

BEVISSTHETS- UTVIDENDE ARTIKLER

PER HENRIK
GULLFOSS

Per Henrik Gullfoss

BEVISSTHETS-
UTVIDENDE
ARTIKLER

Arendal, Norge, November 2006

Copyright © Per Henrik Gullfoss

Utgiver:
Ildsjelen
Flademoen
4818 Færvik
Tlf. 37060044
www.ildsjelen.no

Bokdesign: Henning Jon Grini
E-bok utgave November 2006

ISBN-10: 82-8141-011-6

Andre bøker utgitt av samme forfatter på Ildsjelen forlag:

Når tyrannen kaster lenkene (2006)
Kunsten å være levende (2005)
Kunsten å handle rett i en gal verden (2005)
Kunsten å bygge sin egen Gud (2004)
Kunsten å være unyttig (2004)

Les mer om bøkene på www.ildsjelen.no

Innhold

Forord.....	5
Om forfatteren.....	5
<i>Åndelige fjellvettregler</i> (Nr.1 – 2002).....	6
2006	
Ego-bevissthet og Asyl Terra (Nr.3 – 2006).....	7
Essens og utfoldelse (Nr.2 – 2006).....	9
Frykt og fryktesløshet (Nr.2 – 2006).....	11
Ta en ring og la den vandre (Nr.1 – 2006).....	13
Tid og rom til å være menneske (Nr.3 – 2006).....	16
Kropp – Jeg – Sjel og Spirit (Nr.1 – 2006).....	17
Sjelens vekst gjennom egoet (Nr.1 – 2006).....	19
Atlantis, Mayakalenderen og 12 strengs DNA (Nr.4 – 2006).....	22
I regnbuefuglens drakt (Nr.4 – 2006).....	25
2005	
Kjærlighetens hellige treenighet (Nr.3 – 2005).....	26
Gjennomskinnelig og levende (Nr.4 – 2005).....	29
Livet mellom livene (Nr.3 – 2005).....	31
Vindens språk (Nr.4 – 2005).....	34
Divination – Tarot og Astrologi (Nr.2 – 2005).....	36
Shakespeares magiske storm (Nr.3 – 2005).....	38
Tsunami Del 1 (Nr.1 – 2005).....	40
Tsunami Del 2 (Nr.1 – 2005).....	42
New York og de orange portene (Nr.2 – 2005).....	43
2004	
Åndelighet og moral (Nr.3 – 2004).....	44
Vi er rovdyr (Nr.3 – 2004).....	46
Kjærligheten – floskler og markedsvarer (Nr.1 – 2004).....	48
Om terapi og gammeldags uhjelp (Nr. 2 – 2004).....	50
Noen små ord om spising, dreping, mat og åndelighet (Nr. 1 – 2004).....	52
Trærnes magiske verden (Nr.4 – 2004).....	53
Bevissthet – det femte element (Nr.4 – 2004).....	55
2003	
Linedansere på sirkus jorden (Nr.1 – 2003).....	58
Old age kontra new age (Nr.2 – 2003).....	60
2002	
Ground Zero – år null (Nr.1 – 2002).....	63
Krig og fred (Nr.1 – 2002).....	66
Global åndelighet (Nr.2 – 2002).....	67
Jegets tid er kommet (Nr.3 – 2002).....	70
Sjelens drøm (Nr.3 – 2002).....	73
Solens barn og sfærisk musikk (Nr.2 – 2002).....	76
Skapelse og gjenskapelse (Nr.2 – 2002).....	79
Jeg, min kropp og min sjel (Nr.4 – 2002).....	81
Intervjuene	
Intervju med Jesus (Nr.4 – 2005).....	82
Et fandens intervju (Nr.2 – 2004).....	85
På besøk i Valhall (Nr.3 – 2005).....	86
En samtale med Buddha (Nr.1 – 2006).....	88
Intervju med Gaia (Nr.2 – 2006).....	90
<i>Alle våre ønsker... og syndens ubotelige ulogiskhet</i> (Nr.1 – 2002).....	92

Forord

Jeg har hatt den gleden av å bli kjent med Per Henrik Gullfoss gjennom flere år. Han er en levende, inspirerende, morsom og engasjert person. Han har en sjelden evne til å se sammenhenger, både i det store og det små, noe som gjør at han har dyp innsikt og visdom. Han har en stor glede og kjærlighet til alt levende. Og ikke minst har han en evne til å formidle dette på en enkel og klar måte til andre. Dette er en av grunnene til at denne boken utgis. Jeg mener hans ord fortjener å bli lest av flest mulig.

I denne boken presenteres 40 artikler av Gullfoss. Artikkelen har blitt trykket i magasinet Ildsjelen hvor han er fast skribent. Nummer og årstall refererer til den utgaven artikkelen stod i. Artikkelen er ikke delt opp i tema. Derimot er de oppført etter årstall, men ikke kronologisk under hvert år. Intervjuene har jeg spart til sist. Personlig liker jeg dem veldig godt. Noen ganger lurar jeg faktisk på om ikke de virkelig har funnet sted!

Gullfoss er ikke en mann som går rundt grøten, han kan være direkte både når han snakker og når han skriver. Men mer enn noen gang er det behov for klar og direkte tale. Og vi trenger å få satt viktige tema på dagsorden.

Noen ganger blir jeg derfor litt fortvilet og oppgitt over samfunnets prioriteringer og kanskje spesielt medias fokus. Hvor ofte leser du f.eks. i aviser, blader eller ser på TV eller bruker andre media og du får en følelse av at dette virkelig ga deg noe. At det var matnyttig. Ja, jeg mener faktisk at mye av det som serveres via media dessverre er junkfood for sinnet. Og som kjent er ikke junkfood heldig i lengden. Man blir rett og slett syk av det. Det samme prinsipp gjelder også globalt sett. Samfunnet har en enorme fokus på at alt skal lønne seg, noe som også medfører at jorda utnyttes og utarmes. Samfunnet forurenser jordkloden ufattelig mye o.s.v. Resultatet er at jorda har blitt "syk". Kanskje er det feber jorden har nå? Kanskje er det feberrier vi opplever nå? Vi mennesker må våkne av dvalen før det får enda større konsekvenser enn det vi har sett fram til nå.

Per Henrik Gullfoss er en mann man ikke glemmer så lett etter å ha møtt ham. Mitt ønske og håp er at det som står i disse artiklene heller ikke glemmes så lett. Jeg håper de gir leserne noe igjen. Noe å reflektere over, noe å le over, noe å bli inspirert over, noe å glede seg over. Kanskje man blir provosert, kanskje man får en aha-opplevelse eller flere. Mitt største håp er at de kan bidra til en større forståelse av oss selv, av menneskesinnet og kloden vi lever på. Når vi ser på klodens tilstand i dag er det åpenbart at det er noe vi mennesker ikke har forstått. Vi trenger derfor en ny forståelse, en ny bevissthet. Kort sagt en bevissthetsutvidelse!

Henning Jon Grini

Redaktør av Ildsjelen magasin og forlag

Om Forfatteren

Per Henrik Gullfoss ble født på Vestlandet i 1957. Han har arbeidet med alternativ bevissthet siden 1980. Gullfoss var initiativtaker til Den Nordiske Astrologiskolen og har vært undervisningsleder der i over 15 år. I tillegg holder han ettårige tarot-utdannelse og har holdt kurser med varierte temaer som krystallhealing, regresjon, firewalk m.m. Han har også bidratt med utallige artikler fra sine fagområder og åndelighet generelt gjennom norske og internasjonale tidsskrifter.

Han har utgitt over tretti bøker om astrologi og tarot i tillegg til barnebøker og bøker om åndelighet og livet. Mange er oversatt til dansk, og flere regnes som klassikere innen tarot og astrologi. Han er også i ferd med å lanseres som forfatter på det internasjonale marked gjennom det amerikanske forlaget Llewellyn.

Foruten å være en kreativ astrolog og åndelig inspirator med stor innsikt og filosofisk dybde, er Per Henrik en eminent foredragsholder, som har en helt spesiell levende, underholdende og faglig inspirerende måte å formidle stoffet på.

I tillegg til å være utdannet cand.philol fra Oslo Universitet har han mange års erfaring med friteater som skuespiller, forfatter og regissør. Gjennom sitt femogtyveårige arbeid med foredrag, kurs og konsultasjoner innenfor astrologi og personlig utvikling har han opparbeidet en unik innsikt i menneskesinnet og astrologiens mulighet til å formidle denne innsikten. Han hører med til de åndelige veileder som er i stand til å forene sunn fornuft med forståelse av så vel de åndelige som de psykologiske behov og dimensjoner.

ÅNDELIGE FJELLVETTREGLER

ispedd en dose anti-jantelov

Trykket i Ildsjelen nr.1-2002

1. Vær aldri redd for å søke på egenhånd.
2. Har du ikke noe godt å si om deg selv, så hold munn.
3. Ha alltid med deg bevisstheten om at du er perfekt.
Universet har brukt 16 milliarder år for å komme frem til deg.
Det er arrogant å tro at du burde vært annerledes.
4. Du er alltid i sentrum av ditt eget univers.
5. Sjelen har mange liv til å finne ut av saker og ting.
Jeget ditt har kun denne ene sjansen til å utfolde seg.
6. Det er helt bortkastet å ta hevn, universets lovmessighet ordner opp for deg.
7. Du er alltid på riktig sted, til riktig tid.
8. Grip enhver mulighet til latter, livsglede og gode følelser.
9. Livet er sjelens teater. De gode skuespillerne er de som investerer seg selv hundre prosent i karakteren de har fått utlevert med fødselen, men de glemmer ikke at det hele er en lek.
10. Kjærlighet, visdom, glede og skjønnhet er det eneste som har betydning.

EGO-BEVISSTHET OG ASYL TERRA

Trykket i Ildsjelel nr.3-2006

Vi lever i et galehus! Et ganske fantastisk og underholdende galehus. Er vi plassert her ufrivillig? Er det en ondsinnet gud som har skapt dette jordiske asylet, eller en slu djevel? Eller er det at menneskene har mistet kontakten med sin gud årsak til galskapen? Eller er det rett og slett en nødvendig konsekvens av menneskets natur?

Eller... er det vi som vil ha et slikt galehus? Er det vi som ønsker å utforske konsekvensen av egoets fremvekst og herredømme. Vanligvis snakkes det om å bli kvitt egoet for å komme til himmelen eller nirvana. Eller er det kanskje egoet som drømmer om å komme til himmelen eller nirvana? En ting er i hvert fall ganske sikkert, det er det menneskelige ego som gjør at vårt jordiske hjem så ofte minner mest om et galehus.

Synes du det var å ta litt hardt i... tross alt er det da ikke så galt stelt med oss her på jorden... vi klarer oss jo ganske bra.

Vel, du har kanskje andre krav til normalitet enn meg, eller du har kanskje blitt blind, fordi du er så vant med tingenes tilstand. La oss ta et skritt tilbake og se på noen kjensgjerninger. Eller du kan jo bare lese avisen en ganske vanlig dag...

Vi mennesker er over store deler av kloden engasjert i voldelige handlinger mot hverandre.

Vi har kommet godt i gang med å ødelegge vårt eget livsgrunnlag gjennom forskjellige former for forurensning.

Vi føler oss ofte truet av andres suksess, er engstelige for å ikke være bra nok, og er generelt redde for å vise for mye kjærlighet og glede til våre medmennesker.

Noen av de desidert største aktivitetsområdene for mennesker er forbundet med produksjon bruk og distribusjon av våpen, narkotika og solgte seksuelle tjenester.

Vi tilbringer stadig mer av vår tid sløvt sittende foran en liten kasse som hypnotiserer oss med sine bilder og til tider svært intetsigende og meningsløse underholdning.

Så beklager, vi er dessverre ikke normale og fornuftige. Vi er rett og slett bare blitt så vant til å være på galehuset, at vi tror det er normalt. Og når noen begynner å virkelig nærme seg normalitet kaller vi de i beste fall naive blåøyde idealister som ikke aner noe om hvilket seriøst helvete jorden virkelig er.

Det finnes en iboende trang i alt liv til å utvikle seg mot større kompleksitet og dermed større bevissthet. Det fysiske livet på jorden begynte med en enkelt celle, som på grunn av sin iboende natur stadig utviklet seg til mer komplekse og sammensatte cellestrukturer. I dag er det kanskje ikke først og fremst en større fysisk kompleksitet livets iboende natur søker å utvikle. Den fysiske kompleksitet har nådd et nivå som muliggjør et helt nytt nivå av bevissthetsmessig kompleksitet. Mennesket og utviklingen av menneskets ego er et ledd i denne utviklingen mot større bevissthet.

For å komme videre i sin utvikling trengte livet å utvikle et punkt av bevissthet som lå utenfor den instinktive opplevelse av virkeligheten. Vi kan si at mennesket er et uttrykk for livet som har kom til det punkt av kompleksitet at det trengte å utvikle et punkt hvor det kan observere seg selv. Vi kan kalle dette objektivitet, evne til abstrakt tenkning, selvbevissthet eller utviklingen av Ego. Dette virker jo greit nok og er faktisk en forutsetning for at livet skal bli bevisst sin sanne guddommelige natur. Uten et slikt observasjonspunkt vil livet bare utfolde sin natur og dermed leve i absolutt harmoni med skaperkraften. Det er ingen diskusjon mellom naturen og gudene om hvem som gjør hva. De skapende krefter ligger bak naturen, og naturen er utfoldelsen av skaperverket.

Å utvikle dette observasjonspunktet er med andre ord nødvendig for at livet skal oppdage at det ikke bare er skapt, men også skapende. I dag står mennesket midt oppe i den fantastiske og spennende prosessen det er å forstå at vi ikke bare er et guddommelig skaperverk (natur) men også det som skaper (det guddommelige).

Den grunnleggende årsaken til menneskets galskap synes å skyldes en enkelt ting som har gått galt. Istedenfor å utvikle bevissthet og evnen til å observere det guddommelige skaperverk fra et punkt av intuisjon, våkenhet og klarhet, har mennesket trodd at de var dette punktet! Vårt ego har assosiert seg med utkikkspunktet og dermed sørget for at vi har mistet kontakten med vår opprinnelige og naturlige tilstand. I tillegg har egoet naturlig nok knyttet seg til kroppen, som er basen for vår utfoldelse på jorden.

Vi trenger en kropp for å være i den fysiske dimensjon, så kroppen er ikke årsak til at vi har bygd et galehus i Gaias himmelske hager. Men trenger vi et ego? Steiner og krystaller klarer seg bra uten et ego... de bare er. Dyrene synes også å klare seg med atskillig mindre ego enn menneskene. De kan antagelig ikke sies å ha et ego, men de kan sies å ha personlighet, individualitet og karakter. Hvis dyrene har personlighet og karakter og individualitet uten å ha ego, så vil det si at egoet ikke er det samme som individualitet, personlighet og karakter! Vi kan med andre ord bli kvitt ego, uten å miste individualitet, personlighet og karakter!

Stadig flere har begynt å forstå at dette egoet slett ikke er vår sanne natur, men en parasitt som har bosatt seg i vårt individuelle system og til tider overtatt styringa av hele skuta. Egoet gjør at vi frykter døden, fordi kroppen og egoet forsvinner når døden inntreffer. Hvis noen skulle hevde at døden er det aller festligste vi opplever i hele livet, ja at det er selve finalen og belønningen for alt vi har vært og gjort, så vil de aller fleste egoer føle det upassende og grovt fornærmende. Hvis en person jubler i begravelser og slår salto av glede når hundretusener forlater jorden i sultkatastrofer vil vedkommende ikke bli spesielt vel ansett i det gode egoselskap. NB! Den egoløse jubler ikke over at vi steller oss så dumt at folk sulter i hjel, men jubler fordi døden er noe av det mest fantastiske en sjel kan oppleve! Selvfølgelig jubler den egoløse også over livet og alle de som overlever. I det hele tatt lever den egoløse i en generell tilstand av jubel. Denne personen vet at døden er en port mellom den åndelige og den fysiske dimensjon og det å gå gjennom "døds"porten en unik og uforglemmelig opplevelse. Denne opplevelsen er så fantastisk at vi gjør nesten hva som helst for å oppleve den igjen og igjen.

Istedenfor å utvikle evnen til å observere seg selv som en uendelig og evig skapende kraft manifestert innenfor tid og rom, har mennesket utviklet evnen til å oppfatte seg selv som en begrenset dødelig, fanget i tid og rom. En total misforståelse som er årsak til utviklingen av den angst og smerte som gjør at menneskeheten ofte oppfører seg som en ravende psykotisk pasient.

I sin deliriske tilstand begynte mennesket å fable om at dette egoet skulle bli frelst til evig tid, og skapte religiøse forestillinger for å trøste egoet og forsikre det om at det virkelig ikke er verdiløst og dødelig. Dessverre er dette trøsteprojektet dømt til å mislykkes, fordi egoet i sin natur er dødelig (og dessverre en pest og en plage som ikke har noen reell verdi for andre enn seg selv).

Den viktigste årsaken til å bli kvitt egoet er dermed ikke nødvendigvis å bli opplyst eller slippe ut av inkarnasjonssyklusen eller komme til en evig himmel. Tvert i mot så er resultatet av å bli kvitt egoet at man vil oppleve det mye mer festlig og underholdende å inkarnere.

Husk, den guddommelige essens som ligger bak alt inkarnerer i den fysiske verden for å oppleve og erfare seg selv. Konsekvensen av å bli kvitt egoet er at sjelen og den individuelle guddommelige gnist som er i hver og en av oss virkelig kan begynne å glede seg over å veksle mellom form og formløshet.

Å slippe egoet betyr ikke at vi mister vår individualitet og blir ett med alt, men at vi kan stå i vårt individuelle tidløse bevissthetspunkt og observere at vi er ett med alt. Å slippe egoet betyr at vi ikke lengre er fanget i følelser som frykt, skyld og ensomhet, men vet at vi er en del av den ene som gjenskaper seg selv i uendelig evighet. Med det formål å oppleve og utfolde seg selv i uendelig evighet. Vi erfarer også at det å oppleve, utfolde og erkjenne er så tilfredsstillende, at man gjerne tar turen om og om igjen. Rett og slett fordi det hele er så ufattelig festlig. Så til slutt: Hvordan blir man så kvitt egoet? Se, om det strides de lærde og vi skal ikke prøve oss på noen mirakuløse løsninger i denne korte artikkelen. Men noen enkle metoder som kan hjelpe er å se at all form for frykt og skyld kommer fra egoet. At enhver tanke om at noe er andres skyld, feil eller meningsløst også kommer fra egoet. Enhver dyrking av ekstatiske glede, uhemmet kjærlighet, grenseløs innsikt og uendelig takknemlighet vil også føre til at egoet svekkes og etter hvert oppløses og forsvinner.

ESSENS OG UTFOLDELSE

Trykket i *Ildsajelen* nr.2-2006

Det har vært mye krangel opp gjennom historien mellom paver og keisere. Hvem skulle styre over hva? Hva tilhørte sjelen og guds eiendommer, og hva var keiserens eiendommer. Hvor gikk skillet mellom verdslig og åndelig makt og innflytelse. Hvor gikk grensene mellom stammens høvding og verdslige leder og shamanen eller medisinnmannens innflytelse.

Hvis den åndelige leder forsvant og alt som gjensto var en verdslig makt, gikk det dårlig med stammen. Men når medisinnmannen og paven strakk sine åndelige fingre ut i verden på jakt etter verdslig makt, gods og gull så gikk det visst heller ikke så bra. Rollene har en tendens til å bli sammenblandet, kanskje mer enn noen gang før. Vi lever i et land hvor stat og kirke ikke er atskilt. Dette skaper mange problemer...er det staten som skal bestemme over kirken...og dens forhold til homofili, kvinner, seksualitet o.s.v. Eller skal kirken være statens moralske og etiske ledesnor?

Kampen mellom den verdslige og den åndelig makt skjer ikke bare ute i samfunnet. Vi bærer alle en liten pave og en liten keiser i vårt indre. Hvis vi lytter til en om gangen høres det kanskje ikke så vanskelig ut å få til dette samarbeidet, men trøbbelet oppstår ofte når vi skal tjene begge på en gang. Det sies at man ikke kan tjene to herrer..., men kanskje akkurat det er nødvendig i en periode. Få det beste ut av både vår indre høvding og vår indre medisinnmann, helt til de på et tidspunkt muligens kan smelte sammen til en.

Hva er så det viktigste skillet i vårt indre. Kanskje vi kan si at vår fysiske kropp er slagmarken og den verden som maktkampen utspiller seg på og gjennom. Vårt jeg er keiseren som har interesser og behov i den ytre verden, mens den åndelige veileder og hersker er sjelen.

Vi kan dermed si at jeget og sjelen er de to herrer (fruer) i vårt indre vi skal tjene. Og vår kropp den slagmark... eller det paradiset... disse to utfolder seg på. Jeg'et har en opplevelse av at det i mange åndelige sammenhenger, og kanskje spesielt innenfor new-age sektoren, flyter over med vakre uttalelser og fantastiske kanaliserte budskap om kjærlighet og skjønnhet...at alt vi trenger å gjøre er å elske vår neste... være takknemlige og ydmyke overfor livet og overgi oss til åndens berusende kjærlighetskraft, så vil alt ordne seg og vi vil finne ekte kjærlighet, frelse, befrielse, opplysning og fred til evig tid.

Men jeget stakkar, som har til oppgave å omgjøre alle disse vakre innsiktene og åndelige sannheter til virkelighet i den ytre verden kjører seg lett bom fast. Vi skal elske alle og la kjærligheten flomme åpent i våre hjerter. Men jeg'et elsker jo ikke alle! Jeg'et finner noen mennesker plagsomme, stygge, ekle, slitsomme, ubehagelige og kjedelige. Jeg'et er nødt til å manøvrere sin skute gjennom en sterkt trafikkert virkelighetens verden, hvor de åndelige trafikkregler for det meste ikke anvendes.

Hvis dette indre samarbeidet skal fungere, så gjelder det å klargjøre hvem som har ansvaret for hva. Demokrati uten ansvar og klargjøring og manglende likestilling fungerer dårlig så vel på det indre og ytre plan. I sjelens domene er vi alle likeverdige, men i den ytre verden er vi i sannhet ikke likestilt. Vi har forskjellige kapasiteter, evner, oppgaver og utfordringer. I den ytre verden er det alltid et hierarki. Noen dyr spiser andre. Noen bestemmer over andre og noen har evnen til å lede, mens andre har større evner til å følge. Hvis vi mister sjelens opplevelse av likeverd, så tror vi at noen er bedre enn andre, fordi de innehar spesifikke posisjoner i verdens hierarki. Hvis vi mister jeg'ets behov for klarhet i sin posisjon rundt hva som virkelig er jegets ansvar, så blir det en suppe av ansvarsfraskrivelse og evige debatter uten noen mulighet for å komme frem til bestemmelser og målrettet handling.

Slik er det også i vår indre verden... eller i kroppen. Det finnes en likeverdighet mellom alt i kroppen. Føttene er like mye verdt som hodet... og tynntarmen like mye verdt som hjertet. Men de er slett ikke likestilt. Hjertet har sin funksjon, tynntarmen sin. Hvis vi prøver å tenke med føttene og gå med hodet, så er ikke det spesielt vellykket. Og i vår opplevelse av kroppen kan vi vel si at vi for det meste heller vil tenke på oss selv som en talerør for visdom og skjønnhet (munn)

enn som et avføringsredskap (anus).

De to herrene vi prøver å tjene er som nevnt jeget og sjelen. Eller kanskje vi kan si at de to mestrene er våre ydmyke tjenere? Uansett så stammer en del av våre problemer fra en misforstått arbeidsfordeling mellom de to.

Hva er så sjelens arbeidsområde? Sjelen er det som setter oss i kontakt med essens. Sjelen gir oss en adgang til opplevelse av tings egentlige innerste vesen. Dette er en av grunnene til at mange prøver å nedkjempe keiseren (jeg'et) så man ikke skal fanges i den ytre verdens kjas og mas. Men uten keiseren går landet i oppløsning og henfaller til kaos og lidelse. Vi kan ta i bruk en av sjelens kvaliteter, som kalles kjærlighet. Sjelen setter oss i kontakt med essensen av kjærlighet, på samme måte som den setter oss i kontakt med glede, skjønnhet, visdom o.s.v. Sett fra sjelens perspektiv er skjønnhet, kjærlighet, glede og visdom bare forskjellige benevnelser av det samme. Denne opplevelsen av enhet er sjelens naturlige hjem og utspring. Jeg'ets hjem og lekeplass er kroppen og den skapte verden. Noe av problemet med utvekslingen mellom jeg og sjel er at sjelen vet hva som er viktig, men ikke har anelse om hvordan det kan utfoldes i vår ytre verden. Hvis den indre keiseren avsettes fra tronen vil vi kanskje få kontakt med essensen, men vi vil ikke ane hvordan vi skal utfolde denne essensen gjennom våre liv i verden. Hvis vår åndelige veileder (sjelen) oversees og forvises vil keiseren kunne utfolde seg og håndtere verden, men meningen blir borte.

For jeget er sjelens retningslinjer og behov ofte uklare og mangelfulle. Sjelen sier.... elsk alle og lev i absolutt kjærlighet....

Jeg'et spør hvordan?

Og sjelen svarer bare elsk dem du.

Jeg'et spør igjen hvordan ?

Og sjelen sier det er så enkelt så, bare slipp til kjærligheten i ditt hjerte.... og jeg'et spør hvordan?

Jeg'et vil ha et rutekart. Ta toget til København, fly videre fra Kastrup, bestill en billett hos den enøyde mannen i luke tre ved drosjeholdeplassen og sjåføren vil ta deg direkte til det forjettede land. Men jeget får ikke den slags instruksjoner fra sjelen fordi sjelen rett og slett ikke aner hvordan man når målet gjennom utfoldelse i den ytre verden. Dette er grunnen til at det tar så uendelig mange inkarnasjoner og liv før vi har lært hvordan vi kan tjene begge de to fruene (Gud og keiser). Sjelen må lære å samarbeide med jeg'et! Det er jeg'et som har hånd over utfoldelsen i verden. Det er som sjelen bestiller en taxi og sier kjør meg til paradiset.

Taxisjåføren (jeget) sier "hvor er det? " "Kan du gi gate og husnummer?"

Sjelen sier det er bare å følge hjertet, så kommer vi dit...og vi er i gang igjen.....

Som vi alle vet kan det bli en lang tur med mye farting rundt omkring. og kanskje både jeget og sjelen synes at taksometeret løper vel lenge og fører til en ganske gedigen pris for reisen.

Hvis disse to reisende noensinne skal finne frem på livets landevei, så er samarbeide nødvendig. Og arbeidsfordelingen er klar. Det er sjelen som setter oss i kontakt med essensen og jeg'et som orienterer oss i verden og som gjennomfører de nødvendige handlinger og tar de nødvendige valg. Når så jeg'et har utført sine operasjoner trenger det å kontakte sjelen og spørre om vi er kommet nærmere eller lengre vekk fra målet. Samtidig må de begge lære å nyte turen. Jeg'et har en tendens til å tro at det får betalt når det kommer frem. Sannheten er at selve turen er sjelens betaling til jeg'et. Sjelen kan bli nervøs og tro at den har rotet seg bort, og bli overmannet av lengsel og mase unødig på jeg'et.

Vi kan kanskje si at sjelen er blind i den ytre verden mens jeg'et er blind i den indre. Det er først når jeg'et begynner å se den indre verden gjennom sjelens øyne, og sjelen begynner å se den ytre verden gjennom jeg'ets øyne, at det hele blir noe mer enn en tilfeldig tur på målfå rundt omkring i landskapet.

Dette var noen små tanker rundt livets reise. Og jeg vet at når disse to finner en balanse og har fleksibilitet i sitt samarbeid, så blir livsreisen morsommere og stadig mer eventyrlig.

FRYKT OG FRYKTESLØSHET

Har du et kyllinghjerte eller et løvehjerte?

Trykket i Ildsjelel nr.2-2006

”Hvem er denne personen, dette mennesket vi ser i speilet og som vi har valgt å skape som oss selv? Er det et menneske styrt av frykt og motløshet... eller et menneske styrt av mot og fryktløshet...?”

Egentlig har jeg alltid synes det var litt urettferdig mot kyllinger og annet fjærkre å si at feiginger hadde kyllinghjerte... og muligens litt overdrevent å si at de modige hadde løvehjerte. På mange måter er verden farligere og mye mer skremmende for kyllinger en for løver. Løver har ikke så mange fiender... stort sett er de eneste virkelige truslene mangel på mat, mennesker og andre løver. Kyllinger derimot opplever at farene kommer fra alle kanter. Det kreves kanskje atskillig mer mot å leve et uforferdet kyllingliv, enn å leve et uforferdet løveliv.

Med det får kyllingenes ære og verdighet være gjenopprettet og vi kan gå videre til det egentlig innhold.

Mot kontra feighet.

Vi mennesker i vesten har på mange måter blitt trygge og feite og late... ikke bare fysisk, men også følelsmessig, mentalt og åndelig. Vi føler oss kanskje ikke trygge og skjelver i angst for fugleinfluenza, terrorbomber, høyere skatter, dyrere strømregning og stigende rente. I det hele tatt forteller aviser og TV oss daglig om all verdens elendighet og nød og sult... og vi ”forstår” at verden er ett uhyre farlig sted. Dermed klamrer vi oss enda fastere til vår drøm om trygghet, evig nedbetalte banklån og følelsmessig og materiell sikkerhet. Vi kneler under frykten for alt som kan skje... vi kneler faktisk ikke nødvendigvis når det vi frykter skjer... men frykten... oooh den rir verden som en mare... og gir makt til alle de som elsker å bruke frykten som sitt våpen...

En god gammel kristen metode, som vi fortsatt holder høyt i hevd er - Vil du ha makt over andre og få dem til å følge dine regler og spille ditt spill, så er frykt det sterkeste og mest effektive virkemiddel. Vi baserte selve menneskehetens overlevelse på denne ideologien i mange år. Stormaktene produserte stadig flere atomvåpen for å opprettholde terrorbalansen, fordi de mente at jo reddere alle var for en atomkrig... jo større frykten hos alle var... jo mindre sjanse var det for at det kom til å bli en atomkrig. Litt synd at ingen virkelig forsto at den absolutt enkleste veien for å unngå atomkrig var at ingen hadde atomvåpen. Den største galskapen er kanskje ikke på galehusene, men i presidentpalassene?

Hvis vi ikke skal bli styrt av frykt, så har vi faktisk kun en utvei. Vi må bli fryktløse!

Du tror kanskje dette er en talemåte, eller et symbolsk utsagn. Gid det hadde vært så vel. Men sannheten er at så lenge vi ikke er fryktløse, vil vi bli styrt av frykt! Og den aller største frykten menneskene i Vesten har i dag er angsten for å miste det de har. Frykt for å miste livet og det som gir materiell velstand og trygghet. Frykt for å miste det man er følelsmessig bundet til. Frykt for å miste dogmer, tanker og oppfatninger som tilsynelatende gir orden og struktur i en kaotisk verden. Og frykt for å miste seg selv hvis man skulle... gud forby... finne på å begynne å vibrere, leve og stråle ut i fra et helt nytt energi og bevissthetsnivå.

Dessverre er konsekvensen av å la seg styre av frykten for å miste - at det man er redd for å miste, lett mister sin verdi. Hvis du klynger deg til materielle ting... så mister de sin opprinnelige verdi for deg. De blir fengsler og fangevoktere du holder fast i, ikke fordi du elsker og virkelig fryder deg over det du eier, men fordi du er redd for å miste og stå tomhendt. Det samme gjelder den kjærligheten du måtte føle. Det du elsker blir din fangevokter og du slutter å elske, men er fanget i angsten for at ingen vil elske deg, eller at du ikke finner noe nytt å elske, hvis du skulle miste det. Samtidig begynner tvil og usikkerhet å gnage på din kjærlighet... fordi du føler deg avhengig, fanget og hjelpeløs. På samme måte blir du fanget i egne meninger og tanker. For ikke å snakke hvor fanget du kan bli i angsten for å miste den åndelighet og guddommelighet du har...

Så fryktløshet er den eneste motgiften mot frykt! Lar man seg fange av fryktens frådende og siklende monstre vil man ende opp som motløs. Mangel på mot har en uunngåelig konsekvens... motløshet. Intet gir lengre virkelig glede, man er ikke virkelig i live. Verden blir et kjipt sted, og folk er ganske uutviklede og det er i det hele tatt ikke så veldig gøy å være her... man tror kanskje ikke lengre på lykkelandet i vest... den store kommunistiske revolusjon som skal frelse

menneskeheten... eller frelseren som skal komme tilbake og dømme levende og døde... så de jævlene endelig skal få se at du hadde rett og få sin vel fortjente straff, mens du kan kose deg gjennom evigheten med en himmelsk pjoletter akkompagnert av harpespill.

Motløshetens eneste motgift er mot. Og mot og fryktløshet er to sider av samme mynt. Mot gjør at du tør å møte det du frykter. Og fryktløshet gjør at du tør å være modig.

Hvis du ønsker å forandre livet ditt? Hvis du ønsker å gå en åndelig vei og vibrere på stadig høyere frekvenser! Hvis du ønsker å bli mer levende, lekende, gledesfull og finne indre fred, ekstase, harmoni og enhet, så er den eneste veien du kan gå den som er skiltet med mot og fryktløshet.

På det fysiske plan må du ha mot til å risikere å miste det du verdsetter. Du må ha mot til å åpne hendene så du kan risikere å miste din posisjon, dine verdier og eiendeler, ja til og med kroppen din må du være åpen for at kan bli tatt fra deg. Dette betyr ikke at du vil miste noe som helst. Sannsynligvis vil du få mer en du har drømt om. Men du må være villig til å gi slipp, hvis det så skal være. Du må også ha motet til å investere din kropp, dine verdier og dine ressurser i det som er viktig og riktig for deg her og nå istedenfor å bekymre deg over pensjonsordning, fremtid, prisnivå og såkalt sunn fornuft.

På det følelsesmessige planet må du være villig til å slippe dine drømmer. Til å gi alt du er knyttet til og bundet til og avhengig av full frihet. Mot til å elske uten å vite om du får beholde eller blir elsket igjen. Mot til å tømme ut av din kjærlighet så du er redd for at begeret vil tømmes til bunns og aldri fylles mer... Du vil kanskje kjenne angsten for å stå alene og være uelsket ... angsten for å være uelskbar... men i virkeligheten vil du få tilbake ufattelig mye mer enn det du drømmer om. Du vil ikke bare få fylt opp ditt tomme beger... du vil få fylt opp tusener på tusener av begre i en størrelsesorden vi ikke en gang skal begynne å snakke om. Men prisen du må betale er å elske uten frykt. Med alt ditt mot og all din fryktløshet å gi deg selv i møtet med andre... og så slippe dem igjen.

På det mentale plan må du slippe dine gamle meninger, tanker og fordommer. Ikke frykte å være dum og ta feil, men heller ikke frykte å være klok og ha rett. Du må fryktløst og med alt ditt mot møte hver nye ukjente tanke og ide som kommer på din vei. Slippe alle de gamle tankene og undersøke denne nye ideen som om den var en juvel... Om den ender i kurven over uslipte gråstein... eller som kronjuvelen i samlingen vet du aldri. Men du må ha mot til å tro at hver eneste nye tanke og ide kan være kronjuvelen... og du vil slett ikke miste sannhet og den orden du har... som hjernen fryktet. Du vil få en samling av edelstener, hvor den ene kronjuvelen vil overgå den andre i en uendelig foredling av din bevissthet.

På det åndelig plan må du ha mot til å miste alt. Mot til å overgi deg... fullt og helt... mot til å risikere at noen tukler med hjernen og følelsene og energisystemet ditt. Mot til å la deg manipulere og mot til å ha tillit. Absolutt og uendelig tillit til noe og noen som for deg blir symbolet på den ene kraft som er bak alt. Mot til å risikere å miste alt det du er og har. Til å bli oppløst og forsvinne i evigheten... eller til å miste dine egen tanker og verdier.

Sannheten er at det er de som ikke tør å overgi seg som mister seg selv. Mens de som tør å slippe ikke mister noe som helst. De ser at de kan gå hvor som helst. Uten å miste sin egen sannhet og vei. Ja at denne veien og sannheten aldri vil kunne tas fra dem. Fordi de bærer den med seg i dypet av sitt eget hjerte. Så de som fullt og helt kan overgi seg på denne måten vil få så mye mer enn de kunne drømme om. De vil få seg selv i stadig større utgaver... oppleve seg selv i en stadig større og voksende tilstand av velsignet ekstase... av en stadig utdypet opplevelse av absolutt fred og harmoni...

Hurra... Hurra... Hurra!!!

Så pust dypt og tilbake til utgangspunktet. Vi mennesker i Vesten har på mange måter blitt trygge og feite og late... ikke bare fysisk, men også følelsesmessig, mentalt og åndelig. Så spørsmålet jeg må stille meg selv, som alle må stille seg selv er:

Hvor står jeg i dette spørsmålet og hva vil jeg?

For å stille dette spørsmålet må vi se oss selv i speilet og svare ærlig på hvem vi ser. Hvem er denne personen, dette mennesket vi ser i speilet og som vi har valgt å skape som oss selv. Er det et menneske styrt av frykt og motløshet...

eller et menneske styrt av mot og fryktløshet... og hvis vi ønsker å virkelig forsyne oss av uendelighetens fantastiske gavebord er det neste spørsmål vi stiller. Hvordan kan jeg bli mer modig og fryktløs?

Hvor må jeg gå og hva må jeg gjøre for å komme dit at jeg til slutt er så modig og så fryktløs at dette er naturlig, sant og en selvfølge for meg???

TA EN RING OG LA DEN VANDRE

Trykket i Ildsjeten nr.1-2006

Vi har nettopp vært igjennom tre magiske filmer med en RING som fokuspunkt. Selve symbolikken og betydningen av Ringen er essensiell og strekker seg så langt bakover i menneskets psyke og historie som vi kan huske.

Filmene om Ringenes herre har med sikkerhet skapt Ringvirkninger i den menneskelige psyke. På godt og ondt har den fremmet vår bevissthet om at det foregår en kamp mellom det ”gode” og det ”onde”, på denne planeten. Enten som en projisering av det onde over på en ytre fiende (terrorister, amerikanere o.s.v.), eller som en forståelse av at denne slagmarken er inni hver og en av oss. Billedmedier som film og TV, speiler kontinuerlig de indre prosessene i menneskeheten. De viser med tydelighet at det i våre dager er en veldig økende oppmerksomhet rundt det mytiske og magiske, samt grenselandet mellom den mytiske og den såkalt ”virkelige” verden. Vi ser det gjennom filmer som Lord of the Rings og den enorme populariteten til bøkene/filmene om Harry Potter. Vi har populære TV-serier som ”Smalville”, ”Lost”, ”Buffy the vampire slayer” (kanskje mest for aficionados) og gode gamle Star-Trek. For ikke å snakke om mengden av rollespill som foregår både på Internet og i den ”ytre verden”.

Det er som om avstanden mellom den fastlåste ”normale” verden og den grenseløse indre/ytre verden stadig minsker. Og som filmen ”Ringenes Herre” viser til er ringen et av de eldste og mest essensielle og kraftfulle symboler vi kan finne. Ringen er genial i sin enkelhet. Hvis vi tar den av fingeren og glemmer dens funksjon et lite øyeblikk, så er det en sirkel vi ser. Den arketypiske bakgrunn for ringen er med andre ord sirkelen. Sirkelen representerer evighet. Den er uten begynnelse og uten slutt. Vi kan for eksempel se at selve tiden er skapt av himmellegemer som beveger seg i sirkler. Sirkelen blir også rammen, vi kunne kalle den universets ytterkant. Når intetheten får en yttergrense, så kan noe oppstå innenfor grensen. Dette fordi sirkelen blir skilt mellom det som er og det som ikke er. Vi kan for eksempel tenke oss at universet ekspanderer, og at universets yttergrense er denne ringen som gjør det mulig for noe å eksistere. I alkymien ser vi gjerne denne ringen som en mytisk slange som omgir hele verden. I norrøn mytologi har vi midgardsormen som representerer verdens yttergrense.

Vi kan tenke oss denne sirkelen på mange plan. Vi kan forestille oss at alt det vi kan er innenfor en sirkel, som er skapt av grensen for vår kunnskap. Alt som er utenfor sirkelen, eksisterer enda ikke i vårt bevissthetsunivers. Nettopp dette at sirkelen finnes, at det er noe der ute som vi ikke vet, gjør at vi kan si at det er noe vi vet. Så sirkelen er symbolet for evighet, for helhet, og samtidig for det som setter en ramme rundt en virkelighet og gir den en definisjon. At ringen kan bli symbol på MAKTT blir enkelt å forstå. Den som setter rammen for virkelighet, og som definerer virkelighet og som kontrollerer hva som får passere ut og inn av virkeligheten, er den som bestemmer over virkeligheten. Og det å bestemme over egen og andres virkelighet er vel en så god definisjon på MAKTT som noe annet.

Så utgangspunktet for ringen som symbol er sirkelen. Når ringen er tom, så blir den en sirkel fylt av uendelige muligheter. Men i det øyeblikk den settes på en finger, så har mulighetene blitt fylt med en spesifikk virkelighet. Hvis vi skal snakke om universets urspråk, så reflekteres det i fortellingen om ringen og fingeren. Dette urspråket er også basisen for vår bevissthet og utviklingen av data. Sirkelen og ringen er null, åpenhet, og fingeren er ettallet. Når null og et møtes skjer en sammensmelting og liv oppstår og virkelighet utvikles. Vi kan kanskje si at ringen er yin, det urgamle symbolet for åpenhet og mottagelighet som speiler seg i de kvinnelige kjønnsorganer. Mens fingeren er ettallet, det urgamle symbolet for det som gjennomtrenger tomheten, fyller den og skaper virkelighet. Det er derfor kanskje ikke så rart at ett av de stedene ringen har fått størst betydning i vår vestlige verden, er som symbol på ekteskapet.

Det mest grunnleggende symbolet skapt av to ringer kalles en lemnisc, og ser ut som et liggende åttetall. Det viser til uendeligheten (som sirkelen), men uendeligheten i bevegelse

gjennom tid og rom. I åttetallet er evigheten manifestert som uendelig bevegelse og forandring i form, det viser evigheten (sirkelen), som er delt i to (to sirkler). Vi gjenfinner det samme prinsippet i det kinesiske taosymbolet (yin/yang). Det kan også kalles for stabilitet i kontinuerlig bevegelse.

I våre dager snakker man mye om ensomhet i ekteskapet og man snakker om utroskap og for høye krav. Hva er så den dypere betydningen av ringen i forhold til ekteskapet? For det første har man to fingre og to ringer. Det vil si at den gamle ideen om at to blir ett må omskrives litt. Gjennom møtet med hverandre kan to individer, som hver for seg er en uendelig mulighet (sirkel), bli til to helheter som hver og en er fylt med livet og virkeligheten. Istedenfor å være en sirkel i evig uforanderlighet, så blir man to sirkler i evig bevegelse (lemniscen).

At man får ringen av den andre vil si at partneren setter en ramme, som gjør at livet kan skapes og utfolde seg innenfor denne rammen. Rammen er også knyttet til forestillingen om at man skal verne og beskytte forholdet og sin partner. (Være ringen som omslutter den virkelighet som skapes sammen). Det er klart at hvis man vil være grenseløs og uten noen form for ytterkant, så får man problemer med å opprettholde et hvilket som helst forhold. På den andre siden er det ikke få som har kjent problemet når fingeren ”vokser” og ringen blir en alt for trang slavering som skjærer inn i kjøttet og skaper dype sår.

Noe av det kanskje viktigste for de som faktisk ønsker å bevare en skapt enhet, er å skifte ut ringene etter hvert som fingeren (forholdet/virkeligheten) utvikler seg og vokser. Noe av det viktigste med ringsymbolikken er at man er villig til å møte hele den andres virkelighet. For å si det på en annen måte. Vi mennesker har en tendens til å unngå å utvikle og ta ansvar for oss selv, gjennom å projisere alt det vi ikke liker i oss selv over på andre mennesker. Det man egentlig sier når man setter ringen på fingeren er at man er villig til å gå igjennom en indre forvandlingsprosess sammen. I alkymien kalles dette møtet mellom mann og kvinne for veien mot hieros gamos, det hellige ekteskap. Hvis mål var å fremskaffe sjelens gull, og de vises stein. Sett fra det spirituelle plan dreier ekteskapet seg med andre ord ikke først og fremst om at andre skal dekke våre behov, leve opp til våre forventninger og alltid være der når vi trenger dem. Sett fra det spirituelle plan dreier ekteskapet seg om motet til å være så tett sammenvevd med et annet menneske at vi kan se oss selv stadig tydeligere i det speilet dette mennesket er for oss. Det er forbundet med motet til å IKKE flykte fordi vi skremmes, plages og forferdes av det vi ser i speilet. Det virkelige motet består i å se at det er oss selv vi ser når vi oppdager utiltalende, kjedsommelige og plagsomme sider i den andre. At den viktigste gaven partneren gir oss er å være det sanne speilet på veggen der, som forteller oss hvem vi virkelig er i landet her. Ideen om at ekteskapet er nødvendig for å opprettholde samfunnet og skape nye generasjoner er en falsk myte. Samfunnet kan organiseres på mange måter, og som vi ser er ekteskapet slett ikke nødvendig for å få barn. Ja det kan virke som om de som ikke gifter seg, eller som går ut og inn av ekteskap i mange tilfeller faktisk produserer mer avkom enn de som holder seg til en partner gjennom livet.

Ringene står med andre ord for et menneskets villighet til å ta ansvar for sin egen virkelighet i møtet med et annet menneske. Til å akseptere noen rammer, som gjør det mulig å teste ut og finne sannheten (de vises stein) om sin egen natur og i gjennom den alkymiske (til tider smertefulle) prosessen å begynne å destillere ut sin egen essens (sjelens gull). Ekteskapet mål er med andre ord ikke at man og kvinne skal bli ett, men at mann og kvinne (eller mann og mann og kvinne og kvinne) skal hjelpe hverandre, så begge to blir hele, uavhengige, selvstendige og fullendte i seg selv. For er det ikke slik at det er først når man er helt uavhengig og hel i seg selv, at man virkelig kan glede seg over den andre, uten å være fanget i sine egne uforløste behov og projeksjoner.

Og ringen viser til den sanne indre makt. Er det ikke dette filmene om ”Ringenes Herre” viser? At den som har makt over sitt eget indre og ikke lar seg besette, er den som virkelig har makt. Jo mer man streber etter å ha makt over andre, jo lettere blir man et offer for den onde ringen.

Slik er det også i ekteskapet. Jo mer man streber etter å ha makt over sin partner, jo mer blir man besatt av ringens ondskap. Jo mer hjelpeløs og maktesløs man er i seg selv, jo viktigere blir det å herske over sin partner, og jo ”ondere” blir man. Så den som virkelig erobrer og fyller den gode ringen er den som tør å ta tilbake projeksjonene fra partneren og ta ansvar for de selv. Det er å slutte å være avhengig av din partner. Å slutte å beskyldes din partner for å ta fra deg frihet. Å slutte å hindre din partner i å være tro mot seg selv, fordi han/hun skal være tro mot deg og dine behov og idealer. Det er å akseptere din partner slik han/hun er fullt og helt, fordi dette

blir den eneste veien du har til full og hel aksept av deg selv. (NB! Ikke på bekostning av at du ikke får være den du er fullt og helt.) Når dette skjer begynner ringens magi å virke. Fordi du virkelig forandrer deg, skjer en indre sammensmelting, slik at du på et dypere plan opplever denne forvandlingen, ikke bare i deg selv, men også i din partner og i alle dine relasjoner. Du er hel og full i deg selv, men det hindrer deg på ingen måte i å være en del av en større helhet, som også er nok i seg selv.

Så, tenk på at det du gjør hver gang du setter en ring på din indre eller ytre finger, er å forplikte deg til å delta i den alkymiske prosessen som består av å ikke stikke av fra det indre arbeidet når det blir tøft. At du binder deg til en vei, til en forståelse av virkelighet som du må gå gjennom og fullbyrde. Det er nemlig ingen vits i å skifte ring hvis virkeligheten ikke har vokst og forandret seg. Da møter du bare det samme mønsteret på nytt og på nytt, med litt forskjellig aksent og påkledning. Ja, du må til og med lære deg å elske monstret (Gollum) hvis den gamle virkeligheten (ringen) skal smis om (i lavaflommen på Mount Doom).

Og selvfølgelig... ekteskapet er ikke alltid stiftet på virkelig kjærlighet... men det er en vei, hvor de som virkelig går den fullt og helt lærer essensen av hva kjærlighet virkelig er. Og det kan de lære om veiene slynger seg tett sammen, eller om de i større grad skilles før de igjen samles. Ja til og med når veiene skilles for godt, vil de indre veiene og hjertene alltid være forbundet, fordi man har opplevd virkelig kjærlighet sammen.

TID OG ROM TIL Å VÆRE MENNESKE

Trykket i Ildsjele nr.3-2006

Det å leve i tid og rom er et eventyr, en fantastisk opplevelse og en gave fra universet. Dessverre kan det virke som om vi har glemt hva rom egentlig er og derfor blitt sittende fast i et alt for trangt lite kott, med dårlig tid.

Vi mennesker lever i tid og rom. Men det kan virke som vi har glemt rommet og blitt fanget av tiden. Det å leve i tid og rom er et eventyr, en fantastisk opplevelse og en gave fra universet. Dessverre kan det virke som om vi har glemt hva rom egentlig er og derfor blitt sittende fast i et alt for trangt lite kott, med dårlig tid.

Vi lever ikke først og fremst i en verden av tid og ting, som man iblant kunne tro. Alle tingene vi er så opptatt av og bundet til er kun gjenstander som fyller rommet for en liten stund. Gjenstander på reise gjennom det store og grenseløse rommet akkurat som oss. Men det kan virke som om øynene våre har glemt kunsten å skue ut i rommet, og bare festet seg på gjenstandene. Det kan virke som følelsene våre har mistet evnen til å flyte i det store rommet og bare har bundet seg til det vi elsker... og det vi avskyr. Det kan virke som om hendene våre har mistet evnen til å føle tomheten og leke med energien som danser i rommet mellom alle tingene og istedenfor har blitt fanget i det å ta og holde på alle tingene. På denne måten har rommet vi lever i blitt mindre og mindre... og strekningen vi kan bevege oss kortere og kortere. Og jo mindre vår opplevelse av rom er, jo hurtigere går tiden, fordi avstanden mellom rommets "vegger" er så små at man bruker stadig mindre tid på å tilbakelegge distansen. Tenk på dette litt. Hvis du sier at det tar to timer å tilbakelegge distansen A til B. Uansett hvor langt det er tar det to timer... du bruker altså samme tid, uansett hvor langt og fort eller sakte det går. Hvis da distansen fra A til B er veldig kort, så går tiden veldig fort. Hvis distansen er stoor, så er tiden stor. Ja hvis du har nesten uendelig distanse, så vil tiden det tar å leve disse to timene være nesten uendelig!

Hvis du føler at tiden og rommet er for trangt, så se deg om på nytt. Når du ser ut i rommet der du sitter, så se først og fremst rommet. Når du hører musikk, så hør at det kommer til deg gjennom rommet, og lytt til mellomrommene som gjør at lyden blir meningsfull og vakker. Når du berører noe og noen, så kjenn hvor fantastisk det er at det finnes et rom mellom dere, slik at du kan ta bort hendene og glede deg over åpenheten som strekker seg ut mellom dere. Når du kjenner i hjertet ditt, så kjenn at det viktigste der ikke er hvem og hva du elsker, men det store rommet som gir deg en uendelig evne til å elske. Når du ser ut i universet, så se den uendelige avstanden som finnes mellom planeter og stjerner og kometer, og vit at uansett hvor fantastisk og utrolig alt du ser virker, så er det rommet som gir følelsen av uendelighet og muligheten til å oppleve alt dette.

Uten rommet ville alt vært så tett pakket sammen at ingen kunne oppleve noe som helst, annet enn følelsen av å være helt tett sammenpakket. Det er rommet som gir oss livet og det guddommelige mulighet til å utfolde seg. Og når du ser inn i deg selv, så se det uendelige rommet som finnes i deg. Ikke bare det uendelige rommet som finnes mellom alle molekylene og atomene som utgjør din kropp. Men det uendelige rommet som gjør at du har plass til å tenke tanker og oppleve kjærlighet og utfolde deg i glede. Kjenn i fra dypet av din sjel at du virkelig lever i en verden av tid og rom. Og at siden rommet er uendelig stort og ubegrenset utover alt hva din lille venstre hjernehalvdel kan fatte, så må også tiden være uendelig stor og strekke seg ut over alle grenser du kan finne på å trekke. Så vit at du er en romfarer, en eventyrer og gnist av den skapende kraft som ligger bak alt som er. En gnist som brenner i tiden og rommets uendelige bål. Og som du vet og ser og husker dette kan du kanskje begynne å slippe taket i alt det som begrenser dine sanser til tingene som er stuert sammen i det lille og lukkede rommet. Kanskje kan du begynne å slippe tankene og følelsene og opplevelsen av å være fanget i en begrenset og innesperret sone av tid. Som en dikter en gang sa: La himmelens vinder danse mellom oss.

La åpenheten i våre sinn og våre hjerter vokse og gi plass til opplevelsen av det mirakel livet og eksistensen er.

KROPP – JEG – SJEL og SPIRIT

Trykket i Ildsjelen nr.1-2006

”Vi kan si at mens kroppen er det fysiske univers og jeget den som opplever eventyret, så er sjelen selve eventyreren, som stadig legger ut på nye reiser. Det er jeget og kroppen som gir sjelen en mulighet til å oppleve og handle i tid/rom.”

Ord som spirit, sjel, selv, jeg, personlighet, identitet brukes gjerne om hverandre. Noen ord tillegges også forskjellige betydninger av ulike personer.

Det som følger er et forsøk på å klargjøre den åndelige / psykologiske bakgrunnen som ligger bak disse ordene. Vi kan lettest gjøre det gjennom en firedeling.

Mennesket består av:

1. Fysisk kropp. (Eller mange forskjellige kropper av forskjellig tetthetsgrad.)
2. Jegidentitet.
3. Sjelsidentitet.
4. Spirit, ånd.

1.

Den fysiske kropp er en del av jegidentiteten. Som alle andre deler av oss har også denne en kollektiv side. Siden materien er en del av all ånd, vil den også være en separat del av ånd.

Den fysiske kropp opplever sin jegidentitet som en avgrenset og separat organisme.

Sin kollektive bevissthet opplever den gjennom cellehukommelsen, som kommer fra at den i sin utviklingsprosess fra encellet amøbe til menneskekropp har gått igjennom alle fasene i livets utvikling på planeten jorden. Gjennom sine fem sanser er den også i berøring med den kollektive verden utenfor kroppens avgrensede felt. Den tar sanseinntrykk fra omverdenen inn i seg selv og opplever på denne måten å kunne oppleve det som er utenfor dens fysiske omkrets, som interne sansninger, og slik være en del av den kollektive fysiske eksistens.

2.

Jegidentitet. Denne identiteten kalles også for egoet. I noen sammenhenger er den hovedkjernen i det vi kaller personlighet og en vesentlig bestanddel i det som kalles selvet.

Jeget oppstår i møtet mellom kropp og sjel, og formes og utvikles i løpet av dette livet. Sammen med den fysiske kropp er jegets eksistens begrenset til ett liv.

Jeget opplever sin identitet gjennom atskillelse fra andre jeger.

Vi kan si at jegets funksjon er å skille oss ad fra den kollektive bevissthet, og skape en uavhengig bro mellom sjelen/spirit og kropp.

Sin kollektive bevissthet opplever jeget gjennom å være en av et nesten uendelig antall jeger, som er uttrykk for den samme ”grunnide”, mennesket. Gjennom å tilhøre menneskeheten blir jeget klar over sin kollektive natur. Jeget er også i stand til å oppleve tilstanden hos andre jeger, noe som gjerne kalles empati. Denne evnen til å sette seg inn i og faktisk selv oppleve andres tilstand vekker også jegets opplevelse av å være en del av en større organisme. Der denne større organismen på kroppens nivå er naturen, vil den på individets nivå være menneskeheten.

3.

Sjelen kan beskrives som vår separate identitet på det ikke fysiske plan. Noen ganger siktes det

først og fremst til sjelen gjennom bruk av ord som selvet. Andre ganger er jeg og sjel like sterkt inne i bildet. Mens atter andre også inkluderer vår kropp i det som kalles selvet.

Vi kunne si at sjelen opplever sin identitet gjennom å være en tidløs separat enhet av den åndelige essens. Med tidløs mener jeg her at den ikke er begrenset av ett liv, eller tid/rom dimensjoner som jeget og kroppen. Sjelen kan for eksempel romme mange individuelle identiteter, og ha eksistert i mange kropp. Akkurat som jeget vokser og utvikles gjennom en variasjon av erfaringer innefor en bestemt tid/rom ramme, vokser og utvikles sjelen gjennom en variasjon av erfaringer. Selv om deler av disse erfaringene delvis gjøres i tid/rom, så er som nevnt sjelen den delen av vårt "selv", hvis eksistens ikke er bundet av tid/rom og det fysiske manifesterte univers. Sjelen opplever sin kollektive individualitet gjennom tilgang på spirit. Sjelen er i en tilstand hvor den er bevisst både sin avgrensethet fra spirit, men også sin tilhørighet til spirit.

Vi kan si at mens kroppen er det fysiske univers og jeget den som opplever eventyret, så er sjelen selve eventyreren, som stadig legger ut på nye reiser. Det er jeget og kroppen som gir sjelen en mulighet til å oppleve og handle i tid/rom.

4.

Her er vi på det nivået som kanskje er vanskeligst å beskrive. Spirit eller ånd er den kraft som ligger bak manifestasjon av all eksistens, både innenfor og utenfor tid/rom. Spirit er også den kraft som eksisterer utenfor all eksistens. Med andre ord selve eksistensens opphav. Noen kaller spirit for Gud. Noen inkluderer også spirit når de snakker om selv. Det høyere jeg refererer som oftest til sjel, eller en kombinasjon av sjel og spirit.

Som spirit opplever vi det kollektive, fordi alt som finnes er en del av spirit, og som sådan deler samme eksistens på dette nivået av opplevelse. Som spirit opplever vi individualitet gjennom at det kun eksisterer ett eneste individ – og dette ene individet er spirit/gud/ånd.

Vi kan ta et eksempel fra astrologien for å vise hvordan dette oppleves på forskjellige nivåer. Alle kjenner til solens betydning i astrologien. Enten gjennom soltegnastrologi, eller som en forståelse av at solen er vår essens og energikilden i det personlige horoskop.

På det fysiske nivå er solen vår kropp. Vår kropps vitalitet, identitet og tilgang på livsenergi. På det individuelle nivå er vårt soltegn forbundet med essensen av vår personlighet i dette livet. Jeget vårt er basert på den frekvens og energi som kjennetegnes ved stjernetegnet det er født i. Vi kan si at jeget vårt er skapt ut fra grunnfargen blå, og at dette jeget både trenger tilgang på blå for å kunne "male" sitt liv, og vil med nødvendighet male sitt liv med grunnfargen blå. For sjelen er ikke fargen blå det den er, men en farge den har valgt å uttrykke seg gjennom og oppleve akkurat nå. Sjelen er med andre ord verken vårt soltegn, eller vårt horoskop, men uttrykker seg og erfarer gjennom de frekvenser som jeget er basert på.

Akkurat som solen er kilden til alt liv i solsystemet er den også kilden til all energi og livet på det individuelle nivå. Sett fra dette perspektivet blir solen vår kilde, og gjennom kontakt med denne energikilden, vil vi kunne komme i kontakt med den delen av oss som eksisterer som spirit/ånd. Vi kan med andre ord komme i kontakt med den enhet som vi kaller kilden, gjennom å kontakte kilden i vårt indre. Solen er livgiveren, gleden og det brennende hjerte som skaper og sprer liv i universet... morsomt ord forresten. Uni – vers. Uni betyr jo det ene og vers er jo strofer i en sang. Universet kan med andre ord beskrives som Den enes sang. Og vi er alle toner, frekvenser... og pauser i denne kosmiske symfonien.

SJELENS VEKST GJENNOM EGOET

Trykket i Ildsjelen nr.1-2006

Mens kroppen og egoet ser livet i en ytre og konkret ramme, så opplever sjelen sin visjon som en indre drøm og lengsel. Det er dette sjelen har kommet for å realisere så mye som mulig av.

Det å bli født er i sannhet en unik opplevelse.

Før fødselen eksisterer vi som sjeler. Det finnes mye varierte, spennende og underholdende informasjon om hvordan det står til med oss i sjelens verden. Men vi kan trygt slå fast to ting. Vi har ikke en fysisk kropp, og heller ikke den jeg-identitet vi erverver oss gjennom et liv.

Så etter den strabasjose ferden fra mors mave og ut i den ytre og fysiske verden står sjelen foran to store oppgaver. Den skal ta førerprøven for beherskelse av kropp, og den har det kreative og utfordrende arbeidet med å danne et jeg (eller ego/selv) foran seg. I livets første fase er dette mer enn nok utfordringer å stri med. Sjelen har en drøm og en intensjon med dette livet, men først må redskapen og håndverket på plass. Selv om disse to oppgavene går hånd i hånd, så er det første som skal utforskes kroppen og motorikken. På et visst stadium vil kroppen være ganske så ferdigformet og vi kan sette oss i førerhuset og rase av gårde. Etter at puberteten er over, kan det selvfølgelig gjøres justeringer, motorutvidelser og oppstyling, men selve basismodellen vi har valgt er på plass.

I løpet av den samme perioden vil også de grunnleggende elementene i jeget være på plass. Her strides de lærde om hvor mye forandringer som er mulig. Vi kan muligens tenke oss at selve basisstrukturen for personligheten blir ferdig dannet. Men at det går an å gjøre ganske store forandringer, avhengig av hva vi ønsker å bruke dette jeget til. En av de store misforståelsene med dette jeget er at vi fortsetter å tro at formålet med livet er å danne, oppdage og utfolde jeget lenge etter at jobben faktisk er gjort. Det er som å ha som mål å bygge et hus, og så fortsette med å ha som mål å bygge et hus resten av livet. Når jeget er i brukbar stand til å beboes er det meningen at byggherrens oppdragsgiver, nemlig sjelen, skal flytte inn og overta boligen. Mange føler at livet er litt tomt og det ikke er noen hjemme, dette skyldes selvfølgelig at det ofte er litt tomt og ingen hjemme i huset. Sjelen har ikke fått inngangsnøkkel og jeget står i døra med hagle og skyter på alle sjelelige impulser som måtte nærme seg. Omtrent som om snekkerne sto og nektet de som har bekostet hele byggeprosessen å flytte inn i egen bolig. En av grunnene til at jeget på denne måten låser døren for sjelen, kan være at den har angst for å gi fra seg kontrollen over huset. En annen grunn kan være at selve arbeidet med å danne et jeg har vært så vanskelig og støtt på så mange problemer at sjelen finner huset så ubeboelig og kaotisk at den rett og slett verken finner et kjøkken for å koke sjelelig føde, eller bad til å rense seg eller seng til å hvile på.

Målet med selvutvikling og andre metoder for reparasjon av sinn og identitet er alltid å gjøre huset beboelig for sjelen. Egoet kan tro at det bare rydder og steller for seg selv, men som nevnt i starten: Det er sjelen som har bestilt bygging av dette livet, inkludert spesifikke kvaliteter ved kropp og ego. Vi kan tenke oss at senere forandringer som skjer med jeget kan sammenlignes med at huseieren har fått nye behov og andre oppgaver og derfor vil ominnrede. Kanskje gjesterommet må tas i bruk som lekerom for nye kreative ideer. Eller alle de gamle furumøblene må ut, slik at sjelen kan få plass til å tumle på.

Det finnes forskjellige tids-punkter hvor sjelen naturlig vil begynne å få større innflytelse og ta huset i besittelse. Den første innflytningsfesten skjer rundt tolvårsalderen. Da er barndom ferdig. Jeg og kropp står foran spranget inn i de voksnes verden, og en dose sjelelig bevissthet og innflytelse er god å ha. Ellers kan livet gjerne deles i tre faser. Hver fase tar cirka tretti år. Den første fasen er den hvor dannelse av kropp, ego og fundament for utfoldelsen i verden først og fremst finner sted. De neste tretti er en fase hvor selve utfoldelsen finner sted. Det er her at sjelens intensjon med dette livet søker å komme til uttrykk. Den siste fase er gjerne knyttet til utvidelse og fordykning med den sjelelige essens, slik at vi både kan bringe mer åndelig energi ned i den fysiske ytre verden, og kan starte vår løsrivelsesprosess fra denne verden, vår kropp og vårt jeg.

SJELENS DRØM

Som Martin Luther King en gang sa: ”Jeg har en drøm”.

Mens kroppen og egoet ser livet i en ytre og konkret ramme, så opplever sjelen sin visjon som en indre drøm og lengsel. Det er dette sjelen har kommet for å realisere så mye som mulig av. Denne intensjonen kan være helt annerledes enn det jeget er ”lært opp” til å drømme om å oppnå for seg selv, eller passe ganske bra inn i jegets planer. Noe av det vanskelige for jeget er å forstå hvordan sjelens drøm kan gjennomføres konkret. Sjelens intensjoner kommer nemlig ikke med arbeidstegninger og klare instruksjoner. Noe av det første mennesket derfor trenger å gjøre, etter at jeget og kroppen er tilstrekkelig utforsket, er å gi rom til sjelen. Man finner den bl.a. gjennom å kjenne på hva som virkelig er viktig for ens indre jeg. Hva er det som gir sjelefred, dyp mening og stor tilfredsstillelse?

Vi kan si det slik at det første som må til er at jeget og kroppen, hvis energi har vært rettet mot å bygge utforske og mestre den ytre virkelighet, må vende sin oppmerksomhet mot den indre verden for å komme i kontakt med sjelens drøm. Deretter må den ta med seg denne drømmen ut i den stor vide og forunderlige ytre verden. Sjelen må orienteres om at den lever i nåtid og søker mot å realisere noe i fremtiden. Siden sjelen ikke tar så veldig mye høyde for den ytre verdens begrensninger, vil denne drømmen i første omgang gjerne fremstå som naive fantasier, umulige visjoner eller stormannsgale planer. Men første steg er uansett å bringe drømmen frem og begynne å søke å utfolde den i praksis. Drømmen er som oftest forbundet med å skape en verden som er mer fylt med glede, skjønnhet, visdom og kjærlighet enn dagens utgave. Drømmen er også knyttet til hva man kan tenke seg å gi/bidra med for å gjøre verden til et bedre sted enn den er i dag. Det personlige element i denne drømmen er knyttet til minnet om og lengselen etter å gjenskape den tilstand av fred, skjønnhet, glede og kreativitet som eksisterer på de høyeste sjelelige plan. Du kan si at sjelens drøm alltid er forbundet med å skape paradiset på jord, men fremgangsmåte og metoder varierer fra sjel til sjel og jeg til jeg. Det neste stadium er å teste ut visjonen i praksis. Her faller mange av lasset, fordi de møter motstand og blir lammet av fortvilelse over verdens begrensning og/eller elendighet. Hvis man holder kontakt med sjelen, så vet sjelen at den drømmer etter å bidra med noe som skal gjøre verden til et flottere sted, og den fortviler ikke over tingenes tilstand slik de er. Tvert i mot så synes sjelen at tingenes tilstand og alt som er galt i verden er et utmerket springbrett for å gjøre nettopp det den skal!

Det neste skritt på sjelens vei er å utvide horisonten, utforske omgivelser og muligheter. Skaffe seg så mye visdom og innsikt som mulig. Der jeget måtte erverve kunnskap for å kunne fungere, søker sjelen visdom for å finne ut hvordan den vil bruke kunnskapen jeget har ervervet og fortsetter med å skaffe seg. Sjelen vet at den trenger å gjøre tilgjengelig så mye som mulig av sin sjelelige/åndelige bevissthet for jeget, for å kunne gjennomføre sin drøm på en best mulig måte. I forlengelsen av dette må sjelen, sammen med jeget starte opprydningsarbeide. Det er alltid mye skrot og rester igjen på byggetomta etter at jeget og kroppen har blitt bygget. Dette skrotet er, sett fra sjelens perspektiv, på det indre plan. Gamle ubrukelige mønstre må fjernes, motor må oljes og smøres og sikringsmekanismer som nekter sjelen adgang til jeg, psyke og bevissthet må fjernes. Låser skal låses opp og alarmer desarmes. Når dette arbeidet er gjort kan sjelen og jeget ha sin elskovsaffære. Det er dette som kalles å elske seg selv. Jeget er nystriglet og pusset og sjelen kan bare ikke hjelpe for at den blir øyeblikkelig og dødelig forelsket i det fantastiske byggverket jeget er. Jeget på sin side står himmelfallen og måpende og kan ikke annet enn å øyeblikkelig fri til sjelen fordi den ønsker å tilbringe resten av tilværelsen i selskap med denne fantastiske skapningen.

Denne utviklingen skjer selvfølgelig ikke som trappetrinn oppover en pyramide. Man forlater aldri ett stadium i utviklingen når man kommer til det neste. Det er mer som at det hele vokser og utvider seg når stadig nye nivåer av innsikt og realisering kommer til. Sjelens drøm blir klarer og klarere, jo mer av den som bringes ut i verden. Jo sterkere kjærligheten er mellom jeget og sjelen, jo lettere vil sjelens intensjon strømme gjennom og ut i verden o.s.v.

ORA ET LABORA

Eller som det heter på godt norsk, bønn og arbeid. Det er nemlig etter sjelens og jegets ”bryllup” at hverdagslivet tar fatt. Det åndelige arbeid krever villighet til å stille seg til disposisjon, ydmykhet overfor det fantastiske og mot til å gjøre det som er nødvendig når det er nødvendig. Det kan være forsakelser, selvdisiplin og aksept av det uunngåelige og nødvendige. For å kunne gjøre det store

arbeidet, må de små ting være på plass. De fantastiske fremskritt og muligheter som venter, krever ofte møysommelig, nitidig arbeid og en til tider grenseløs tålmodighet. Men jo mer man gjør dette arbeidet og stiller seg til disposisjon for sjelens drøm og den kraft som ligger bak alt, jo mer blir det hele en lek og en glede. Grensene mellom ren fornøyelse og arbeid viskes ut. Den største glede og absolutte frihet blir å være det man er og gjøre det man aller helst vil. Som er å gjøre verden til et sted som fylles med glede, latter, skjønnhet, kjærlighet og visdom.

Man slutter å lengte etter å være noe mer enn det man er, slutter å lengte etter å være ett annet sted. Ord som frelse, forløsning, opplysning og lengsel mister mye av sin mening. Fordi man rett og slett er hjemme. Ikke slik å forstå at man er kommet hjem til den guddommelige enhet, men forstår at selv her, midt i den fysiske verdens krav og utfordringer, så står man faktisk med begge bena midt i denne enheten. Som en vismann en gang svarte når en elev spurte om hvordan han skulle bli opplyst: ”Det morer meg å høre en som står med vann til halsen spørre om hvor han kan finne drikke.”

I denne tilstanden blir hvert eneste ord man sier fylt med mening. Intet er likegyldig, intet er mer viktig enn noe annet. Hver lille ting rommer det store og er like nært og åndelig som noe annet. Livet blir en dans, hvor man alltid danser med sjelens letthet og ser sin egen refleksjon i sine dansepartneres øyne. Man lengter ikke lengre etter å komme ut av tid og rom. Man lengter ikke bort fra sin kropp eller dens fysiske sanser. Man opplever at kroppen er sjelens forlengelse. Det er ikke lengre noe skille mellom kroppen og sjelen. Huset er blitt et levende uttrykk for den som bor der. Alt er i perfekt orden og hver minste bevegelse og sanseuttrykk er en komplett forlengelse av sjelens intensjon og drøm. Vi kan si det slik at drømmen har blitt kjød. Sjelens drøm har tatt form og bolig i kroppen til det jeget som sjelen en gang drømte om. Alt som eksisterer er verdifullt, og samtidig mister jegets forståelse av verdi sin betydning. Siden alt er verdifullt er intet mer verdifullt enn noe annet, og det blir umulig å måle verdi. Så kroppen og sjelen smelter samen, og jeget blir så forført av skjønnheten at det rett og slett gir seg hen i sin elskedes sjels armer. Her opphører skillet mellom jeget og sjelen. Ingen utslettes, men det som en gang var ett, blir igjen ett. Splittelsen i sinnet er over. Sjelen og jeget og huset er som en levende organisme. Danseren er blitt dansen og dansen er blitt danseren. Og sjelen har ingen drøm, fordi sjelen er og lever drømmen. Til neste gang den har lyst til å drømme en ny drøm.

ATLANTIS, MAYAKALENDEREN OG 12 STRENGS DNA

Trykket i Ildsjelen nr.4-2006

”Som mange har hørt, så sies undergangen av det Atlantiske riket å skyldes overdreven tro på datidens atlantiske teknologi, sammen med en manglende kontakt med den rent spirituelle siden av tilværelsen og personlig frykt og behov for makt.”

Noe av det som skjer når man beveger seg utenfor rammene for den fastlagte virkeligheten, er at det som til å begynne med er usannsynlig etter hvert kan virke ganske så selvfølgelig, og det som en stund virker som tilnærmet galskap etter som tiden går begynner å fortone seg nærmest normalt og som en fornuftig måte å se virkeligheten på.

Første gang jeg forsto dette var et par uker etter at jeg gikk inn i en steinbutikk i Bergen og fikk høre at de hadde programmert en krystall til å passe på butikken, så der skjedde det verken tyverier eller innbrudd. Selv om jeg i mange år hadde drevet med astrologi, tarot og diverse annet tenkt jeg i mitt stille... ”får håpe at jeg aldri blir så far out at jeg tror på sånt noe...” Vel, et par uker etter satt jeg og nileste Katrina Raphaells bøker om krystaller og var helt fanget av hennes innsikt om krystallers natur, energi og kvaliteter. Det å programmere krystaller med energi var plutselig like selvfølgelig som at man kunne lage et radioprogram og sende det ut til folk.

En av de tingene som stadig flere tar opp er mayakalenderen og det skiftet av bevissthet som skal skje i 2012. Hva som faktisk kommer til å hende i 2012 er det mange forskjellige meninger om. Veldig kort sagt har mayaene regnet tid fra verdens skapelse og frem til dette året, hvor deres tidsregning stopper. Mange mener at en ny æra med helt ny bevissthet er i ferd med å vokse frem, og at denne nye kvaliteten vil være fullt manifestert i 2012. Noen mener at forandringen først og fremst vil foregå på det indre plan. Andre mener at den nåværende sivilisasjon har utspilt sin rolle og vil gå under, mens atter andre mener at jorden vil splittes i to forskjellige vibrasjonsnivåer. De som har realisert et høyere vibrasjonsnivå vil tre inn i... eller fortsette å oppleve virkeligheten ut i fra denne frekvensen, mens de andre vil fortsette å vibrere på den samme fysiske frekvensen som i dag. I de aller fleste bøker og åndelige visjonære skrifter som kommer ut snakkes det uhyre mye om at mennesket må øke sin vibrasjonsfrekvens, hvis vi skal komme oss gjennom den kritiske fasen som utviklingen av livet og bevissthet på planeten jorden akkurat nå er inne i. Selv tenker jeg ofte på mennesket som en rase i puberteten, hvor vi må begynne å bli selvstendige og ta ansvar for oss selv på en helt ny måte, hvis det ikke skal ende på ratata... og det er her Atlantis kommer inn i bildet. Stadig større mengder med informasjon om det gamle Atlantis synes også å dukke opp i vår kollektive bevissthet, og dermed også i artikler og bøker rundt omkring. I dag har nesten alle i den vestlige verden hørt om Atlantis... og stadig flere begynner å få informasjon om at det også var en lemuriansk sivilisasjon (MU), som gikk til grunne. Så, vi får stadig sterkere beskjeder om at vi må øke vår individuelle og kollektive vibrasjonsfrekvens, samtidig som vi advares om at det samme som skjedde når Atlantis gikk under ikke skal skje en gang til. Og som mange har hørt, så sies undergangen av det Atlantiske riket å skyldes overdreven tro på datidens atlantiske teknologi, sammen med en manglende kontakt med den rent spirituelle siden av tilværelsen og personlig frykt og behov for makt. Atlantidene ble rett og slett tilsynelatende for oppslukt av den ytre verden og beherskelsen av denne gjennom sin bruk av krystaller og andre ”tekniske” redskaper. De glemte den ene essens bak alt og den indre enhet og sannhet. Det høres kanskje ut som noe som kunne skjedd i våre dager... og på en måte skjer det i våre dager. Det sies at vi lever i en slags karmisk tidssløyfe hvor vi står på samme stadium som de gjorde i Atlantis... og at svært mange av oss som er her i dag for å hjelpe til eller forkludre det spranget i utvikling menneskeheten har mulighet til... også var her i hin hårde dager da Atlantis sank ned i havet og menneskehetens bevissthet ned i et kollektivt hav av glemsel og det ubevisste.

Hva skjedde egentlig i Atlantis? Mange hevder at dette riket ikke bare var preget av mennesker som hadde inkarnert på jorden lenge, men også i stor grad ble skapt av sjeler som kom inn i det jordiske system etter å ha utviklet seg i andre stjernesystemer som Pleiadene,

Orion, Sirius, Spica og så videre. Disse skapningene kom til jorden med en genetisk struktur formet i andre stjernesystemer, og arbeidet med å gjøre jorden til en planet som kunne resonnerer med deres egen genetiske struktur. Vi kan nesten si at de prøvde å forandre selve jordens vibrasjonsfrekvens, så de kunne leve her uten å gi slipp på sin gamle fysiske struktur, og uten å bli fanget inn i jordens system som skaper fenomener som karma og gjenedelse. En av grunnene til at det gikk så galt sies å være nettopp dette mislykkede forsøket på å forandre jordens kjerne, og at stjernemenneskene på grunn av manglende renhet ikke maktet å opprettholde sin åndelige bevissthet og ble fanget av jordens energifelt. Det sies også svært mange steder at disse skapningene og de egentlige Menneskene som hadde realisert sin fulle åndelighet ikke kun hadde to strenger med DNA molekyler som dagens mennesker, men en tolvstrengt DNA kjede. Møtet mellom stjernemennesker og jordmennesker sier å ha foregått i to faser. Den første sies å være at mannlige stjernemennesker befruktet kvinnelige jordmennesker og slik satte i gang en voldsom utvikling, rett og slett gjennom å på denne måten forandre det daværende menneskelige DNA. Når disse nye menneskene var kommet opp på et noenlunde nivå av evne til å bruke bevissthet og erindre livet og dermed sin egen opprinnelse og essens gjennom sin cellehukommelse, så begynte neste fase. Denne var som nevnt å utvikle jordmenneskets fysiske kropp og planetens vibrasjonsfrekvens til et nivå hvor den kunne opprettholde det fysiske og svingningsmessige feltet som krevdes for at skapninger med tolv DNA strenger kunne fungere på jorden. Som man begynner å huske, så gikk dette veldig dårlig. Atlantis gikk under og for de aller fleste ble det komplett umulig å opprettholde mer enn den bevissthet som man kan få ut av tostrengt DNA. Dette er for eksempel en av grunnene til at vi kun bruker en liten prosent av hjernens bevisst. Det fysiske grunnlag og svingningsfeltet til jorden, som vi jo lever inni, gir ikke grobunn for å utvikle høyere frekvens og bevissthet enn dette. Kun spesielle individer, som har maktet å opprette en helt eget svingnings og energifrekvens struktur rundt sitt eget individuelle energifelt, har klart å bryte gjennom begrensningen i dette tostrengs DNA et og utviklet det vi kan kalle en interstellar bevissthet. En av de tingene som skjer i følge mayakalenderen er at den frekvensen tid beveger seg på hele tiden går raskere. I sprang økes hastigheten 20 ganger, noe som medfører sprang i utviklingen av vår sivilisasjon og menneskets bevissthet. Vi kan observere dette i praksis på forskjellige måter. Det tar for eksempel kortere og kortere tid å reise en viss distanse. På en måte kan vi si at rommet blir mindre og tiden går hurtigere. Vi kan også se at verden og det enkelte individer stadig akselerer sin utvikling og at samfunnet og individet forandrer seg mer og mer på mindre og mindre tid. Som tiden akselererer opp mot 2012 og frekvensene økes, blir det stadig lettere å arbeide med å selv skape et energifelt som vibrerer hurtig nok til å kunne aktivere det tolvstrengede DNA, som faktisk ligger sovende i vårt system. Dette kalles i de fleste sammenhenger å vekke MERKABA – lyskroppen, eller aktivere krystallkroppen. En av de vanligste metode å gjøre dette på er å åpne for en bevissthetsmessig opplevelse av en lysende trekant, som man så ser for seg spinnende rundt i senteret av det tredje øye, før man ser for seg at denne trekantenergien går ut i hver enkelt celle i hele kroppen. Fra dette utgangspunktet vil så kroppen, hvis den tillates, begynne å rekonstruere, på det energetiske plan, det tolvstrengede DNA. Noen av symptomene på at dette skjer er at man i langt sterkere grad både begynner å erindre hva som skjedde i Atlantis og Lemuria og hvor man egentlig stammer fra, samt at man gjennom cellehukommelsen virkelig begynner å huske hvem man er... Mennesket som består av energi og bevissthet... av den skapende kraft som ligger bak alt i universet, samt den bevissthet som ligger bak alt i universet. At man ser hvem man er... ett med natur... ett med universet... og ikke bare noe som er skapt i tid og rom... men skapere av tid og rom... ikke bare denne ene avdelingen av tid og rom som mange i øyeblikket tror er alt som finnes, men at vi er ett med den kraft som eksisterer i alle øyeblikk og i evighet hinsides både dette og utallige andre tid/rom variasjoner.

Samtidig med at denne indre oppvåkningen foregår eksisterer det også teorier om at vekkingen av gamle og nye kraftsteder og energi linjer langs selve jordkloden er med på å gjøre dette mulig. Noen hevder at det rundt selve jorden er i ferd med å opprette hele tolv forskjellige energinett, og at hvert av disse nettene vibrerer på en frekvens som kan understøtte en av de nye DNA strengene som kan aktiveres i menneskets energisystem.

Opprettelsen av disse tolv feltene vil gjøre det mye enklere, ja nesten uunngåelig, for mennesket å vekke sitt eget indre DNA felt og dermed våkne til bevissthet om hvem Mennesket egentlig er. Det er ganske interessant at tallet tolv går igjen på så mange måter... og at summen av

tolv nesten alltid synes å skape noe helt nytt. Tolv disipler rundt den trettende er en fullbyrdelse... tolv måneder skaper ett år... men det er egentlig tretten månefaser som skaper ett år... og Israels tolv stammer... hvorav de fleste var savnet og forsvunnet akkurat som de ti manglende DNA båndene. Tolv stjernetegn utgjør det kosmiske livshjulet o.s.v. Vær litt tålmodig mens vi leker med tallene tre og fire. Tallet fire er forbundet med den fysiske virkelighet og det vi kaller rom. Dette skyldes at en hvilken som helst form som skal ha innhold må ha minst fire hjørner. Vår tredimensjonale verden er med andre ord etablert innenfor rammen av firetallet. Vi har også fire himmelretninger, fire årstider som måles med de fire jevndøgnene o.s.v. Tallet tre er en annen underlig skrue. Mens totallet gir en tilsynelatende statistisk situasjon av motsetninger, så gir tretallet bevegelse. Vi kan si at denne bevegelsen lager fundamentet for det vi kaller tid. I vår fysiske verden er opplevelsen av tid som oftest delt i tre faser. Fortid, nåtid og fremtid. Så tallet tre og tallet fire utgjør til sammen det vi kaller tid og rom. Det er ingen tilfeldighet at uken fikk syv dager, eller at man trodde det eksisterte syv planeter før Uranus ble oppdaget på slutten av det attende århundre. Syvtallet viser nemlig basen og rammen for det fysiske univers, og er i astrologien representert ved Saturn, som er nettopp tiden, rommet og den ytre virkelighets vokter. Hvis vi fortsetter denne mentale leken med tall, vil vi kunne si at tre ganger fire gir 12. Når vi setter tid og rom i bevegelse og multipliserer de med hverandre på alle tenkelige måter, så får vi tallet tolv, som viser til at mennesket med sin energi og bevissthet har fylt opp den dimensjon vi kaller tid og rom helt og fullt. Når tre ganger fire er fullbyrdet og har manifestert seg i tolv, kommer naturlig det trettende, som er helheten. Gjennombruddet ut av tid/rom dimensjonen og inn i en ny forståelse av virkeligheten hvor alt eksisterer skapes og utfoldes i et eneste øyeblikk. Selvfølgelig er dette en hjernelek med tall, men hvis du virkelig trekker det som står her inn i livet ditt og kjenner på det, ikke bare som tanker om tall, men som en beskrivelse av det som faktisk skjer og er i ditt liv... så begynner ting å forandre seg.

Hvis du har hengt med hit så har du vært med på en reise som for mange synes å være i ytterkanten av det mulige, for andre fremstår som ren galskap, og som noen som den mest selvfølgelige og enkle virkelighet. Det morsomme er jo at du faktisk er helt fri til å gjøre din egen vurdering og dermed skape din helt egen utgave av den virkeligheten du velger å leve i. Så hvordan du enn vrir og vrenger på det og uansett hvor mange DNA strenger du har å danse med, så er det jo faktisk slik at det er du som velger hvilken virkelighet og verden du har lyst til å leve i!

Jeg vil så gjerne leke med de som hele tiden tør å ta nye valg, forandre sine gamle valg... og som velger det ukjente, det levende og det beste og høyeste de kan tenke seg... fremfor de som velger de samme gamle trygge tankene, det samme gamle trygge livet og kjører de samme gamle kjedsommelige programmene om og om igjen...

Takk til alle dere som virkelig tør å leve og glede dere.

Takk for at dere gjør mitt liv rikere, helere og større.

I REGNBUEFUGLENS DRAKT

Trykket i Ildsjelen nr.4-2006

”Hvilken forandring det vil bli når massen av grå-grønn-blå-brunt kledde menn kaster sine triste uniformer og begynner å vise sin indre glede og kreativitet gjennom klærne og fargene de bærer på utsiden. Hvilken rik verden det vil bli å leve i!”

I dypet av jordens kjerne blir en fugl smidd. Smeden skaper den av jordens kjøtt og ben og blod. Fra dypet av Gaias hjerte flyr den opp – opp – opp gjennom vulkanens gap og som den flyr blir den født igjen med de vakreste hvite fjær. Den flyr en gang over jorden og ser og kjenner jordens grå skygger. Den flyr gjennom røyk og skumring, så flyr den tilbake og forteller om alt den har sett.

Så flyr den ut igjen for andre gang, og denne gangen har fuglen fjær i alle regnbuens farger. Og som den flyr gjennom grå skygger, røyk og mørke blir det forvandlet til landskap i regnbuens farger.

Hva vil denne fuglen som flyr ut av Gaias senter fortelle oss. Hvorfor stråler den i regnbunes farge og hvordan kan den forvandle skygge og mørke til farge og glede?

Vit at denne fuglen er oss. Vi som kjenner regnbuen, ikke bare snakker om den. Ikke de som drømmer om en fjern regnbue, men de som lever regnbuen. Denne fuglen er fra jordens hjerte og bevissthet, men samtidig kan den være deg og meg.

Denne fuglen forteller oss at alt er energi og vibrasjon, og den forteller at tiden er kommet til å spre regnbuens farger og glede. Hvordan kan vi forandre verden? Ord, tanker og følelser skaper vibrasjoner, men også det vi er og viser gjennom vårt ytre skaper, påvirker og forandrer verden. Ja kanskje sterkere enn mye annet vil det å spre regnbuens farger og energi være med på å vekke oss alle til en ny bevissthet. Hvordan kan vi så gjøre dette? Vi kan søke enhet og å leve i øyeblikket. Vi kan søke å endre vårt indre og kjenne absolutt kjærlighet. Men vi kan også rett og slett forandre oss selv og verden gjennom hvordan vi kler oss. Kan det være så enkelt spør du? Se for deg en stor gate fylt med gråkledde fargeløse og uniformerte mennesker og kjenn hva det gjør med ditt hjerte og ditt indre. Se så for deg den samme gaten full av mennesker i klare sterke og fargerike klær. Av og til er det enkleste du kan gjøre for å forandre vibrasjonen og tilstanden i ditt og menneskehetens indre, å forandre det ytre! Dette budskapet går spesielt ut til menn, og til kvinner som har innflytelse på sine menns klesvalg. Hvilken forandring det vil bli når massen av grå-grønn-blå-brunt kledde menn kaster sine triste uniformer og begynner å vise sin indre glede og kreativitet gjennom klærne og fargene de bærer på utsiden. Hvilken rik verden det vil bli å leve i. Først da kjære mann, når jeg kjenner igjen din glede og din indre rikdom gjennom dine klær kan jeg se deg i øynene og si at du i sannhet er en edel ridder av glede og lys, vibrerende i all sin fylde og smakfullhet.

Og kvinner, gralens voktere. Også dere er fargenes ballerinaer, men hold ikke hemmeligheten i en lukket sirkel av kvinnehender. Se påfuglen i mannens øyne og la dere ikke stoppe av deres egen angst for at hannens fjærdrakt skal overstråle deres egen. Se mannens hunger etter å fylles av fargenes glede. Hjelp dem til å komme over sine vaner og sjenertethet og gi dem mot til å trekke påfuglhammen over sitt legeme. Hjelp dem slik at alt som kommer fra deres indre regnbue speiles i deres hjerter og deres påkledning. Se at også deres glede og fargerikdom vil vokse når mannen også finner barnets glede over å skinne i de vakreste klær. Så kjære mann. Vil du forandre verden? Og kvinne, vil du forandre mennene? Så begynn med det enkleste og mest betydningsfulle. Kle deg/dem fargerikt. Gi andre mot til å kle seg fargerikt. Husk at alt er vibrasjon og energi og at du faktisk virkelig bidrar til å forandre verden gjennom å kle deg i vakre klær med skinnende regnbuefarger. Så mange av oss vet i vårt indre at vi egentlig er energi, regnbuer manifestert i form og tid og rom. Så vis det! Ikke kle deg i gårtdagens triste farger og ikke la deg fange av uniformeringens makt. Kle deg som en virkelig mann. Fargerikt, vakkert og kreativt.

KJÆRLIGHETENS HELLIGE TREENIGHET

Trykket i Ildsjelel nr.3-2005

En av grunnene til at kjærligheten her på jorden er så plundrete, er at vi ikke helt vet hva kjærlighet er, hvordan den virker eller hva det egentlig dreier seg om.

De gamle grekerne regnet forelskelse som en besettelse. Man kunne derfor ikke anses for tilregnelig når man var forelsket. Vi elsker Gud og vi elsker hamburgere og vi elsker iblant oss selv. Og vi elsker oss selv så mye at vi skader andre for å fremme vår egen sak, og vi straffer våre barn og våre forbrytere av ren kjærlighet, til deres eget beste.

Av og til blir jeg veldig provosert når jeg leser kanaliserte guider som snakker om at vi alle er ett og at vi må elske hverandre og bare være snille og gode. Kanskje jorden er en slags kosmisk hakkebakkeskog, hvor regla... du skal ikke plage andre, du skal være grei og snill, og for øvrig kan du gjøre som du vil, leder deg til kjærlighetens plettfriske himmel. Min erfaring er uheldigvis noe annerledes. Jeg opplever ofte at kjærlighet er fullt av konflikter og motstridende interesser. Jeg kan for eksempel elske sjokolade, men hvis jeg spiser for mye, så begynner jeg å avsky resultatet av min kjærlighet til sjokolade... en alt for fet og kvapsete kropp. Jeg kan selvfølgelig også lære å elske min fete og kvapsete kropp, men kroppen min elsker fortsatt ikke å være fet og kvapsete. Eller jeg elsker Nils, men jeg elsker også å flørte med Petter og Hanne. Men Nils blir lei seg fordi jeg elsker noen andre og krever at jeg bare skal elske ham o.s.v.

Jordisk kjærlighet er komplisert og mangfoldig... finn ett menneske som ikke har opplevd temaet kjærlighet som konfliktfylt og jeg skal vise deg:

A. En robot.

B. En ikke jordisk opplyst mester som har transcendert det vi er på jorden for å lære.

Jeg har hatt ett behov for å forstå mer av hvordan kjærlighet egentlig fungerer, så jeg i hvert fall kan få en solid bakgrunn for egne tabber og feilvurderinger. Jeg vet at kjærlighet er en tilstand og en opplevelse. Ett møte og en hengivelse. Alt dette har jeg erfart og opplevd, men jordisk kjærlighet er fortsatt like krevende og har sine utfordringer og berg og dalbanetilbud.

Jeg tenker meg at mennesket på en måte kan sies å bestå av tre deler. Vi er sjel, som var før vi ble født og som er etter at vi dør. Vi er kropp, som bygges som rede til sjelens flukt over jorden, og som går i oppløsning når vår tid her er omme. Vi har også jeget, som oppstår i møtet mellom kropp og sjel. Jeget er kanskje det mest kompliserte, fordi det egentlig bare er midlertidig sjåfør, men samtidig opplever å ha en helt egen identitet. Jeget utvikles som nevnt gjennom at sjelen utvikler en identitet basert på at den bor i akkurat denne kroppen i akkurat denne tiden. Basen for jegets videre utvikling forsvinner jo når kroppen dør, men jeget fortsetter å være en del av sjelens historie og identitet, sammen med alle andre fortidige, samtidige og fremtidige jeger sjelen eventuelt måtte erfare.

Men back to basic... kjærleikens forunderlige verden. Disse tre delene av mennesket kropp, sjel og jeg opplever forskjellige former for kjærlighet og forskjellige behov. Når åndelige mestre snakker om å overgi seg til kjærligheten, og avdøde sjeler kanalisere sin "visdom" om kjærlighet, så prøver de å få mennesket til å oppleve, erfare og utøve den kjærlighet som ikke-inkarnerte sjeler opplever. For sjelen er denne typen kjærlighet en naturlig tilstand. Den vet at den på ett plan er ett med alt i universet og gjennomstrømmes av denne kjærligheten bare fordi den eksisterer. En fantastisk tilstand som kan fylle oss alle med dødslengsel. – hvis du stusset her, så tenk deg om to ganger og du får tak i hva jeg mener. Men vi er jo i livet for å være her. Meningen med å inkarnere er antagelig ikke at vi skal ha det akkurat likedan som når vi ikke inkarnerer. Noe av det farligste som kan skje er nemlig at vi til en viss grad kjenner på sjelens upersonlige og absolutte tilstand av kjærlighet, samtidig som vi ikke elsker vårt legeme, eller vårt jeg. En uhyggelig stor mengde fanatisme, hensynsløshet og forakt for kroppen og jeget... og andres kropp og jeg... har kommet ut av denne ensidige himmelske kjærligheten. Jeg tror at vi er her på jorden for

å finne balanse mellom de tre kjærlighetsbehovene som ligger i det inkarnerte menneske.

Den sjelelige kjærlighet,

Jegets kjærlighet og...

Kroppens kjærlighet.

Den sjelelige kjærlighet er kanskje den enkleste. Det er jo en helt naturlig tilstand som kommer bare vi ikke står i veien for den. Og det som står i veien er vår manglende evne til å oppleve, utøve og verdsette kjærlighet på det fysiske og personlige plan. For å bli i stand til å oppleve og utøve denne uselviske kjærligheten (hvis det er noe ønskelig mål) må vi med andre ord finne en slags balanse mellom vår kropps kjærlighet, jegets kjærlighet... og sjelens kjærlighet.

Med andre ord er det viktigste for å utvikle vår evne til å oppleve og utøve kjærlighet å lære å elske med vår kropp og vårt ego... og elske vår kropp og vårt ego. Det sier seg jo selv at et menneske som føler skyld og skam over sin kropp, eller over sitt egos følelser og tanker, har sterkt redusert sin evne til å elske. I gamle dager het det at man skulle gi gud det guds var og keiseren det som var keiseren. Det er viktig å tenke seg at kroppen og jeget faktisk har kun denne ene muligheten til å få tilfredsstilt sine unike behov og lengsler, mens sjelen har et uendelig antall inkarnasjoner å gjøre det på! Men, det er også viktig å huske at mye av vår smerte kommer når det er ubalanse mellom sjel, jeg og kropp. Hvis det lar seg gjøre å koordinere disse tre, så vil en tilstand av harmoni og tilfredsstillelse oppstå. Grunnen til at vi ikke får det vi elsker, eller at vi får det, men ikke liker hva det fører til, er nemlig at vi er i konflikt med oss selv. Kroppen vil en ting, jeget vil noe annet og sjelen noe tredje. Livet kan umulig bli enkelt når de tre delene ligger i konstant konflikt.

KROPPENS KJÆRLIGHET

Kroppen elsker først og fremst det som gir den glede. Det kan være fysisk berøring, en bevegelse den elsker å utføre, eller noe den tar inn.

Det første på det kroppslige plan blir dermed å skaffe kroppen det den elsker, uten at det er ødeleggende for kroppen.

Den elsker med andre ord å spise og ta til seg næring, det viktige er å få den til å elske det den har godt av.

Det andre er å gi den nok fysisk berøring, som føles behagelig.

Det tredje er å holde den i bevegelse og gi den mulighet til å utfolde seg på en måte den liker.

Det som kan skje med kroppen er at den får vaner, og dermed vil gjenta noe som en gang var behagelig, men som ikke er det lenger. Eller den blir avhengig og tror den trenger noe, som egentlig forgifter den. Men ikke glem at kroppen kan elske. Den elsker dypt og inderlig det som gir den tilfredsstillelse på disse tre områdene. Berøring, ytre sanseopplevelse, tilførsel av næring og tilfredsstillelse av utfoldelsesbehov. Alt som hindrer disse tingene oppleves som hindre i å utfolde kjærlighet. Og hvis de har blitt hindret for mye, eller ført inn på feil spor i tidlig utvikling, så har kroppens evne til å elske og la seg elske blitt sterkt redusert og trenger til å pleies frem.

Kroppens kjærlighet blir ellers ofte forsmådd, sett på som dyrisk, eller en lavere form for kjærlighet. Fordi vi ofte overser kroppens behov og fantastisk evne til å elske, tar den gjerne "hev" gjennom at vi besettes av dens behov. Det fører igjen til at vi dekker kroppens behov på en destruktiv eller ubalansert måte, noe som igjen gir oss dårlig samvittighet og skyldfølelse. Av og til synes valget å være å ture å elske og gi kroppen det den virkelig elsker, og få dårlig samvittighet fordi vi går på tvers av andres ønsker og moral. Eller fornekte kroppens dype kjærlighetsevne og få dårlig samvittighet fordi vi spiser, drikker, røyker eller driver andre former for selvdestruktivitet.

JEGETS KJÆRLIGHET

Puuuh, jeg vet ikke helt om jeg orker å begynne på det kompliserte jeget mangfoldige behov for kjærlighet. Det ble nesten komplisert nok bare med kroppen. Men la oss gjøre det enkelt. Jeget trenger å oppleve at det er verdt å elske. Det trenger å elske seg selv og akseptere seg selv som en separat enhet. Hvis noen har elsket jeget når det ble formet... tidlig barndom... så finner jeget det naturlig å elske seg selv. Hvis så ikke har skjedd, eller har skjedd med store forbehold, så elsker jeget enkelte sider av seg, men misliker og føler skyld/skam over andre.

Jeget omfatter også kroppen og det fysiske og trenger å føle kjærlighet og glede over sin

egen og andres kropp og alle kroppens fysiske prosesser, for å være i balanse. I tillegg trenger jeg å oppleve at det aksepterer og anerkjenner sine følelsesmessige behov og erfaringer, samt at det trenger å kjenne glede over sine tanker og det å kunne tenke? På samme måte som for kroppen trenger jeg å berøre andre med tanker og følelser. Jeg trenger å mosjonere og bruke sine tanker og følelser – holde de i aktivitet. Og jeg trenger å ta inn tanker og følelser som nærer det og får nye tanker og følelser til å vokse og gro på en måte som øker opplevelsen av kjærlighet.

Vi kunne kanskje komme med en setning for hver av de tre kjærlighetstypene:

Sjelelig kjærlighet er å elske alt som er og vite at du er en del av det.

Jegets kjærlighet er å elske det du selv er akkurat nå, samt å elske andre jeger og elske det du er i møte med andre jeger.

Kroppens kjærlighet er å elske alt det som dekker kroppens behov og gir den nytelse og en opplevelse av sanselig tilfredsstillelse i form av berøring, inntak og bevegelse.

ALL TOGETHER NOW

Det var nå de geniale konklusjoner og løsninger skulle komme. De som bare åpnet dørene inn til kjærlighetens templer og fjernet alle hindringer for instant tilfredsstillelse. Men siden jeg som skriver er inkarnert på jorden kjenner jeg i min kropp og mitt jeg hvor utfordrende og vanskelig det ofte er å elske. Hvor motsetningsfylt og smertefullt det kan være. Og jeg tenker at det første som hindrer jeg og kroppen i å elske er angsten for smerte. Angsten for å ikke bli elsket. Så det viktigste skrittet er kanskje ikke å elske alt og alle, men å ture å elske når vi er redde. Å ture å elske selv om det gjør vondt. Å ture å elske selv om vi møter konflikter og motsetninger. Å holde fast på vår kjærlighet, selv når andre mener vi elsker for lite eller på feil måte. Å ture å elske de vi elsker, selv om det kanskje sårer andre vi elsker. Å ture å kjenne at kroppen kan elske og at det er godt at den elsker, selv om kanskje jeg vårt vil at den skal elske noen andre. Og vi trenger å ture å elske oss selv. Ture å se det som er bra og fint med oss selv, selv om vi selvfølgelig kommer til kort og er feilbarlige. Ja vi trenger faktisk å elske vår feilbarlighet og våre såkalte svakheter, fordi det er disse som gjør oss til mennesker og gir oss mulighet til å oppleve det vi er kommet for å oppleve. Og husk, du er her... NÅ... For å være menneske. Du er inkarnert for å oppleve nettopp motsetningene og spenningsforholdene som oppstår når vi har en kropp og et jeg og en sjel, som ikke alltid er i harmoni. Nettopp det å stå i dette spenningspunktet. Å holde trådene sammen og foreta valg. Å møte motsetningene og de tilsynelatende uløselige utfordringer som det å elske byr på.

Nettopp det å stå i din menneskelige kjærlighet og hele tiden ha mot til å prøve å elske, er kanskje det som gjør at du stadig rykker nærmere kjærlighetens tempel. Veien er kanskje ikke å gjøre det rette og finne løsningene, men å holde motsetningene og anakronismene sammen, samtidig som du tør å være hel og deg selv i presset. Det er kanskje da, når du ikke prøver å transcendere til en åndelig kjærlighet, eller dyrker dine laveste instinkter, eller forneker dine jordiske behov og lyster. Det er kanskje da, når du tør å være så mye som du kan, tør å elske så mye som du kan, tør å la det være så vanskelig og skremmende som det blir, at du begynner å forstå. Det er kanskje når du slutter å tro at det finnes noen enkle svar eller lette veier ut av det jordiske dilemma, at du virkelig forstår kjernen av kjærligheten slik den arter seg på jorden og virkelig setter pris på denne unike muligheten til å kunne elske som kropp, jeg og sjel... Kanskje du da ser at livet i form er en fantastisk gave og mulighet og når spesielt åndelige mennesker gjør det til en lidelse, et problem og noe forferdelig umulig, så fjerner vi oss lengre og lengre bort fra det paradisi jordene egentlig kan være. Og veien... er kanskje å være så modig som bare du kan... å elske så mye som bare du kan og tør... å stå med og i så mange konflikter som bare du kan... Å romme så mye kjærlighet og nytelse og mennesker og liv... som bare du kan.

GJENNOMSKINNELIG OG LEVENDE

Trykket i Ildsjele nr.4-2005

Gjennomskinnelighet betyr at et menneske har nok lys til å se med sjelens øyne, men nok jeg til å glede seg over det personlige og jordiske.

Det finnes en stadig voksende gruppe åndelige mennesker som slett ikke ser det som noe mål å bli opplyst eller frelst. I Østen har åndelighet vært forbundet med den dype lengselen etter å slippe unna livets lidelse og komme seg ut av reinkarnasjonshjulets smertefulle humpeturer over jordklodens spisse steiner. I Vesten har målet med åndelighet vært å sørge for at man ble Gud verdig. Det viktigste var å komme seg til himmelen – og dit kom man lettest ved å sørge for at andre gikk den smale sti som førte til perleportens paradiset.

Det er fristende å tenke at man vil bli kvitt all sin smerte. Det er forlokkende å høre de som roper at her... her borte... ved denne utsalgsboden har vi midlet som kurerer deg for all jordisk smerte og lidelse. Vil du alltid være lykkelig... alltid føle deg ett med universet... ikke ha noe smerte og danse evig i kjærlighet... kom til oss.

Det høres forlokkende ut... eller... ??? For meg høres det først og fremst ut som noe som likner på de kvakksalverne som tilbød livseliksir og mirakelvann i det ville vesten. For vår vei inn i det åndelige akkurat nå, minner litt om det ville vesten. Vi erobrer stadig nytt terreng og prøver å få orden på det land vi har erobret. Og sammen med dette eventyret kommer selvfølgelig forvirring, lovløshet og lykkejegere som søker lettvinne svar og løsninger... og selvfølgelig de andre lykkejegerne, som søker å berike seg selv gjennom å cashe inn billige gevinster gjennom å lure de naive lykkejegerne som gjerne kjøper falske skjerp med store løfter om at der vil de finne sjelens sanne gull.

Men disse løftene om rask opplysthet og å få leve i en konstant lykkerus vekker ikke bare min skepsis. De vekker også mine tanker om hva jeg virkelig vil ha. Og det er blitt tydeligere og tydeligere for meg. Jeg har det slett ikke travelt med å bli opplyst eller frelst. Jeg har uhyre stor sans for eventyret det er å reise gjennom tid og rom i menneskelig form. Jeg føler at dette ikke er et åndelig kappløp, hvor det gjelder å komme seg først frem til opplysning. Det er heller ingen konkurranse med noen uopplyste stakkarlige tapere og noen heltedige åndelige guruer som baner vei for de store masser.

Denne reisen gjennom tid og rom er ikke først og fremst ett rotterace, eller en utdanningsanstalt for ubegavede sjeler. Det er en gave, et eventyr, en mulighet til å oppleve tid og rom, som er fantastisk. Så jeg har etter hvert fått mer og mer behov for å nyte reisen mens den pågår. Jeg er ikke redd for å komme frem, så jeg trenger ikke lengre å sabotere meg selv og reiseselskapet. Men jeg har det slett ikke travelt med å komme frem. Jeg står nemlig i dette underlige gjennomskinnelige lyset og ser at når jeg kommer frem, så vil jeg jo bare starte på nytt. Universets vesen og natur synes å være å utfolde seg gjennom en evig erfaring av seg selv.

Men jeg har heller ikke veldig lyst til å lide og vri meg i smerte og elendighet. Jeg har faktisk mest lyst til å være helt og fullt til stede i den fysiske virkelighet, med minst mulig smerte. Jeg vil nyte mine sanser og følelser og kjenne mitt begjær og ha gleden av mitt jeg som utfolder seg og danser og skaper og fullbyrder seg selv. Så den nye løsning og den nye revolusjon består ikke nødvendigvis av å bli opplyst og fjerne jeget. For noen er dette kanskje en O.K. løsning. De fjerner jeget, så det ikke er noen andre hjemme enn??? Gud/altet/intet??

Jeg må innrømme at jeg har lyst til å være tilstede og oppleve all moroa underveis. Kanskje man med nødvendighet må ende opp som opplyst, men hvis så skal skje, så trenger jeg vel ikke bare slå på bryteren sånn helt plutselig. Vi har jo fått dimmeteknologi og brytere som nesten umerkelig hever lysstyrken... ja som til og med gjør det mulig å ta seg en laaang pause i dempet romantisk belysning.

Jeg tror den nye utviklingen av menneskeheten ikke er å bli opplyst og tømt for vårt jeg, men å bli gjennomskinnelig og bruke jeget som et bevisst fokuspunkt for vår sjelelige energi. Jeget

blir dermed ikke en fiende, men det nødvendige redskap for at vi skal kunne være åndelig hjemme og samtidig glede oss over og benytte alle fasiliteter som hotell jorden tilbyr. Et gjennomskinnelig jeg har ikke utslukket sitt begjær, det er bare ikke besatt av det.

Et gjennomskinnelig menneske vil gjerne oppleve å elske og bli elsket, men bryr seg ikke så veldig mye om hva andre mener om ham/henne. Spesielt bryr de seg lite om hva den store massen/ukjente måtte mene. En gjennomskinnelig har også meninger om andre, men de synes slett ikke det er så viktig hva de mener om andre. De kaster gjerne perler for svin. De gjennomskinnelige skiller person og funksjon. De kan mislike noens funksjon, men samtidig klare å forholde seg til den personen de vet befinner seg bak funksjonen. De lar seg med andre ord ikke blende av andres egoers spill og fiksfakserier, men henvender seg til andres kjerne, som jo alltid er verdt å elske og like. De er ikke kvitt sin egen følelse av smerte, tilkortkommenhet, ensomhet eller tristhet... de har bare sluttet å ta seg selv så jævlig høytidelig. Om de er litt syke, eller har knekt et bein, eller sitter i tannlegestolen eller er deprimert og finner livet meningsløst, så tar de det ikke så veldig høytidelig.

Gjennomskinnelighet betyr at de har nok lys til å se med sjelens øyne, men nok jeg til å glede seg over det personlige og jordiske. Rent personlig tror jeg denne tilstanden, hvor man har åndelig klarhet, men samtidig er nok knyttet til jeget og det fysiske til å utfolde dette med stor glede og intensitet, er en av de beste etappene på hele reiseruta! Jeg tror faktisk at mange av de som sier og tror at de er opplyste, egentlig befinner seg i en eller annen tilstand av gjennomskinnelighet! Tilstanden er jo annerledes enn når man var helt tett (tett ego, tett i pappen og tett fordi sjelens lys ikke skinte gjennom), og man er jo lært opp til å tro at enten er man uopplyst, ellers så er man opplyst. Hør påstanden en gang til... det er som å si at enten er det bekmørkt... eller så er det høylys dag med strålende sol. Eller... enten er tomatene helt grønne, eller så er de fullmodne. Personlig tenker jeg at denne modningsprosessen i seg selv er kort nok... jeg trenger ikke å prøve å gjøre den enda kortere. Tvert i mot så tenker jeg at hele den tiden jeg har tilbrakt som grønn tomat, har beveget seg mot dette å modne. Og nå, når det endelig skjer så vil jeg gjerne virkelig kjenne og føle og nyte selve prosessen. Istedenfor å bli brått overmoden og klar til å plukkes for resirkulering i altets evige syklus.

Når vi har begynt å utvikle en åndelighet, som gjør at vi ikke lengre trenger å føle oss ensomme og isolerte... Når vi har utviklet en åndelighet og innsikt som gjør at vi ikke lengre trenger å leve i en verden hvor vi er i krig med oss selv og hverandre, men vi kan leve i en verden hvor vi er en del av en større helhet og oppleve kjærlighet til alt som er rundt oss... Når vi har utviklet nok åndelighet og visdom til å ikke trenge å beskytte oss bak ensomhetens panserplater... eller tulle oss inn i likegyldighetens plastikk for å slippe å bli såret... Det er jo når vi har kommet dit, at vi har nok lys til å se hvor vi går, nok lyst til å glede oss fullt og helt over denne fantastiske tingen det er å ha en vakker verden å nyte og et deilig jeg å nyte det med... at vi virkelig kan begynne å erfare hva livet er og kan være i sin fulle bredde, dybde og høyde. Det er da vi kan begynne å skape mer helhet, flere møter, mer nærhet og mer kjærlighet i verden og med vår individualitet (ego). Det er nå vi virkelig kan gjenskape paradiset og nyte det så fullt, helt og tidløst lenge som mulig. Det er jo så trist synes jeg. De opplyste har trukket seg tilbake... de må beskytte seg fra hordenes nærhet og behov... de er blitt for sarte til å tåle denne sanselige verdens disharmoni og tyngre vibrasjoner. Jeg synes de er blitt litt kjedelige lekekamerater... personlig vil jeg leke og danse og feire livet med de gjennomskinnelige som tåler en støyt, uten å ta det for tungt... De opplyste mestre som enten er hevet over vanlig sosialt liv og behovet for å leke og danse sammen med oss andre, eller er for sarte på sine høye frekvenser til å tåle det... vel de får more seg så godt de kan på andre måter. Jeg for min del vil helst leve og leke og danse og fylle denne jorden med latter og intens glede over å få være her, sammen med dere som lar lyset skinne gjennom dere uten å bli oppslukt og utslettet av det.

LIVET MELLOM LIVENE

Trykket i *Ildsjele* nr.3-2005

I de siste årene har det dukket opp en ny mulighet for de av oss som er interessert i å utforske og oppdage vårt indre landskap, som det ytre. Nemlig en hypnotisk reise til livet mellom livene.

Hvis du tror at dette er nok en fortelling fra en nær døden opplevelse og møtet med lyset i Henden av tunnelen er du på villspor. Personlig har jeg ofte nok med å håndtere alle de "nær livet opplevelsene" som jeg må forholde meg til daglig.

Men du er allikevel i det rette området. Det er nemlig blitt mulig å dra på oppdagelsesferd til tilstanden vi er i mellom livene. Det kan virke som om det har funnet sted (og fortsatt finner sted) en gradvis åpning av menneskehetens tilgang til disse områdene av eksistens og bevissthet i de siste 20-50 årene.

For 30 år siden var regresjoner et svært uvanlig fenomen. Hvis du fortsatt undrer på hva en regresjon er, så er det en styrt "fantasireise" i lett hypnotisk tilstand til tidligere liv. Fra å være et obskurt og veldig sært fenomen er det nå blitt underholdningen i beste sendetid på TV.

I de siste årene har det dukket opp en ny mulighet for de av oss som er vel så interessert i å utforske og oppdage vårt indre landskap, som det ytre. Nemlig en hypnotisk reise til livet mellom livene.

En av de aller første til å utprøve og beskrive denne muligheten var Michael Newton. Hvis du vil lese mer om hans nedtegnelser fra utallige regresjoner til livet mellom livene, så kan du skaffe deg de to bøkene "Journey of souls" og "Destiny of souls". ("Journey of souls" ble utgitt på norsk i år av Damm forlag - *Sjelereiser: Beretninger om livet mellom livene*).

Michael Newton beskriver inngående om sine erfaringer med hva mennesker på denne reisen har fortalt. Studiet av Michaels bøker er uhyre fascinerende, men personlig kan jeg oppleve at han lager en litt vel firkantet modell for hva som skjer i mellom livene. Prosessen er i følge disse bøkene omtrent som følgende:

Du dør og følger ett lys. Der møter du en åndelig guide, som tar deg med til et slags panel av eldre, som går igjennom erfaringene du hadde i dette livet. Deretter gjenoppretter du kontakten med andre kjente og kjære sjeler. Du tilhører en kjernegruppe på et begrenset antall sjeler, som har begrenset utveksling med andre grupper. Når du så begynner å bli klar for å fødes igjen går du til en "livsveileder" og ser på forskjellige muligheter for neste liv. Deretter foretar du et valg, begynner arbeidet med å knytte deg til den person som skal bli din mor, og følger og bearbeider utviklingen av fosteret. Til slutt er det ingen vei tilbake. Du blir permanent bundet til fosteret, glemmer din sjelelige identitet og er klar for en ny runde av livets spill.

Michael har også utarbeidet et ganske hierarkisk system for sjelers utviklingsnivå, basert på deres farge. De hvite er nybegynnere. Deretter blir man litt grå eller rosa. Neste steg på rangstigen er oransje og lysegul. Deretter blir gulfargen dypere og dypere, helt til man blir gullfarget. Så begynner de grønne flekkene å dukke opp og man arbeider seg gjennom grønn til lyseblå, eller kombinasjonen av blå og gull. Deretter blir blåfargen dypere, helt til man nærmer seg purpur. Det høyeste trinnet Michael Newton nevner er ren purpur. Hans erfaring er at sjeler med mer "avanserte" farger enn gul sjelden inkarnerer på jorden.

Jeg personlig har litt problemer med denne inndelingen. Under min egen reise var det en opplevelse av at fargene ikke bare viser til hvor avansert en sjel er, men også til hvilke områder den har fokusert sin energi og bevissthet på. En mulighet er for eksempel at gulfargene er forbundet med forståelse av energi, vilje og fokusering av bevissthet. Blått er forbundet med filosofi, undervisning og helhetsopplevelse. Grønn er forbundet med organisering av samfunn, vekst og skapende kraft i det fysiske. Purpur på sin side er knyttet til utviklingen av ren åndelighet og interesse for essens og tings sanne natur. Denne forståelsen av fargenes dypere kvalitet og betydning som de fremkommer i sjelens energifelt er bare et forslag. Jeg tror vi har en lang vei å gå før vi virkelig kan se kompleksiteten og dybden i dette. Vi mennesker har en tendens til å tenke: mer og mindre utviklet, bedre og dårligere, mer ønskelig og mindre ønskelig. Slik tror jeg overhodet ikke det er på det sjelelige eksistensplan.

Jeg har vært så heldig å få prøve en slik reise til livet mellom livet, med en erfaren og kvalifisert ”reiseleder”. Andy Tomlinson kommer til Norge flere ganger i året for å utdanne folk både til å foreta vanlige regresjoner, og reiser til livet mellom livene. Han gir også et begrenset antall personlige sesjoner. Om en stund vil dette turtilbudet dermed bli mye vanligere, men foreløpig er så vidt jeg vet den eneste som gjøre dette i Norge Andy Tomlinson. Hvis du ønsker en slik erfaring må du ta kontakt med ham, eller Lisbeth Lyngaas, som har sørget for å få ham til Norge. (Info etter artikkel.)

Andy er en behagelig, ettertenksom og seriøs mann. Jeg følte meg derfor i trygge hender når jeg la meg ned på sengen og vi begynte med den lett hypnotiske teknikken. Andy tar deg først til ett tidligere liv. Som oftest det siste, men i noen tilfeller er det informasjon i ett tidligere liv som har betydning for forståelsen av reisen til livet mellom livene. Hvis du har kommet inn i ett eldre liv, vil han ta deg fra dette og frem til ditt siste liv og over i dødsøyeblikket i det livet. Så begynner moroa.

Noen går gjennom lys og inn i lys. Jeg gikk gjennom en slags dimensjonsvegg av tettere energi enn omgivelsene. Jeg kommer inn på en plass. Det første som skjer er at jeg tar kontakt med kjente sjeler og ønskes velkommen. Det viser seg at jeg er del av en ganske uavhengig gruppe sjeler, som arbeider langt mer på egen hånd enn sjelegruppene beskrevet av Michael Newton. Gjennom vår kontakt på det indre plan overfører vi direkte våre opplevelser og erfaringer fra det jordiske liv med de andre. Hovedfokus for den gruppen jeg arbeider med er å skape ny bevissthet og nye ikke – hierarkiske strukturer for samarbeid og videreutvikling. Dette gjelder både på det sjelelige og det fysiske plan. Vi styrer oss med andre ord for en stor del på egen hånd, og har et slags anarkistisk demokrati hvor vi sammen planlegger hvordan vi inkarnerer og hva slags kontakt vi ønsker å ha med hverandre i forskjellige inkarnasjoner.

Siden jeg først kom til et liv som ikke var mitt siste, får jeg to parallelle opplevelser. Den første er at jeg snakker med en gruppe ikke-inkarnerende bevisstheter om det første livet. De er spesielt opptatt av å gjøre den instinktive forståelsen av enhet og direkte kontakt med jordens egen bevissthet, tilgjengelig for det egobevisste menneske. De arbeider med å opprettholde og gjenskape en energiforbindelse mellom det fysiske og jordiske og den mentale bevissthet som for en stor grad er årsaken til at vi har mistet kontakten med selve planeten og dens bevissthet.

Den andre opplevelsen er forbundet med mitt aller siste liv. Det var et kort liv, hvor jeg døde ung. Min viktigste intensjon med dette livet var å kvitte meg med all heroisering av krig, samt fjerne mest mulig angst for død. Det livet fungerte perfekt etter oppskriften. At hele landsbyen jeg levde i ble utslettet ved landgangen av Normandie (annen verdenskrig) gjorde sitt til at jeg ikke lengre så med noe rosenrødt skjær på krig. Det eneste virkelig vakre i dette livet var dødsopplevelsen. Hvor jeg var alene i skogen, omgitt av alle mulige slags dyr og bare ble løftet opp i et fantastisk kjærlig og omsluttende lys.

Ellers var årsaken til min romantisering av krig ett tidligere liv, hvor tre av mine sønner døde i første verdenskrig. Noe som ga meg en nesten uutholdelig smerte, som jeg taklet med å tviholde på at de døde for en viktig, verdig og vakker sak. Her var det ingen veiledere eller guider som møtte meg slik Michael Newton har beskrevet det. Tvert i mot var det mer som en kort melding om oppdrag utført til de andre sjelene i gruppen... og dermed var vi ferdige med det.

En av de tingene man kan gjøre under en slik opplevelse er å identifisere andre medlemmer i sjelegruppa, slik at man kan gjenkjenne de i dette jordiske livet og få en klarere forståelse av hva man arbeider med sammen. Dette er mulig bl.a. fordi man, selv når man er inkarnert, etterlater en viss mengde sjelelig energi i denne dimensjonen. En av utfordringene med å inkarnere er å velge hvor mye av sin sjelelige energi man skal inkarnere med.

En bekjent, som også har tatt denne reisen, beskrev for eksempel hvordan hun inkarnerte i to liv samtidig. I hennes tilfelle førte dette til store problemer, fordi ingen av inkarnasjonene hadde nok sjelelig energi til å leve et fullverdig liv. Hun opplevde livet for den ene personen, som et nesten tomt skall, hvor hun stort sett var opptatt av helt uvesentlige og ytre ting, mens den andre personen for det meste lå til sengs med lungeskader. For svekket til å delta i det ytre liv.

I livet mellom livene studerer man for å utvikle sin bevissthet og innsikt. En vanlig beskrivelse er at man har tilgang til arkiver som beskriver hele menneskeheten, jordens og universets utviklingsprosesser. Man kan studere dette gjennom beskrivelser og bilder man iakttar som på film. Eller man kan gå inn i ”replayene” og observere selve historien som deltager. Dagens utvikling av

datateknologi og 3D interaktiv spillteknikk er fysiske manifestasjoner på et veldig primitivt plan av disse teknikkene. På samme måte som datamaskinens Internet gjør all informasjon tilgjengelig med ett tastetrykk, vil, i den sjelelige tilstand, bevissthetens kontakt med universalbevisstheten på et øyeblikk kunne sette oss i forbindelse med det kosmiske Internet.

Jeg personlig var mest opptatt av å arbeide med og utvide min kontakt med kilden. Det kan nærmest beskrives som at man er plagget inn via en energikontakt til et uendelig stort energifelt (kilden). Gjennom å arbeide med denne kilden kan man gradvis utvide sin evne til å motta energi og informasjon fra denne basen. Det er en spirituell faktor i dette, med lengsel etter å oppleve en dypere nærhet til den essens som ligger bak alt. Men det er også en praktisk side, hvor man gjennom å få tilgang til en større gjennomstrømning av energi vil være i stand til å håndtere større utfordringer og mer energi, både i den fysiske og den sjelelige tilstand. Andre kan være mest opptatt av å studere menneskehetens historie, eller å arbeide med å få en dypere forståelse av ens egen personlige vekst og utvikling gjennom rekken av inkarnasjoner. Atter andre arbeider med å forstå de matematiske og teoretiske prinsipper som ligger bak universets fremvekst og manifestasjon. Alt er avhengig av din sjelelige disposisjon og hvilke kort og langsiktige prosjekter du utforsker i akkurat denne perioden.

Men til slutt kommer det en tid hvor man er klar for en ny inkarnasjon. Det finnes beskrivelser av sjeler som inkarnerer andre steder enn på jorden, eller som bare er innom jorden for å erfare en enkelt inkarnasjon. Men for de fleste av oss er jorden og utvikling av bevissthet på denne planeten et ganske så langsiktig prosjekt. I noen tilfeller går man til en veileder, som foreslår passende muligheter for neste inkarnasjon. Det er vanlig å få noen forskjellige ”prosjekter” å velge mellom. Andre gjør det hele mer på egen hånd. Etter å ha kommet frem til en passende inkarnasjon begynner så arbeidet med å utvikle det fosteret man har valgt. Det kan igjen virke som om mer erfarne sjeler trenger mindre hjelp for å gjøre dette arbeidet. Det er viktig å sørge for at spesielt hjernen utvikler seg riktig, så den vil fungere skikkelig og som planlagt for angjeldende inkarnasjon. Man bør også arbeide med utvikling av det emosjonelle og det fysiske legeme. Hvis man tar for lett på en av delene kan det fort bli trøbbel for den senere inkarnerte personligheten. Slurv kan føre til fysiske problemer, emosjonelle ubalanser, eller mentale ”kortslutninger”. Men ikke alle slike ”problemer” skyldes slurv. Det kan like gjerne komme av at sjelen ønsker erfaring med en fysisk svekket/uperfekt kropp... spesielle emosjonelle utfordringer, eller spesifikke feil i hjernefunksjonen. Jeg har for eksempel et liv hvor jeg bevisst valgte en sterk kropp, men veldig deformert, med uhyre dårlig utviklet hjerne og lav emosjonell kapasitet. Dette for å erfare hva det virkelig ville si å være utstøtt og nederst på rangstigen. (Dette var for mange hundre år siden, i en tid og et sted hvor mennesker med disse problemene ble behandlet annerledes enn i våre dager.)

I forberedelsene til mitt nåværende liv oppsto noen problemer, fordi jeg valgte å inkarnere i en familie som ikke hadde noe til felles med meg når det gjaldt mål for inkarnasjonen. Vi hadde en del karmiske forbindelser som jeg (sjelen) ønsket å løse opp. Samtidig ønsket jeg et liv som på mange måter var krevende. Dette kunne jeg få gjennom å komme inn i en familie som ikke hadde noen muligheter for å forstå mine behov og ”vei” gjennom den gjeldende inkarnasjonen. Samtidig ville nettopp denne familien og situasjonen gi meg mulighet til å utvikle større mental og følelsesmessig selvstendighet. Problemet var at ”vertsfamilien” var tvilende, fordi de hadde tenkt seg et rolig og vanlig liv, noe som delvis ville bli forstyrret av min ankomst og den uforståelige natur jeg medbrakte. Denne uviljen gikk så langt at den som skulle bære frem barnet aborterte ved første forsøk. (Den som skal bli mor må alltid være enig for at en befruktning skal finne sted. Hun kan også på forskjellige måter avslutte fosterets utvikling under prosessen hvis det ikke utvikler seg etter den ønskede plan.) Vi arbeidet videre med forbindelsen og avtalte at min barndom skulle være relativt ”normal” og vanlig, slik at mine minner og innsikter i hva jeg virkelig var kommet for å gjøre først ble vekket til live gjennom puberteten. Disse ”parametrene” ble så innarbeidet i hjernens ”preprogrammering”, og dermed var alt klart for at nok et noenlunde velskapt barn kunne komme til verden.

VINDENS SPRÅK

Trykket i *Ildsjelen* nr.4-2005

Luften og vindens krefter overalt på jorden er et barometer på og en reseptor for våre kollektive menneskelige tanker og tankefelt.

Vinden har sitt eget liv. Hvis du sitter helt stille og lytter kan du høre at den hvisker, eller brøler. Luft er det vår ånd ånder i. Vi bor på bunnen av et lufthav, som binder oss sammen på forunderlig vis. Vi drikker alle av dette lufthavet. Den luft jeg puster ut, puster en annen inn. Gjennom luften blir vi en del av det samme. Ikke atskilte og utestengte. Om noe viser tydelig at vi er en del av den samme organismen, så er det vår kontakt med hverandre gjennom dette lufthavet, som nærer oss alle. Ingen kan puste sin egen luft, eller som små plagsomme barn sier til hverandre mens de veiver hånda tre centimeter foran øynene dine:

Lufta er for alle... lufta er for alle.

Som vannet er levende og reagerer på våre følelser, ord, bilder og tanker, så gjør også luften. Der vannet først og fremst er et speil og reseptor for våre følelser, så er luften speil og reseptor for våre tanker og bevissthet.

Luften har både et eget liv, og er samtidig en mottager for menneskenes tanker og mentale aktivitet. Og det er iblant nesten magisk forunderlig hvordan noe så enormt og stort og fantastisk som luften, viser hvert enkelt menneske et speil av deres tanker, samtidig som det også spiller store grupper mennesker, og menneskeheten.

En mild bris er den lekne tanke og bevissthet som nysgjerrig og lett farer over den fysiske verden, utfordrer, stiller uskyldige spørsmål og letter på løvet for å se hva som ligger under. Det er tanken som leker med verden som suser i trekronene og dytter store blader varsomt til side for å se hva som ligger bak. Vinden er alltid på vei, som tanken alltid er på vei. Men den har kanskje ikke et mål, den vil undersøke, oppleve og fortelle verden med sin brusing hva den har sett og opplevd underveis.

Men vinden kan også bli stormfull og stri. Som voldsomme tanker som går rett på og ikke bøyer unna for noe. Tanker som angriper og river ned og hiver seg mot motstand med all sin kraft. Bevissthet som ikke stiller uskyldige spørsmål, men som vil tvinge og presse. Voldsomme tanker som raser gjennom hodene med stor fart. Tanker som ikke lar seg stoppe, men som fyker av gårde mens det beste vi kan gjøre er å holde oss fast og håpe at vi slipper å gå ned med et synkende skip. Kraftige tanker som skaper store bølger i vårt følelsehav. Som virvler opp alt som har ligget begravd og vekker angsten for å skulle synke og miste balansen og falle og virvles av gårde som løvblader i en høststorm. Hvem vi er som person, avgjør hvordan vi har det med vind og storm. Er du redd når det blåser, så er du kanskje redd for kraften i dine egne tanker. Fryder du deg når du står ute i voldsomme vindkast som truer med å rive deg overende, så elsker du de samme vindkastene og voldsomme kreftene i dine egne tanker og sinn. Det er forståelsen av denne sammenhengen mellom bevissthet og lufthavet de gamle keltiske magikerne brukte når de fikk stormene til å blåse opp så fiendens skip drev av kurs.

Som sagt, så vil måten du opplever vind og storm og luftens generelle tilstand på, si noe om hvordan du har det med dine egne tanker. Noen mennesker liker for eksempel ikke luft med høy luftfuktighet. De føler med andre ord ubehag når deres tanker blir for mye påvirket av og blandet med deres følelser. De liker de tørre kjølige og objektive tankene. Noen plages veldig når luften står stille. Andre mistrives når kald vind hyler rundt hjørnene.

En av de mest utfordrende og omtalte vindfenomenene mennesket møter/skaper er orkaner. Orkaner oppstår ute på det store havet. De kommer dermed fra vårt kollektive følelsesfelt.

Når de kommer, i hvilket antall og hvor de rammer kan forklares rent vitenskapelig og teknisk med varme, trykk o.s.v. Samtidig vet vi at vitenskapen aldri helt vet når en orkan vil oppstå, hvor sterk den blir, eller akkurat hvor den vil vandre. Så selv om det finnes visse ytre "naturlover", så er orkanen og vinden samtidig en reseptor og uttrykk for den menneskelige tanke. En orkan kjennetegnes med voldsomme vinder som går i sirkel. Du har sikkert selv hatt en liten orkan mellom øra en gang. Mange har små minitornadoer i hodet når de ligger søvnløse. Tankene kverner rundt og rundt, og istedenfor å avta i styrke blir det bare mer og mer bekymring og rund-

dans. Helt til den har brukt opp styrken som lå i din underbevissthet og du endelig segner om helt utmattet. For så å våkne neste morgen med alt for lite søvn og en følelse av å være tom, herjet og utslitt. Omtrent som et landområde etter at orkanen har rast gjennom det. På det kollektive plan er alle orkanenes herjinger et uttrykk for menneskets bekymring og fastlåste tanker. Vi tenker og tenker og går i ring og bekymrer oss og kommer ingen vei. Orkanen er et speil av denne frustrasjonen over å ikke finne svar, løsninger eller se muligheter. Det er fortvilelsen som bygger seg opp når vi hører de samme frasene, de samme tomme ordene og blir servert de samme gamle ideene på nytt og på nytt og på nytt. Vi har også hørt om orkanens øyne. Det er depresjonen midt i tankestormen. Plutselig er det ingen tanker lenger, det er stille, men ikke en god stillhet. Det er ingen svar, ingen mening, bare denne dype følelsen av å være trykket ned... du vet at stormen snart kommer igjen... at du ikke kan unngå den... og det er bare å vente...

De mange orkanene som har kommet i det siste er med andre ord uttrykk for frustrasjonen i vårt kollektive tankefelt.

Samtidig treffer disse orkanene Amerika. De er med andre ord spesielt et speil av og uttrykk for den frustrasjon, bekymring og raseri uten en klar retning eller mål, som finnes i Amerika. Og da spesielt den som finnes i sydstatene. I kaldere klima oppstår ikke orkaner, fordi i kaldere klima fungerer det mentale og tankene på en annen måte. Der er stormene mer strie og ubøyelige. De kommer gjerne om vinteren, med voldsom kulde og piskende snø eller regn. Der er tankene kaldere, mer beregnende og kanskje mindre knyttet til det emosjonelle.

Orkanen treffer også enkeltmennesker. Noen hus raser ned, andre står. Noen blir igjen og overlever, andre dør. Ditt personlige møte med en slik orkan vil alltid speile ditt møte med de samme kreftene i deg selv. Noen er mer fascinert enn andre. Noen ser huset som er rast sammen og går i gang med å bygge noe nytt, mens andre knekker sammen selv. Orkanen kan vekke de voldsomste krefter i vår bevissthet og viser hvordan vi takler møtet med disse.

For å ta en liten oppsummering:

Luften og vindens krefter overalt på jorden er et barometer på og en reseptor for våre kollektive menneskelige tanker og tankefelt.

Et lands møte med luften og vindens krefter gjennom stormer og temperaturer, sier noe om den kollektive tilstand i det mentale tankefelt i det landet.

Et menneskets opplevelse av møte med vær og vind speiler dette menneskets tankefelt. Hvilket vær og vind dette enkeltindividet kommer ut for er også et speil av det tankefelt som dette mennesket til enhver tid skaper med sine egne tanker og ideer.

Med andre ord. Været du møter viser deg hvem du er. Men husk, hvis du er i et land med voldsomme stormer, så viser det ikke nødvendigvis at du er i storm. Hvis du kan nyte disse stormenes kraft og selv klare å være stille i dem, fordi du har behersket stormen i dine egne tanker. Da vil du tvert i mot være en som bidrar til å forbedre vind og vær i ditt område!

Husk en storm trenger ikke å være en skremmende fiende. Det kan også sees på som en venn som kommer for å foreta en lenge etterlengtet hovedrengjøring av dine tanker og i din bevissthet. Et godt forslag kan være at du stiller deg opp ute i sterk vind, og ser for deg at vinden blåser med seg alle tanker, ideer og meninger som er utgått på dato, men fortsatt befinner seg i ditt personlige mentale felt.

DIVINATION - TAROT OG ASTROLOGI

Trykket i *Ildsjele* nr.2-2005

I Norge har vi ett eneste ord for å bruke astrologi, tarotkort eller andre redskaper til å se dypere inn i tidens og livets mysterium. Vi snakker om å spå.

De fleste uinnvidde antar at dette dreier seg om å se inn i fremtiden og spå hva som kommer til å skje. Utallige er de som ønsker å få vite om hvem som er den rette, når han/hun kommer, om de vil bli rike, få gode karakterer til eksamen, vinner rettsaken de er oppe i eller får solgt huset sitt til en god pris.

SPÅDOM OG YTRE HENDELSER

Vi kan si at ordet spå, dekker den mest primitive, og på mange måter mest uinteressante måten å bruke disse redskapene på. Ofte ønsker mennesker å få vite resultater, så de slipper å ta valg og ansvar for eget liv. Mange ansvarsløse "spåmenn/kjerringer" bruker også sine forskjellige verktøy på denne måten. En av grunnene til at det gjøres skade med sine spådommer, er at de som spår ofte tar feil. Dette skyldes at jo mer bevisst et menneske er, jo vanskeligere er det å forutsi fremtiden, fordi dette mennesket har forskjellige valgmuligheter.

Vi lever også i en tid hvor verden hele tiden er i hurtig forandring, samtidig som den øker i kompleksitet. Dette gjør det vanskeligere å spå, fordi individets muligheter er flere enn tidligere og fordi verdens kompleksitet i seg selv bidrar med å gi veldig mye flere muligheter enn tidligere. Bare tenk på yrkesmulighetene dine i middelalderen. Var faren din smed, så ble du smed, var han leilending, så ble du leilending o.s.v. I dag er yrkesmulighetene uendelig mye større. En annen grunn til det tvilsomme ved å skulle spå ytre hendelser er at den som "spår" som nevnt tar vekk ansvaret for egne valg og avgjørelser hos den som blir spådd. Det var "skjebnen", og ikke ditt valg. Ja faktisk vil det ofte være slik at den som kommer med spådommen blir den direkte årsak til at spådommen går i oppfyllelse, fordi den som blir spådd tror på spådommen. I Australia kunne enkelte hekse doktorer si til en person at de kom til å dø i løpet av så og så lang tid, og troen på dette var så sterk at vedkommende faktisk døde i løpet av den tilmålte tid. Dette kalles selvpoppfyllende profeti og er en slags magisk manipulering med energi. Det samme prinsippet brukes i voodoo og såkalt svart magi. Den eneste forskjellen er at disse heksemestrene vet hva de gjør og hva de ønsker å oppnå, mens en spåmann svært ofte ikke ser at de veldig lett kan være med på å skape det resultat de spår at vil inntreffe. For ikke å snakke om den ubotelige skade en negativ spådom kan påføre mennesker. Det er heldigvis sjelden, men jeg har støtt på mennesker som har fått ødelagt deler av livet p.g.a. en "spåmann" som har fortalt de om en grusom hendelse som vil inntreffe om så og så mange år.

SPÅDOM OG PSYKOLOGI

Svært mange av de som arbeider med disse redskapene i dag gjør lite som har med spådom å gjøre. De er psykologer, vismenn/kvinner og healere, som bruker disse metodene for å hjelpe sine kunder til å bli mer bevisste om sine egne behov, valg og psykologiske mønstre. I motsetning til de mer tradisjonelle "spåmenn", er disse hjelpernes mål å gjøre sine kunder mer bevisst og mer i stand til å ta ansvar for sitt eget liv og stå på egne ben. Du kan si at mens tradisjonelle "spåmenn" arbeider ut i fra en gitt skjebne som med nødvendighet må hende, så arbeider den moderne bruker av disse redskapene ut i fra en forståelse av at skjebnen mer er ett sett av energier og mønstre, som du kan forandre gjennom å forandre deg selv. For å gi et eksempel fra dataverden kunne vi si at skjebnen er det av programmer som ligger på harddisken, og gjennom å gå inn på harddisken og formatere, rette opp feil, utvide kapasiteten og forandre programmer, så vil man kunne forandre skjebnen.

DIVINATION

Dessverre finnes det ikke noe ord på norsk som kan oversette den virkelige betydningen av divination. Det engelske ordet divine, betyr hellig. Ordet divination vil direkte oversatt bety noe som helliggjøring. I forhold til å bruke redskaper som tarot og astrologi kan dette forstås på to måter. Den første er at man rett og slett titter det hellige/gud i kortene. Man spår ikke hva som er et men-

neskets skjebne, men man går inn og tyder universets/guds plan og hensikt med dette individets eksistens.

Den andre betydningen, som jeg finner mye glede i, er å tenke seg at divination betyr å få frem og se på det hellige i den personen man setter et horoskop eller legger kort for. Man søker å forstå den større sammenheng og hensikt med det personlige livet, samtidig som man søker å se og forstå den guddommelige gnist som er kjernen av dette mennesket.

Formålet blir dermed å hjelpe dette mennesket til å fullbyrde og realisere det som allerede er hans/hennes innerste vesen. Denne typen hjelp søker ikke å fortelle om en spesiell hendelse eller skjebne du skal oppleve eller unngå, men vil søke å gi deg mest mulig bevissthet om hvordan du kan realisere det du i din essens allerede er. For å ta i bruk paradokser så vil vi kunne si at han/hun kan hjelpe deg til å bruke din frie vilje til å realisere din skjebne (velge å bli bevisst og lære å utfolde den hellige essens du allerede er).

En av de viktigste tingene en god tarotleser eller astrolog gjør, er å prøve å bringe kundens bevissthet om seg selv, verden og de omstendigheter og utfordringer han/hun står overfor opp til et høyere bevissthetsnivå enn det som var tidligere. Dette trenger ikke nødvendigvis å skyldes at tarotleggerens egen bevissthet er så mye mer utviklet enn kundens. Det som skjer er at tarotleggeren/astrologen har tilgang på en informasjon fra det hellige (divination) og kan derfor gjennom riktig bruk av denne informasjonen tilføre kunden helt ny innsikt og bevissthet.

HELLIGE SPRÅK GIR HELLIGE TANKER OG SAMTALER

Kanskje enda mer fascinerende og utviklende enn å gå til en dyktig ”divinator”, er det å lære seg å bruke redskaper som astrologi og tarot selv. Begge deler kan sies å være språk som gjør det mulig for bevisstheten å kommunisere med det hellige (divine). Det sies jo også at barn som ikke har et språk får vansker med å tenke. På den samme måten vil det være naturlig å anta at individer som ikke lærer/utvikler et kosmisk/hellig språk, får problemer med å forstå og kommunisere med det hellige. Dette var en av tankene når de kristne religiøse ledere lenge valgte å holde messer på latin eller andre tungemål som lekfolket ikke forsto. Den som kunne det hellige språket var den som kunne snakke med gud, og dermed fortelle de andre om guds vilje. I dag har vi forstått at de vanlige menneskespråkene er nettopp dette. Språk som mennesker har skapt for å forstå, formidle og utvide sin opplevelse av den menneskelige virkelighet. Det er ikke det språket selve kosmos snakker. To av de ”alfabetene” som er best egnet til å utvikle et kosmisk språk i våre dager er astrologi og tarot. Astrologi er faktisk det språket som universet selv snakker. Vi kunne si at det eneste tilsvarende språket som eksisterer er det som selve jorden, naturen og alle menneskene snakker gjennom hva de er og gjør. Hvis vi hadde kunnet jordgudinnens språk, så hadde vi for eksempel forstått at det hun sa når havet trakk seg unormalt tilbake var: Løp som helvete opp i høyden hvis du har tenkt å leve, for nå kommer det en skikkelig flodbølge. Astrologi er språket til solsystemet, og i videre forstand til hele vår galakse og det fysiske univers. Gjennom å lære dette lærer vi faktisk å snakke med universet og forstå hva stjernene hvisker til oss her på jorden.

Tarot er knyttet til en annen dimensjon av språk. Det symbolske, som stammer fra vår indre verden. Tarot er kanskje et av de beste redskapene jeg kjenner til å åpne dørene mellom det indre og det ytre univers. For å bli hele mennesker og utvikle de kvaliteter og nye egenskaper som selve tidens og sivilisasjonens utvikling ”krever av oss”, så trenger vi å samordne høyre og venstre hjernehalvdel. Å arbeide med bilder, ord, intuisjon og sunn fornuft i forening er antagelig den ypperste veien til å få til dette samarbeidet mellom hjernehalvdelen. Og tarotkort er kanskje det ypperste hjelpemiddel vi har til å trene på dette.

I dag er det for eksempel veldig mange som tolker drømmer. Gjennom å forstå den indre verdens symbolspråk, så kan vi forstå hvem vi er og våre egne dypere lengsler og behov. Når man først har begynt å forstå at ALT OGSÅ ER SYMBOLISK... og har begynt å lære å tyde symbolene, så kan man gjøre det motsatte. Å tolke virkeligheten som om den var en drøm. Helt konkret vil det si at hvordan ville du tolket det du opplever, hvis du hadde drømt det, istedenfor å oppleve det i den fysiske verden.

Å arbeide med redskap som tarot og astrologi er kanskje en av de enkleste veiene til å utvikle bevissthet og forståelse om forholdet mellom den ytre og den indre verden. Når man går vekk fra klisjeene og behovet for kjappe spådommer, så er dette i sannhet redskaper som kan brukes til divination. Til å se og fremme det hellige i en selv og universet man er en del av. Til å forstå tiden, ens plass i tiden og hvordan man kan forandre den ytre verden gjennom å forandre den indre. Man lærer å se hvordan bevissthet skaper virkelighet og føres dypt inn i opplevelsen av at verden er et magisk sted, hvor eventyr og myter utfolder seg. Til en forståelse av at vi både er eventyrene, fortellerne og skaperne av våre egne eventyr.

SHAKESPEARES MAGISKE STORM

Trykket i *Ildsjele* nr.3-2005

Før filmen kom var teateret. I begynnelsen var teateret, sammen med dans og sang en måte å opprettholde kontakten med det sakrale (hellige) i universet.

Ritualer var ikke først og fremst til for at man skulle oppnå noe, men for å hjelpe gud/gudene med å opprettholde det skapte univers.

I menneskets tidligste tider var ikke det hellige og det verdslige atskilt. Alt ble opplevd som hellig; steiner, mat, fingre, rumpetroll, himmelrommet og mygg. På et tidspunkt i historien begynte mennesket å utvikle en ny type jegbevissthet. Det ga oss bl.a. muligheten til å forme våre omgivelser og til å tenke abstrakt på en helt ny måte. Men det ga oss også mulighet til å dele verden i noe hellig og noe verdslig. Denne atskillelsen av det hellige og verdslige forløp naturlig nok parallelt med utviklingen av menneskets jeg – bevissthet.

Kunsten steg langsomt frem av de hellige ritualene. Kunst var med andre ord noe som skulle lukke gapet mellom menneskets etter hvert stadig mer atskilte og ensomme ego, og den sakrale verden hvor alt var en del av det hellige og guddommelige. Teaterets utvikling og historie er dermed et speil av historien om utviklingen av den menneskelige bevissthet, og denne bevissthetens forhold – eller mangel på sådan – til det sakrale. For enkelhets skyld kan vi si at teateret er et speil av jegets utskillelse fra det kollektive. Det viser krystalliseringen av jeget og jegets ensomhet og lengsel etter å gjenfinne sin sakrale tilhørighet. De første greske dramaene endte alltid med at balansen mellom guders og menneskers verden var gjenopprettet. Det samme gjelder de første mysteriespillene som er teaterets gjeninntreden på arenaen etter middelalderens kaos og sammenbrudd av de eksisterende sosiale strukturer.

De aller største og mest anerkjente av dramaforfatterne speiler alle et viktig stadium i denne utviklingen og krystalliseringen av det menneskelige ego. Den franske Racine, som skrev samtidig med at Ludvig den 14. (solkongen) satt ved makten, er for eksempel den som kanskje best beskriver utkrystalliseringen av det ensomme og heltmodige/eller grusomt selvabsorberte ego. Ibsen, som jo beskriver borgerskapets innestengthet, viser hvordan jeget opplever det å bli stengt inne i en trang liten verden: Hva som skjer når jeget har mistet kontakten både med de dype drivkreftene og det hellige høye. Katastrofen i Ibsens stykker kommer jo alltid fordi skikkelsen må møte det som buldrer i dypet, eller fordi de prøver å heve seg ut av det trivielle, men ikke makter å leve i den ”store” verden. Et av de få av Ibsens samtidsdramaer som ikke ender med død og begravelse er for eksempel *Ett dukkehjem*, som peker i retning av både kvinnens frigjøring, og en større integrering av den feminine kvalitet og natur i jegets selvopplevelse.

Stykker som Becketts; *Mens vi venter på Godot*, tilhører absurdismen og viser at menneskets jeg befinner seg på et stadium hvor verden egentlig har sluttet å gi mening, fordi det nå ikke finnes noen mening utenfor den enkeltes løsrevne eksistens.

Historiens største og mest anerkjente dramaforfatter må sies å være Shakespeare. En av grunnene er antagelig at Shakespeare skrev i en periode hvor samfunnet og forståelsen av verden i datidens England gjennomgikk en rivende utvikling. Shakespeare står med ett ben i middelalderens verdensbilde, et ben i barokken, mens han befinner seg i renessansen.

Vi kunne si at utviklingen av egoet går gjennom tre hovedfaser.

Løsrivelsen fra det kollektive

Krystallisering av jeget med påfølgende følelse av atskilthet og ensomhet.

En ny opprettelse av kontakt med det sakrale.

De eneste kjente dramaforfattere som har hatt et spenn stort nok til å favne hele denne prosessen er de første greske dramatikerne og Shakespeare. Vi kan kanskje si at den greske storhetstid gikk gjennom akkurat de samme sykluser i miniformat, som hele den vestlige sivilisasjon har holdt på med siden renessansen. Som kjent gikk den greske sivilisasjon på ratata etter en stund. Den var som en liten øy som før eller siden måtte bli oppslukt av det store havet av andre ”usiviliserte” sivilisasjoner. Vår tid ligner mye på tiden før den greske sivilisasjonens undergang. Vi finner for eksempel forløpere til absurdismen i den siste av de store greske dramaforfatterne (Euripides) sine verker. Spørsmålet i våre dager er om vi skal gjenta den greske sivilisasjonens undergang – bare i mye større skala. Eller om vi skal gripe de muligheter som Shakespeare beveger seg mot

i Stormen, som antagelig er det siste stykket han skrev.

Stormen handler om Prospero, som etter en voldsom storm blir skyllet opp på en øy, sammen med sin datter Miranda. Også strandet på øya er sjømennene Gonzales og Sebastian og Ferdinand som er sønn til Prosperos fiende som har fordrevet ham fra sitt kongerike. I tillegg befinner allerede uhyret Caliban og luftånden Ariel seg på øya. I utgangspunktet var det Ariel som forårsaket stormen som gjorde at båten sank. Vi kan se at temaet ikke er helt ulikt det som beskrives i den populære TV serien LOST.

Mennesker strandet på en øde øy må møte seg selv, sin fortid, sine fortrenge sider og en magisk og ukjent tilstedeværelse. En slik storm er møtet mellom vind/luft og hav. Vinden står for tanker, bevissthet og den ”siviliserte” verden. Havet står for følelser, dype drivkrefter og lengselen etter enhet. Det er med andre ord i møtet mellom disse to kreftene at mennesket råker ”ille” ut og ender opp med å være strandet på en liten øy (avskåret og isolert), hvor det må møte sitt eget indre galleri. En situasjon ikke ulikt den mange av dagens mennesker opplever på det psykiske plan. I Shakespeares tid hadde de dessverre (heldigvis?) ikke tilgang på en terapeut eller psykiater fra naboøya og måtte ordne det på egen hånd.

Prospero er magiker, han har tryllestav, en magisk kappe og sine bøker med formularer. Prospero står med andre ord for menneskets som er bevisst sine egne magiske og skapende krefter og muligheter. Miranda, hans datter, står for uskyld, skjønnhet og håpet for den nye tid og det nye menneske som skal komme. Ferdinand står for det samme på den maskuline siden, og deres forelskelse og forening mot slutten av stykket viser til en sammensmelting av det maskuline og feminine som vil føde fremtiden... det som skal komme.

Prospero møter utallige utfordringer og vansker etter sitt forlis. De to viktigste skikkelser, som driver handlingen fremover, er Ariel og Caliban. Vi kan si at mens Caliban symboliserer det rå, instinktive og dyriske, så er Ariel representant for ren ånd og bevissthet. Han er det stoffløse og sjelelige i form. Det kan være interessant at det er Ariel, sjelens representant, som har sørget for Prosperos ”ulykke”. Sjelen har sin egen agenda og intensjoner i våre liv, og det skjer ofte at jeget ikke er spesielt fornøyd med de viderverdigheter sjelen fører oss ut i.

I løpet av stykket lærer Prospero Caliban å snakke. Han gir dermed ord og bevissthet til det ordløse. Caliban blir aldri spesielt trivelig eller tillitsvekkende. Som han på et tidspunkt sier til Prospero;

”Du ga meg et språk og min fortjeneste er at jeg vet hvordan jeg skal banne.”

Prospero frisetter også Ariel, og dette er sterkt medvirkende til at han til slutt kommer seg bort fra øya. Ariel – sjelens budbringer – som i bundet form forårsaket uværet og forliset, blir i frisatt form Prosperos (jegets) beste hjelper.

Akkurat som Prospero lytter til og snakker med Ariel, vil mennesket som søker frihet fra sin egen isolasjon og egoets tyranni måtte snakke med sin egen sjel. Akkurat som Prospero gir Caliban ord og evne til å uttrykke seg, må den som søker å gjenforene det verdslige og det sakrale få kontakt med sine mørkeste og mest ”ufflidle ” og skremmende sider. Ikke for å gi etter for deres (Calibans) lyster, maktbehov og trusler. Men for nettopp å vite hvilke drivkrefter som befinner seg dypt inne i en selv og dermed vite hva man må gjøre for å ikke bli besatt/overmannet av dem. I det hele tatt er Shakespeares Stormen en fantastisk symbolsk og magisk fremstilling av den menneskelige bevissthets søken etter å forstå det hellige og frisette sin sjel, uten å øve vold mot eller fornekte sin egen instinktive og råere natur.

Og til slutt. Når stykket er over vil man forstå hva drømmen og eventyret egentlig gikk ut på. Jeg lar hermed Shakespeare få det siste ordet, som er avslutningen på Stormen.

Våre avsløringer er nå over.

Som jeg har forutsagt var alle våre skuespillere ånder.

Som nå har oppløst seg i løse luften.

De skyomkransede tårn og vidunderlige palasser.

De ensomme templer og selve kloden.

Alt som det inneholder vil oppløses på samme måte som det stoff vår visjon var spunnet av.

Og som vår flyktige scene svant hen, så ingen rester sto tilbake.

Er også vi slikt stoff som drømmer lages av og vårt lille liv er omgitt av en søvn.

(Artikkelforfaterens egen oversettelse) •

TSUNAMI Del 1

Trykket i *Ildsjelen* nr.1-2005

Hvis planeten besitter en form for bevissthet, så vil også dette være en melding til menneskene.

Dette er skrevet lille nyttårsaften 2004. Den forferdelige katastrofen som tsunamibølgen skapte vibrerer sterkt i vårt kollektive bevissthetsfelt. Som de fleste nordmenn føler jeg meg dypt berørt. Kanskje fordi jeg har vært i Thailand og kjenner steder og mennesker. Kanskje fordi avisene og TV fyller bevisstheten min med bilder av døde, skadede og overlevende. Kanskje fordi det er så mange nordmenn som er døde og savnet og dermed bringer katastrofen så tett inn på mitt eget liv.

I meg er det to forskjellige opplevelser som kjemper om plass. Den ene er personlig og fyller meg med forferdelse, medfølelse og en smertefull klarhet over at mennesket sett i forhold til kloden er som små maur som trækker rundt og ikke egentlig er klar over hvor forferdelig hjelpeløse vi er overfor de voldsomme krefter som står til planetens disposisjon. Den personlige biten av meg kjenner en dyp følelse av meningsløshet og maktesløshet. Og det er klart at individene som ble rammet av tsunamien lett vil oppleve det som meningsløst.

Men det jeg ønsker å skrive om er hva slags mening og betydning en slik katastrofe kan ha for oss som fortsatt befinner oss på planeten. Hvis naturen og alt i naturen er et slags språk, så vil også dette være en melding til oss. Hvis planeten besitter en form for bevissthet, så vil også dette være en melding til menneskene. En tilsvarende og antagelig mye større katastrofe, som ikke har rammet så overveldende på ett sted er aids problematikken. Hva er meningen med aids, og hva forteller den? Den gjør for det første døden uhyggelig mye mer synlig, fordi mennesker med dødsstempel på pannen fortsatt vandrer rundt i mange år blant oss andre. Aids viste oss også at når vi utsatte oss selv for vettløs og hensynsløs omgang med hverandre, så ødela vi vårt eget immunforsvar. Med andre ord en beskjed om å se at det vi gjør med hverandre og hverandres kropp kan ødelegge oss. Der det skulle være møter i kjærlighet og dyp respekt, er det ofte istedenfor et rent kjøttmarked hvor "gaven" vi deler med hverandre er ødelagt immunforsvar med en tidligere død enn ellers planlagt som resultat.

Men, tilbake til tsunamien. Det skjer et jordskjelv på dypet av havbunnen. En rystelse i den ubevisste og usette delen av vår kollektive psyke. Denne rystelsen fører til at havet, de kollektive følelser, stiger opp over landet og oversvømmer. Land representerer trygghet og soliditet. Denne ubevisste kollektive energien viser hvordan rystelser i vårt indre (kollektive) fører til oversvømmelse i den synlige delen av psyken og fjerner vår følelse av kontroll og trygghet. Tsunamien er med andre ord et ytre fenomen som krever at vi blir mer klar over hva som skjer i vår kollektive psyke. Hvis ikke vil slike dype indre rystelser føre til at vi oversvømmes av kollektive emosjoner, mister kontrollen og ødelegger for oss selv og hverandre, istedenfor å bygge opp. Tenk bare på de fundamentalistiske religiøse følelsene som går over verden som en bølge. Helt hensynsløs fører denne dype og ubevisste bølgen av kollektive menneskelige følelser til krig, terrorisme, hat og ødeleggelse av mange uskyldige menneskers liv, på samme måte som tsunamien ikke velger ofre blant skyldige eller uskyldige.

Hvis jorden i seg selv er en bevisst enhet, hva vil så budskapet til menneskene være. Kan jorden fortelle oss det vi så sår trenger å lære og forstå gjennom å være vakker, ufarlig og ettergivende? Er det ikke slik at vi mennesker tilsynelatende er i gang med å bringe oss selv og livet på denne kloden mot randen av utslettelse? En slik katastrofe er med på å vekke oss til en forståelse av hvor små vi er i forhold til jorden. Den kan vekke oss til en forståelse av at vi må samarbeide med hverandre og hjelpe og støtte hverandre, hvis vi har tenkt å få denne kloden til å fungere. Vi kan godt si at kloden har fått oppmerksomheten til store deler av menneskeheten gjennom å lage en såpass stor og kraftig rystelse i våre grunnvoller. Det som skjer når vi rammes av en slik felles katastrofe er jo ofte at vi legger bort våpnene, forskjellighetene, aggresjonen og intoleransen. Vi blir hverandres brødre og søstre i sorgen og innser at vi må hjelpe, elske og ta vare på hverandre. Nøyaktig det samme som skjer når et menneske i en familie blir syk og får problemer, skjer når så mange i menneskehetens familie utsettes for en slik katastrofe. Vi bringes for en stund nær-

mere en forståelse at vi er en menneskehet, samlet på overflaten av en meget stor klode, og at vi må samarbeide og prøve å elske og støtte hverandre, hvis vi skal komme styrket og mer bevisst gjennom dette. Men, det er ikke bare å delta i smerten og medfølelsen som er viktig. Jeg har ofte sett at familier og mennesker som er utsatt for store prøvelser og dødelige sykdommer ofte sier at den siste tiden de hadde sammen var den beste, og at døden viste de hvor viktig og verdifullt livet er. Dette er kanskje noe av det aller viktigste med meldingen fra jordkloden. Å vise oss hvor viktig og verdifulle livet og menneskene er. Så lenge vi har problemer med å forstå dette når alt er bra, så vil vi jo måtte lære det gjennom å kjenne smerten. Vi må ofte møte den indre tomhet og meningsløshet før vi kan finne den ekte og klare gleden over livet på den andre siden.

Så slik jeg oppfatter dette så forteller tsunamien oss ikke bare om dype rystelser og endringer i vår kollektive bevissthet. Men også noe om hvor vakkert og viktig livet er. Jeg tror ikke det er en tilfeldighet at dette jordskjelvet og denne tsunamien kom i ett område som på en direkte måte berører mennesker hjemmehørende i hvert fall tre verdensdeler (Asia, Europa og Afrika). Jordens P.R. avdeling har jo gjort ett sjakktrekk gjennom å plassere sin beskjed i et slikt område. For den vestlige turist er det jo drømmen om paradiset som er smadret. Vi trenger kanskje å våkne fra våre illusjoner, vår selvopptatthet og vår manglende evne til å virkelig gjøre noe med den fattigdom og nød som skjuler seg på baksiden av våre paradisdømmer. I enkelte av de landene som er berørt har det lenge pågått blodige kamper mellom fraksjoner og styresmakter. Dette gjelder Sri Lanka, Indonesia og var helt i fødselen i de sydlige og muslimske deler av Thailand. Det kan hende at denne vekkelsen og katastrofen vil få mange av disse menneskene til å se at de kan gå sammen og skape noe og hjelpe og støtte hverandre, istedenfor å leve i fastlåste og etter hvert lite konstruktive kriger.

Jeg tror derfor det er uhyre viktig at vi ikke glemmer gleden over livet og hverandre i slike situasjoner. Vi trenger å gå dypere i oss selv og forstå at vi er en menneskehet og fjerne skalene av selvgodhet og selvforneidhet som hindrer oss i å oppleve og utfolde virkelig kjærlighet. Men vi trenger også å virkelig sette pris på livet og alt det fantastiske mens vi har det. Hvis vi virkelig dyrket gleden og livets skjønnhet, så ville kanskje ikke jorden trenge å snakke til oss på denne måten?

Jeg håper ikke alt for mange anser meg for å være et ufølsomt og hensynsløst menneske i morgen. I morgen er det nyttårsaften. Jeg har støttet, eller kjøpt meg god samvittighet gjennom å gi penger til hjelpeaksjonen. (Egentlig hadde det kanskje vært en bedre ide å stenge polutsalgene og at alle holdt seg edru på nyttårsaften og sendte alle drikkepengene til redningsarbeidet?). Skal jeg derfor føle at det er moralsk forkastelig å sende opp raketter på nyttårsaften? Jeg må innrømme at jeg føler meg litt usikker. Hva vil andre tenke om meg? Går det an å feire i en slik stund. Men det er en liten trassig tass inne i meg som nekter å bøye hodet for verken sorgen, lidelsen, eller den kollektive moralske fordømmelse av glede og fest. Er fyrverkeri unødvendig? Sett fra et produktivt nyttehensyn er svaret ja. Men når jeg tenker på at noe av det vi kanskje savner aller mest i vår verden er glede og følelsen av å eksplodere i latter og farger, så tror jeg at vi trenger fyrverkeri for å minne oss på at livet også er en fest. Ja jeg tror kanskje vi har mer behov for denne påminnelsen nettopp i slike stunder som dette. For å lage en slags balanse i oss, som vi trenger så sårt. Livet er både kjærlighet, medfølelse, vanskelig, skremmende, utrygt, dødelig og en fest. Så, hvis dere så en ensom rakett lyse opp nattehimmelen når vi gikk inn i det nye året, så var det min.

•

NB. Hvis noen av dere har usendte nyttårsraketter, så foreslår jeg at dere tar en tilfeldig dag dere har lyst til å feire gleden og livet... og sender de opp sånn helt uten grunn.

TSUNAMI Del 2

Trykket i *Ildsjelen* nr. 1-2005

Jeg synes villigheten til å hjelpe og gi har vært fantastisk, men vi trenger å huske at vi må forandre de forholdene vi kan gjøre noe med, ikke bare hjelpe til etter at det har skjedd en katastrofe vi ikke kunne gjøre noe med.

ETTERPÅ

Heldigvis var jeg ikke alene om å feire det nye året med raketter. På noen måter er jeg glad for at mediebildet er i ferd med å flytte seg over til andre ting enn katastrofen. Det kan virke som om en psykisk Tsunamibølge har feid over oss alle og vist oss hvordan massesuggesjon fungerer. Hvis denne opplevelsen hjelper menneskeheten til å åpne sitt hjertechakra og forstå dypt i seg selv at vi må hjelpe og støtte hverandre og ta vare på hverandre, kloden og alt liv som er der, så er det flott. Men se opp for farlige skjær i sjøen. Jeg føler meg iblant melket av pressen og av utallige hjelpeorganisasjoner. Husk også at massesuggesjon like godt kan forekomme når det gjelder saker og ting som er mye mer tvilsomme enn denne. Det er som om jeg har fått overdose. En av farene med dette er at vi føler vi har kjøpt oss god nok samvittighet og slutter å bry oss om alle de andre tingene som vi virkelig må forandre. For verden bli ikke bedre av katastrofehjelp. Skal vi virkelig gjøre noe med de utfordringene vi står overfor, så må det en helt annen endring til når det gjelder holdning, praksis og bevissthet. I vårt land finnes det fortsatt gamle mennesker som dør alene og ikke blir oppdaget før etter flere uker. Og for å sette noen av ulykkestallene i perspektiv. Det dør minst fire ganger så mange mennesker årlig i bilulykker i Norge, som det antall nordmenn som døde i Tsunamikatastrofen. Det dør uendelig antall flere mennesker på grunn av meningsløse kriger rundt i verden, enn de som døde i flomkatastrofen. For ikke å snakke om problemet med aids på det afrikanske kontinent, hvor hele generasjoner dør ut enkelte steder. Det skyldes bl.a. at legemiddelfirmaene nekter å selge billigere aidsmedisiner til de ikke så vel bemidlede afrikanere. Jeg synes villigheten til å hjelpe og gi har vært fantastisk, men vi trenger å huske at vi må forandre de forholdene vi kan gjøre noe med, ikke bare hjelpe til etter at det har skjedd en katastrofe vi ikke kunne gjøre noe med.

KOLLEKTIV BEVISSTHET OG DYR

En interessant tanke er at kanskje også denne tsunamien delvis er skapt av oss mennesker! Hvis det er slik at vår individuelle bevissthet skaper og former virkelighet. Hvis det er slik at bevissthet og tanker faktisk påvirker også den fysiske materie og verden, så er det intet som skjer tilfeldig. Vår kollektive angst og vår kollektive følelse av at selve fundamentet vi står på er utrygt, vil kanskje kunne fremkalle et fysisk fenomen som jordskjelv med påfølgende Tsunami. Hvis vår individuelle bevissthet er medskaper av vår virkelighet, så må jo vår kollektive bevissthet være medskaper av vår kollektive ytre virkelighet.

Noe av det som "gledet" meg mest i forbindelse med denne katastrofen var at ingen ville dyr er funnet drept. Det fortelles tvert i mot om at mange og helt ukjente fugler og fisker forlot området der jordskjelvet var flere dager før det inntraff. Det ble nemlig observert fugler og fisker som ikke hørte hjemme der de var i flere dager før hendelsen. Det fortelles om en flokk okser som flere timer før tsunamien kom stormet av sted til et høyereliggende sted. Det fortelles om elefanter som begynte å skrike på måter elefantpasseren aldri hadde hørt lenge før bølgen kom. Ja, det fortelles til og med om elefanter som tok tak i flyktende turister, løftet de opp på ryggen og bar de i sikkerhet.

Jeg synes det er fantastisk at dyrene på denne måten visste hva som skjedde før det inntraff. Det viser at de har en form for kontakt med sin natur, instinkter og intuisjon, som vi mennesker tilsynelatende har mistet. Hvis vi mennesker kan lære å lytte mer til dyrene, forstå mer av deres visdom og deres språk, så kan vi med letthet unngå dødsfall ved slike naturkatastrofer i fremtiden. Rent personlig vil jeg i hvert fall for fremtiden bli enda mer oppmerksom på det språk og de beskjeder som formidles gjennom alt det ikke-menneskelige livet på denne planeten.

NEW YORK og de orange portene

Trykket i Ildsjelen nr.2-2005

I min oppfatning har kunst og åndelighet alltid vært tett knyttet til hverandre.

Kunst oppsto for lenge siden, som en måte å lukke det voksende gapet som var i ferd med å oppstå mellom den åndelige og den materielle virkelighet. Kunst er i sin essens et uttrykk for lengselen etter å lukke dette gapet og oppleve sin sjels essens, eller et uttrykk for ensomheten og smerten og meningsløsheten som oppstår når vi har mistet kontakten med det hellige i universet.

Store kunstbegivenheter speiler derfor vår kollektive lengsel etter det hellige, eller vår kollektive opplevelse av den smertefulle meningsløshet.

I 2005 er antagelig utstillingen som fylte Central Park i New York med store portaler med safranfargete bannere, den største og mest omtalte enkeltstående kunstneriske begivenhet. Ildsjelens reporter var selvfølgelig til stede for å oppleve og utforske denne begivenheten.

Som alle forstår har denne ”happeningen” vakt mange forskjellige reaksjoner hos New Yorkerne. Noen finner det meningsløst å bruke så mye tid, penger og ressurser på noe så unyttig. Andre synes det er ok fordi de bringer flere turister og dermed penger, til New York. Kunstnerne (Christo & Jeanne-Claude) selv har ikke sagt noe eksplisitt om hva de anser som meningen med denne ”utstillingen”. De har tidligere pakket inn store ting som den tyske riksdagen og en sydhavsøy.

Denne beskrivelsen av opplevelsen av å gå gjennom disse portene viser derfor min fullstendig subjektive og personlige erfaring. En av de vakre tingene med slike kunstneriske opplevelser er at de gir like mange svar og erfaringer, som det er mennesker som erfarer og stiller spørsmål. Jo flere ganger jeg gikk gjennom portene, jo sterkere var min følelse av å delta i en prosessjon. For meg ble vandringen gjennom disse portene et bilde av selve livet og livets innvielser. Andre fikk som nevnt helt andre opplevelser, som for eksempel irritasjon over det meningsløse og bortkastede. Jeg undrer meg da over om dette allikevel ikke speilet deres holdning til livet og det magiske. Den safranfargete fargen satte meg i forbindelse med en østlig og buddhistisk stemning. Samtidig som den skapte en forbindelse til livets glede, skjønnhet og fysiske utfoldelse. Det spennende med disse portene er jo at de ikke fører noe spesifikt sted. Når du har gått gjennom en runde (av innvielser), så er det alltid en ny som står klar. Vi har ofte en tendens til å tenke på livet som målrettet og at vi skal bli ferdige. Men gir ikke disse portalene som gjentar seg selv i uendelige nye kombinasjoner et bedre bilde av livet? Vi går gjennom innvielse etter innvielse og erfaring etter erfaring, men blir vi noen sinne ferdig? Er det et annet mål enn erfaringen og opplevelsen i seg selv? Det siste som skjer er selvfølgelig at vi har fått nok og forlater Central Park. Eller sagt på en annen måte. Når vi har fått nok av livets eventyr og har deltatt i alle de prosessjoner og opplevd alle de innvielser vi ønsker... så kan vi forlate den fysiske dimensjon og reinkarnasjons-syklusen.

Så for meg var dette kunstverket en påminnelse om at livet først og fremst er en erfaring, ikke en målrettet utdanning. Det er skjønnheten og gleden i å oppleve og erfare og bli innviet i noe stort, magisk og til dels uforståelig.

ÅNDELIGHET OG MORAL

Trykket i *Ildsjele* nr.3-2004

Det er ofte en slags vedtatt sannhet at åndelighet og moral hører sammen. Ja for de fleste synes det gjerne å være slik at åndelighet er nettopp moral og at åndelige mennesker har en moralsk overlegenhet i forhold til ikke-åndelige mennesker. Få ting er så feiloppfattet som nettopp denne koblingen.

Spørsmålet er jo om åndelighet i sin natur er moralsk, eller om den er amoralsk?

Eller om ikke åndelige mennesker som baserer sin eventuelle etikk og godhet på andre begreper enn de åndelige er mindre moralske enn de som baserer sin åndelighet på en eller annen guddommelig innsikt eller overbevisning. Vi kan stille et enkelt spørsmål. Hvem er mest moralsk av en person som gjør gode gjerninger for A: å unngå å bli fordømt. B: å få innpass i himmelen. C: av frykt for å være uverdigg. D: For å tilfredsstille gud/kirken/guddommelige forordninger... eller F: en person som gjør gode gjerninger fordi han/hun har en indre etikk og overbevisning om hvem han/hun er og ønsker å være... uavhengig av guddommelige forordninger – påbud og retningslinjer...

En av de store farene med krysskoblingen mellom åndelig og moralsk/etisk er at mange åndelige mennesker tror de er moralske bare fordi de er åndelige. Det er jo få steder hvor forskjellige former for uetisk oppførsel har floreret som innenfor religionene. Alt fra groteske utslag som heksebrenning og spredning av frykt og skyld for å få andre til å følge de såkalte riktige påbudene og levereglene, har vært tatt i flittig bruk. Hvis åndelighet skal kunne forbindes med en sterkere moral enn mangel på det samme, så må det være dobbeltmoral. Det er ikke uvanlig å lese om pedofile prester og fanatiske fundamentalistiske terrorister. På mange måter er åndelighet, eller religion som bakgrunn for moral og etikk uhyre farlig. Det er ofte slik at religioner har en absolutt moralsk norm, som i mange tilfeller vil være fullstendig uetisk og direkte farlig når det settes ut i praksis. Spesielt åndelighet som baserer seg på en vedtatt nedskrevet regel. Når den såkalte "sannhet" gjerne er gitt en gang for alle gis den troende rett til å gjøre hva som helst fordi det er den gudgitte riktige handling han/hun gjør.

I virkeligheten har vi en lang tradisjon hvor det åndelige og det jordiske har blitt skilt fra hverandre. Den åndelige moral er gjerne skapt med tanke på at det jordiske liv er en jammerdal og at belønning for de "gode" gjerninger, eller mangel på feil handling vil komme i det hinsidige. Som en slags himmelsk belønning, hvor man får tildelt tretten unge jomfruer i paradiset, eller får sitte i nærheten av guds høyre hånd, eller slipper å tre inn i reinkarnasjons-syklusen på nytt. Det er også skapt en splittelse i forestillingen om det guddommelige, hvor gud er god og snill og det er en eller annen slem kraft som står bak alt det uhyggelige som skjer på jorden (eller at det rett og slett skyldes menneskenes feilbarlighet og syndefulle natur). Når sant skal sies synes guds moralske natur å være av en heller tvilsom karakter. Hadde gud først og fremst vært opptatt av moral så ville vel han/hun/den/det ha skapt en verden hvor moral og etikk var innlagt på harddisken på en ubrytelig måte. Siden nå verden er så full av såkalt umoral, så må vi anta at den kraft som ligger bak alt som er på en eller annen måte syntes denne umoralen har vært ok, for ikke å snakke om viktig. Menneskene snakker om det åndelige som om den kilde som ligger bak alt skulle ha behov for at vi er snille og troende og hyggelige og at han/hun/den/det blir sur og føler seg støtt hvis vi ikke gjør som ønsket. Forestillingen om at den kraft som ligger bak alt trenger noe av mennesket og blir lei seg hvis vi ikke oppfyller bud og krav og ønsker er i seg selv ganske absurd og et utslag av menneskets stormannsgalskap/mindreverdighetskompleks (som er to sider av samme sak).

Vi kunne tenke oss at det guddommelige faktisk er slik laget at intet menneskelig er han/hun/den/det fremmed. Hvordan kan noe menneskelig være det guddommelige fremmed, når det guddommelige er summen av alt som er. Vi må dermed bare fastslå at all menneskelig "umoral" også er en guddommelig "umoral" og som sådan kun en del av livets natur og utfoldelse.

Når det gjelder moral og etikk kommer vi inn på to hovedproblemer. For det første hva er egentlig god moral/etikk? En gang i tiden var det å leve sammen uten å være gift sett på som

veldig umoralsk, eller å gjøre som Onan og la sin sæd falle til jorden. Corn flakes ble utviklet for å få stopp på den forferdelige umoralsk og syndige handling som fant sted når unge gutter forløste sine behov med høyre eller venstrehånden. At jenter gjorde det samme var sett på som så umoralsk at det ikke en gang omtales i særlig grad. Moral og etikk har skiftet opp gjennom tidene og i våre dager blir det faktisk mer og mer opp til det enkelte individ å definere og ta ansvar for hva han/hun synes er etisk rett å gjøre/tenke/føle. Etikk og moral er antagelig en bevegelig ting, som forflytter seg avhengig av hvilket samfunn du er i, hvilke mennesker du er sammen med og hva som er sant for deg selv akkurat der og da. Selv tror jeg at en av de viktigste kjernene i en virkelig etisk livsførsel er å være sann mot seg selv. Det er med andre ord moralsk og etisk å anerkjenne og ta ansvar for sine egne behov og lyster istedenfor å undertrykke og fortrenge de. I sannhet så er vel svært mye av det som kalles ondskap i verden et utslag av menneskets tendens til selvgodhet og selvforherligelse. Hvor mennesker har prøvd å fortrenge sine egne behov og følelser og dermed blitt besatt av sin egen skygge. Vi kan ta et så enkelt begrep som å være snill. Hvis noen mennesker er snille og uselviske, så må andre jo være slemme og selviske, fordi snillhet gjerne vurderes i forhold til om man er mer eller mindre snill enn andre. Det å være snill på denne måten vil dermed kanskje være noe av det mest umoralsk man gjør, fordi det tvinger andre til å bli definert som slemme/mindre snille. Personlig har jeg en forestiling om at etikk er å ikke gjøre noe hvor du tvinger andre til å gjøre noe de ikke vil. Alt som er basert på frivillighet mellom voksne mennesker kan dermed på en eller annen måte forstås som etisk og moralsk.

Det andre problemet er at samfunnet forandrer seg. Det som er sant og etisk og moralsk å gjøre på et tidspunkt, vil med stor sannsynlighet ikke være spesielt umoralsk på et annet. Nå, når vi har et trykkesystem som fungerer sånn noenlunde, så er det ikke så viktig å elske sin far og mor. Ja, for mange er det nødvendig å ikke ære sin far og mor, i hvert fall for en periode, for å være sann mot seg selv... Og det å begjære sin nestes kone og eiendom er jo nærmest en folkesport. Det er vel også ganske lite etisk å fornekte at man faktisk synes nabokjerringa er deilig. Spørsmålet om moral er ikke lengre så mye knyttet til samfunnsmoral, som til individets egen etikk. Det er også viktig å få kastet ut alle forestillingene om at vi er usle mennesker fordi vi føler og tenker og lengter etter noe vi egentlig ikke burde gjort. Når det kommer til stykket er det bare en ting som avgjør vår etikk og moral, hva vi gjør og hvordan vi gjør det. Og det forunderlige er at den handling som for en person til en tid kan være dypt uetisk og umoralsk, kan for en annen person til en annen tid – eller samme tid, være dypt etisk og moralsk. Av og til er det kanskje til og med nødvendig av etiske grunner å gjøre noe uetisk, fordi det er det som bringer oss videre og gjør at vi utvikler oss som mennesker. Vi er som nevnt i langt større grad overlatt til å definere og finne vår egen etikk og forståelse av hva som er rett og galt. Jo mindre vi dømmer oss selv etter andres standard, og jo mindre vi dømmer andre etter vår, jo lengre på vei har vi kommet. Til slutt vil jeg nevne at begrepet moral jo i seg selv på mange måter er et negativt ladet og fælslig begrep. Det burde egentlig avskaffes. Spesielt når det settes i forbindelse med åndelighet og vedtatte sannheter og/eller følelse av å være bedre og mer moralsk enn andre. Til syvende og sist er det kanskje en eneste ting som avgjør om våre handlinger er etiske eller ikke. De uetiske handlinger gjør verden tristere, mindre og til et mer ufritt sted å være. De etiske handlinger er de som fører til en verden og til liv hvor krefter som skjønnhet, kjærlighet, glede og visdom trives og formerer seg. Så blir det opp til deg å balansere på knivseggen og finne veien til de handlinger og den etikk som du opplever at tar deg til dette vakre stedet som jorden kan bli, hvis vi bare tør å være uetiske nok til å le og elske og skape skjønnhet og dyp innsikt.

VI ER ROVDYR

Trykket i Ildsajelen nr.3-2004

For de som tenker at det er respekt, kjærlighet og likeverd som fører mennesker og nasjoner nærmere hverandre i fredelig sameksistens, så se at dette også gjelder naturen og dyrene og selv ulver og haier.

Essensen av debatten om ulv dreier seg egentlig ikke om ulv, men om menneskets frykt. Sett fra et nøkternt synspunkt er ulven slett ikke så farlig, verken for sauer eller mennesker. Sant nok har noen sauer blitt slaktet av ulver, men sett i forhold til hvilke lidelser sauebøndene ellers lar dyra sine gjennomgå, så er ulven ikke særlig velutviklet som sauemorder. De aller fleste sauer dør fordi de går seg vill i fjellet, brekker bein eller lignende. Hvis saueeierne virkelig var bekymret for sauens lidelse, så ville de øyeblikkelig begynne å passe på sauene sine, ansette en gjeter, en skikkelig gjeterhund, eller en gjeterlama, som noen har eksperimentert med. Rovdyr lever av å spise andre dyr. Det mest utviklede av alle rovdyr er selvfølgelig mennesket, som stort sett tar i bruk alle andre levende skapninger som byttedyr, og som samtidig har satt i gang automatisk og fabrikkert oppaling av byttedyr for å stille sin egen appetitt og kjøttbehov.

Er så ulven farlig for mennesket. Det finnes ingen bevis på at ulv non gang har tatt livet av friske og oppegående mennesker. Den siste gang ulv muligens tok liv av et menneske i Norge var på slutten av 1700 – tallet. I en ubekreftet og mytisk historie om en soldat fra Leksviken i Trøndelag. I virkeligheten er ulven velorganisert, uhyre intelligent og unngår kamp så lenge det er mulig. Ulven vil nesten alltid velge ut syke og skadede dyr som bytte, og fungerer på den måten som en hjelper til å holde stammen av byttedyr frisk og sterk.

Det er flere grunner til at vi frykter ulven så voldsomt at vi fornedrer oss til å skyte den fra helikopter.

Den første kan tilskrives en lang tradisjon blant bønder om å ville utslette alt som truer avlingene deres. Vi er i kamp med naturen, og vil tvinge all natur under vår vilje så vi kan nytte og utnytte den. Vi ser på verden og naturen som om den kun er til for mennesket. Denne manglende respekt for naturen og naturens egenverd fører selvfølgelig til at vi driver rovdrift, undertrykker og fjerner oss fra de sidene av oss selv som forbinder oss med naturen. Det er ganske selvinnsynsende at så lenge vi synes noe eller noen er utvalgt fremfor andre, så vil vi fortsette å undertrykke de mindreverdige. Det er enkelt å se hvor dette har ført hen, når tyskere, jøder, muslimer eller amerikanere føler seg utvalgt av Gud og bedre enn andre. Litt vanskeligere å se for mennesket er hvilke fatale konsekvenser det får at mennesket føler seg utvalgt og mer verdt enn resten av naturen og bruker naturen som sin slave og samtidig utsletter alt i naturen som kan oppfattes som konkurrenter.

Ulven er på mange måter sivilisert, den greier å kombinere demokrati i ulveflokkene med utvelgelse av de sterkeste og klokeste som ledere, noe vi mennesker har langt igjen til å mestre. Ulven er av natur lite aggressiv og unngår konflikt og kamp så langt det er mulig, noe vi mennesker har langt igjen til å mestre. Siden ulven på denne måten er høyt utviklet og i stand til å forstå svært mye, er den blitt ett symbol for nettopp det uregjerlige i naturen som mennesket vil tvinge under sin vilje. Vi kunne på mange måter si at mens ulven elsker frihet, så elsker mennesket trygghet, og denne trygghetsnarkomanien har gjort at vi er livredde for de kreftene i og utenfor oss selv som representerer det som utfordrer vår trygghet. Ulven er en vandrer, den holder seg ikke i ro og den er smart til å utnytte situasjonen. Vi kan se likheten mellom ulven og de nomadiske folkeslagene. Menneskeheten, anført av bondestanden har gjort det nesten umulig for nomadefolk å overleve, og hvorfor. Jo fordi bønder er avhengig av forutsigbarhet og beregnelighet. De vil gjerde inn jorda, og kunne de sørge for at været var beregnelig, så ville de med stor sannsynlighet gjort det aller meste for å få i stand en slik avtale. Vandrere, som ulver, sigøynere, tatere og andre nomader har alltid vekket frykt i de fastboendes hjerner. Alt skummelt og skremmende er blitt tillagt disse, som ikke har anstendighet til å holde seg på ett sted så vi kan få oversikt.

Det er derfor viktig å vite at debatten og diskusjonen rundt ulven egentlig ikke dreier seg om ulv og ulvens farlighet. La oss ta det til det ekstreme og si at en ulv skulle komme til å

drepe ett menneske i løpet av de neste 10 årene. Vi burde kanskje heller slutte med bilkjøring, røyking, dykking, slalåmkjøring og nesten alt mulig annet som er mye farligere og mer dødelig for mennesket enn en stamme på 1000 ulver noensinne ville kunne komme til å bli.

Debatten dreier seg om menneskets frykt, og om menneskets rolle i naturen. Er naturen noe vi er utvalgt til å herske over med uinnskrenket egeninteresse? Eller er naturen noe vi er en del av og må lære å respektere og føle oss likeverdige med på en annen måte. Dette vil for mange høres merkelig og overdrevet ut, men hva vi gjør med ulvene dreier seg faktisk ikke om ulver, men om menneskets overlevelse!!! Vi vet alle hva som skjer med slaver og trelles og undertrykte som har blitt undertrykt og mishandlet og misbrukt lenge nok. Før eller siden reiser de seg til opprør og frigjør seg fra tyrannen. Hva skulle få oss til å tro at den levende naturen er annerledes. Du kan undertrykke en liten del av ett folk ganske lenge. Men hvis hele folket kommer under åket vil opprørets time nærme seg med stormskritt. Noe vi mennesker bør være klar over mens vi legger stadig større deler av naturen under åket. Vi har mishandlet denne verdens skapninger og naturen så lenge at vi bringer selve naturens eksistensgrunnlag i fare, og dermed vårt eget. Den nødvendige konsekvens av dette kan bli ett av to. Enten så misbruker vi slavene så voldsomt at de sykner hen og dør, det vil si at naturens systemer kolliderer og hvis menneskeheten ikke har noen natur å utnytte, så vil også vi forgå sammen med våre ”undersåtter”. Den andre muligheten er at selve naturen og naturkreftene i en desperat anstrengelse for å gjenopprette likevekt og balanse søker å fri seg fra det største skadedyret (sett fra naturens ståsted) på jordens overflate... mennesket. Det kan bli en spennende, men særs ubehagelig foreteelse å være med på.

Ulvesaken dreier seg med andre ord om vi ønsker å fortsette å leve på denne jorden uten å være i konstant krig med hverandre og naturen. Det dreier seg om vi vil møte vår frykt og se at naturen ikke er vår slave, men vår likeverdige, og som de andre skapningene og trærnes eldre bror og søster faktisk selv vil tjene på å beskytte, respektere og verne om alt livs rett til eksistens og utfoldelse. Og valget burde være enkelt. Ulven ville vist hva den skulle gjort, hvis den sto foran to veier, hvor den ene var ledet av frykt, mens den andre var ledet av respekt for alt liv. Hvor den ene ledet til tilsynelatende kontroll. Veier som kan sammenlignes med Sharons vei til å få slutt på Palestinakonflikten og Bush vei til å stoppe terrorisme. Hvis du virkelig tror at Sharon og Bush sine veier fører til fred, gjensidig respekt og frihet for mennesker, så for all del... skyt så mange ulver du kan. Unytt naturressursene til siste smule og se hva som skjer, det sørgelige er at vi andre dessverre er nødt til å være i samme båt som dere som tenker slik. For de som tenker at det er respekt, kjærlighet og likeverd som fører mennesker og nasjoner nærmere hverandre i fredelig sameksistens, så se at dette også gjelder naturen og dyrene og selv ulver og haier. Trekk så dine egne konklusjoner og se hva du kan gjøre hvis du har et dypere ønske om at menneskeheten skal fortsette sin eksistens på denne vakre lille juvelen av en planet.

KJÆRLIGHETEN - FLOSKLER OG MARKEDSVARER

Trykket i *Ildsjele* nr. 1-2004

Få ting er så beskrevet, med så mye floskler og så mye smerte som kjærligheten.

Gjennom kunsten og store deler av åndens tradisjoner forbindes kjærlighet med smerte og lidelse. Alt fra sjalusi og hat til den saktmodige, sendrektige og blodløse offermentalitet er forbundet med kjærlighet. Man kunne fristes til å tro at kjærlighet var synonymt med lidelse. Enten det gjelder den blodtappete selvoppofrende lidelse hvor vi henger på korset og smilende lar oss årelate av ufyselige soldaters spydstikk... eller lidelsen gjennom å elske og derfor komme opp i så mange konflikter, smerter og vansker at vi enten gir opp og velger den trygge kjedsommelighets vei, eller danser videre med bena fulle av torner...

Livet og kjærligheten er en dans på roser... Eller en dans på torner. Mange har tatt noen få forsiktige steg ut på dansegulvet, men fått så vondt under føttene av alle tornene at de etterpå har satt seg på sidelinja og brukt mest tid til å jamre seg over smertene i bena, eller hardnakket holder på sin beslutning om at livet er for smertefullt til å leve...

Andre har fått store betennelser i bena og humper seg frem med svulne føtter, mens noen febrilsk tramper takten og dyrker gleden av å kjøre stadig flere torner lengre og lengre inn i kjøttet. Kanskje Tornerose var den heldige... Hun sov som fortalt i hundre år, og så kom prinsen og kysset henne og alt var vel... eller var det først da dansen over tornene begynte???

Det underlige er kanskje at vi har forvekslet kjærlighet med det den ikke er. Vi kan kalle det de store kjærlighetsmytene, som Romeo og Julie, eller Jesus lidelseshistorie. Akkurat som vi til tider har forvekslet kunstnermyten med den fattige bohemen av en pint og plaget kunstner som lever utenfor kanten av samfunnet og skaper sine mesterverk mens hun klamrer seg fast til samfunnet og fornuften med en finger, mens han prøver å klø seg der han har syfilis med den andre.

Vi har for eksempel fått inn den ideen at kjærlighet er tilgivelse. Den som elsker kan tilgi andre alt det fæle eller vonde de er/har gjort/vil gjøre. Gud tilgir oss våre synder... halleluja. Vel sannheten er vel at virkelig kjærlighet ikke har noe med tilgivelse å gjøre, fordi det ikke er noe å tilgi. Hjelper det for sauene å tilgi bjørnen som har slaktet lammene hennes? Nepp! Tilgivelse er bare en måte å trøste oss på, eller muligens en vei for oss å gå fordi vi ikke er gjennomstrømmet av kjærlighet. Det som tilgivelse måtte kunne gi en mening til er at vi gjennom å tilgi fjerner en blokkering som hindrer oss i å være i kontakt med kjærlighetsstrømmen. Tilgivelse er derfor først og fremst et egoistisk sjakktrekk, for å bli i stand til å oppleve kjærligheten sterkere.

Det underlige er at for mange vil nettopp kjærlighet bli oppfattet som mangel på kjærlighet. Logikken er enkel. Hvis jeg virkelig elsker deg, så vil jeg at du skal ha mest mulig frihet til å oppleve, utfolde og gjøre det som du selv føler er viktig. Kjærligheten frisetter med andre ord menneskene du elsker... frisetter de fra ditt behov for å styre og bestemme og begrense deres liv. Dette vil av de fleste oppleves som om at man ikke bryr seg. Man godtar det den andre gjør, og ønsker ikke å ha noe tilbake, fordi man faktisk vil den andres beste... og den andres beste er å få være seg selv. Blir du ikke sjalu, så må det jo være fordi du ikke bryr deg! Dette spillet med å gjøre andre utrygge, så vi kan vite om de elsker oss nok... er heller vanlig. Passerer du testen, vil du ha meg for enhver pris... Kjærligheten er jo enkel i sin natur. Stort sett alt for enkel for mennesket som er sauset inn i sine kompliserte irrganger i hjertet og hjernen. Kjærlighet sier jo ganske enkelt at jeg kun vil gi deg det jeg virkelig vil gi deg... og at jeg kun vil ha det du virkelig ønsker å gi. Kjærlighet er ikke redd for å ikke få... eller for å miste.

Jada, ja da... kjærlighet kan leve innenfor visse rammer. Det er som å ta det som er grenseløst og sette opp et gjerde av myk fløyel eller piggråd rundt det. Problemet er bare at når kjærligheten først begrenses, så har den en tendens til å skrumpe stadig mer, helt til det som er innenfor gjerdet er forvrengt til det ugjenkjennelige. Og det er denne forvrengningen som ofte er beskrevet som kjærlighet og kjærlighetens konsekvenser i kunsten.

Vi forveksler med andre ord kjærlighet med trygghet. Folk elsker oss når de gir oss trygghet og avstår fra å gjøre det som gjør oss usikre eller utrygge. Det finnes et element av det å sette seg selv til side for andre i kjærligheten. Men det har en tendens til å bevege seg ut i det absurde og langt vekk fra kjærligheten når noen krever av andre at de skal sette seg selv til side. Følelsen av å ikke selv ha valgt sin ufrihet fører bare til bitterhet og opplevelse av å ikke være elsket, fordi man må være noe annet enn det man er for å bli elsket. Eller gjøre noe annet enn det man vil. Og bitterhet er dårlig hostemedisin når kjærligheten ligger og raller på sotteseng. Ellers er kjærlighet gjerne en vare man handler med. Hvis du gjør sånn og sånn eller er sånn og sånn, så elsker du meg så mye og da kan jeg elske deg tilsvarende. Man kan kanskje si at kjærligheten i sin natur stiller umenneskelige krav, fordi den er betingelsesløs.

Det meste av det vi kaller kjærlighet er faktisk substitutter fordi vi ikke har kjærlighet. Vi elsker hamburgere, sex, biler, penger, folkene i hotell Cæsar (eller hater dem). Vi spiser oss fete fordi vi ikke orker å elske, vi bedøver oss med moral og trygghet og narkotika som t.v. og alkohol og sladder fordi vi ikke makter å kjenne på følelsen av at vi ikke elsker. Samtidig speider vi med rosenrøde brilleglass etter kjærligheten og lur på hvor den har tatt veien og hva som gikk feil. Sannheten er vel i bunn og grunn ganske enkel. Det var en gang en søkende som spurte en vismann om hvor han kunne finne kjærligheten. Vismannen lo godt og lenge før hun svarte: Det er bare så forunderlig å høre en fisk omgitt av vann undre på hvor den kan slukke sin tørst.

Kjærlighet er i seg selv en tilstand og en opplevelse, ikke en vare eller en beskyttelse eller noe som utstykes i porsjoner og spises opp. Spørsmålet mange stiller er som nevnt hvor kan jeg finne kjærlighet, hvordan kan jeg bli elsket, hvor kan jeg få tak i mer kjærlighet. Det riktige spørsmålet burde kanskje heller være. Hvor mye kjærlighet tåler jeg? Hvor mye tåler jeg å elske andre uten krav og betingelser, hvor mye tåler jeg å bli betingelsesløst elsket? Mens den tradisjonelle og lett mosegrodde og innestengte kjærligheten binder og krever og begrenser, så er det denne ubetingede kjærligheten som frisetter og som kan lege alle sår, og som kan kalles den sterkeste kraft i universet... kanskje med unntak av gleden... som er et helt annet kapittel. Men som sagt. HVOR MYE KJÆRLIGHET TÅLER DU?

OM TERAPI OG GAMMELDAGS UHJELP

Trykket i *Ildsjele* nr.1-2004

Av og til blir jeg litt skremt av all denne terapien. Og kanskje enda litt mer skremt av noen av de som går i terapi. Eller mest skremt av noen av de som har planer om å bli terapeuter.

Ionesco skrev en gang et teaterstykke som het “Den Skallete Sangerinnen”. Det geniale med stykket var at omtrent det eneste som aldri dukket opp var en skallet sangerinne. I samme ånd vil jeg i denne artikkelen helt unngå å nevne gammeldags uhjelp.

Av og til får jeg et indre bilde av hele alternativbevegelsen som en slags stor masse av mennesker som terapiserer hverandre, profesjonelt og privat. Og det bildet er som sagt litt skremmende, fordi jeg har en følelse av at vi iblant håper og tror at det finnes noen der ute som kan løse problemene våre og gjøre at vi blir fri for all vår frykt og skyldfølelse, og i full balanse så vi aldri mer kommer til å foreta feil valg. Vel, det hadde kanskje vært flott om det lot seg gjøre, men for de fleste av oss ser det nok ut til at vi må slite med oss selv en liten stund til. Jeg har ellers personlig oppdaget et nytt ord. Det er “skrumphjerte”, og henspiller på mennesker som er blitt avhengig av at andre skal forsyne dem med åndelig champagne for at de skal føle seg i live. Som alkohol i uvettede mengder er farlig for leveren, kan den slags kurs og kickolisme føre til varige skader på hjertet, så hverdagen uten en åndelig rus, eller tårer og smerte og voldsomme prosesser for den saks skyld, virke grå, trist og kjedsommelig.

Tanken om at noen andre, enten det er doktoren, Jesus eller terapeuten kan “frelse” meg fra meg selv forekommer meg fristende, men akk så usannsynlig.

Noe av det essensielle å forstå er muligens at vi må gjøre jobben selv. En terapeut kan muligens få oss til å innse noe vi ikke har sett før, eller fjerne konsekvensen av noe vi har gjort før. Men hvis noen noensinne skal forandre vårt grunnmønster, vår identitet og vår opplevelse av oss selv og livet, så må vi gjøre det selv. Det beste vi kan gjøre for hverandre er, så langt jeg kan forstå, å være hjelp til selvhjelp for andre. Men, vi terapeuter skal jo også leve, og for å leve trenger vi kunder, og for å få kunder trenger vi å tilby noe... og jo mer fantastisk det vi tilbyr er, jo flere kunder kommer løpende og vil ha vår sjelelige og følelsesmessige medisin. I tidsriktig innpakning med alternativ etikett og full åndelig ekspresspakke.

Jeg har møtt noen som synes å ha blitt mer uskikket til livet gjennom å gå i terapi. Ett eksempel kan være mennesker som plutselig blir for sårbare og følsomme til å vise sine reaksjoner med den det gjelder. Det er så mye enklere å gråte og få ut saker og ting i gruppe. Eller å snakke om sine svakheter, besettelser og forvirringer sammen med andre som synes du er modig som tør å utleve deg og vise hvem du er. Det modigste er kanskje å vise hvem du er når folk synes det er plagsomt, eller enda verre, “couldn’t care less.”

SELVHJELP

På ett eller annet tidspunkt er det slik at vi må leve livet istedenfor å gå i terapi. Og hvis vi skal være mennesker i forandring og utvikling så må vi gjøre jobben selv. Det viktigste er kanskje ikke hvor mye vi opplever, hvor mye drama og spenning, eller smerte og lidelse vi har. Mange tror for eksempel at når de lider og hele tiden er i voldsomme prosesser, så er de i utvikling. De fleste synes å ta skammelig feil. Det er nemlig en tendens til at disse menneskene aldri kommer ut av disse voldsomme prosessene, men bare gjentar sitt eget mønster igjen og igjen og igjen.

De to viktigste faktorene som hindrer oss i å være glade, opplyste, kjærlighetsfulle og hele mennesker er FRYKT og SKYLD. Disse to egenskapene er tvinnert sammen og gir andre og oss selv full frihet til å manipulere og skape forviklinger. Vi er redde for å miste, redde for å få og redde for vår egen skygge, det gir mange muligheter til maktesløshet, fortvilelse og lidelse. Skyld er en artig liten skrue. Skyld kan få oss til å unngå å gjøre det vi vil og det som er naturlig. Fordi vi da får skyldfølelse og skyldfølelsen forteller at vi er dårlige mennesker. Noe av det viktigste med skyldfølelsen er kanskje å kunne gjøre det vi vil og romme skyldfølelsen for det, slik at den langsomt kan svinne hen og oppløses, som det spøkelset fra fortiden skyldfølelse nå en gang er. I vårt indre er det to “skikkelser” som administrerer disse to lystige krabatene. Det er herr DOMMER og fru OFFER. Dommeren i oss styres av frykt. Frykt for å ta feil, frykt for å gjøre feil valg, frykt for å ikke være rettferdig og anstendig. Denne dommeren svinger svøpen og

får oss til å dømme andre fordi de er annerledes, tar andre valg o.s.v. Men enda hardere svinger dommeren svøpen når vi dømmer oss selv, til vedvarende pinsler og lidelse i forsøk på å gjøre det hjernen vår på en eller annen måte har funnet ut at er det “rette”. Fru offer henger sammen med skyldfølelsen. Det kan gjøre at vi velger å bli ett offer. Fordi offeret jo er mye “snillere” enn tyrannen som skaper offer. Eller vi ser på andre som offer og tar dermed vekk vår respekt for dem og velter oss i medlidenhet og selvmedlidenhet. Jeg blir jo litt mindre offer, hvis du er enda mer offer enn meg. Og hvis jeg er mest offer, så skal i hvert fall du ha medlidenhet med meg.

Så vi lever gjerne i denne helvetesaktige virkeligheten av dom og lidelse. Som vi med tindrende øyne håper terapeuten kan hjelpe oss ut av. For å forandre denne situasjonen, hvis du ønsker, finnes det to metoder som har lite med terapi å gjøre. Den ene består av å spionere på oss selv. Den er knyttet opp til det som kalles våken tilstedeværelse og medfører at vi hele tiden er oppmerksom på våre tanker, følelser og reaksjoner. Forutsetningen for å forandre noe er jo faktisk at vi er BEVISST det vi vil forandre. Den andre metoden er å drømme. Eller det vil si, å forstå at verden er et sted vi drømmer. Vi lever i en våken drøm, som styres av tid og rom og det vi kollektivt har blitt enige om å beskrive som virkelighet. Den andre drømmen, som kommer om natten, er mer uavhengig av den kollektive drømmen og er samtidig løsrevet fra dagbevissthets tid/romaspektet, siden den delen av hjernen som holder oss fast i tid og rom tar seg en pause.

Den drømmen jeg snakker om er dagdrømmen, som på mange måter kan beskrives som deltagelse i en kollektiv dagdrøm om helvete. De tre største industrier i den kollektive dagdrømmen vi kaller virkelighet, er i rekkefølge: Våpenindustri, narkotika og prostitusjon... høres det ut som noe som kan finnes i de lystigere delene av helvete?

Hvis vi skal frigjøre oss fra den kollektive helvetesdrømmen om oss selv og verden, så trenger vi å vite at vi er med på å skape drømmen, og at vi kan bryte ut av de kollektive lag og drømme en drøm om for eksempel paradiset og himmel. Det er ikke her snakk om fjerne og spede tanker om at en gang i fremtiden så kan jorden bli et fint sted å bo. Det handler om å drømme at jorden er paradiset, HER og NÅ, og at du er en vakker, fantastisk og unik guddommelig kraft som både er en del av og medskaper av dette paradiset. For å få til dette trenger vi å vite at vi kan drømme hvilken som helst drøm vi ønsker, og for å drømme den drømmen vi ønsker, må vi vokte og spionere på oss selv. Gjennom denne oppmerksomheten på oss selv kan vi la være å gjenta gamle mønstre, avvise vår egen negativitet, emosjonelle selvopptatthet og avsløre oss selv hver gang vi lar oss styre av saker og ting som vi egentlig ikke vil la oss styre av. Det er den enkle erkjennelse at vi er frie til å skape den drøm vi vil, og at vi tar fullt ansvar for den drømmen vi lever i, og er med på å skape. Ingen har skylden for noe som helst, ikke en gang deg selv, så det er ingen igjen å dømme. Og alt er en drøm, så det er bare å drømme noe annet hvis noe skulle forsvinne, så det er intet igjen å frykte. For å få til dette må vi også velge minste motstands vei. Frykt og skyld, dommeren og offeret livnærer seg på motstand. Det er vår indre motstand som nærer disse monstrene og gir de lov til å suge seg fete på vår livsenergi. Med minste motstands vei sier jeg ikke nødvendigvis den letteste vei, eller den veien som har minst indre motstand. Med minste motstands vei mener jeg å gå der livet fører deg, uten å være så selvopptatt at du enten føler at du ikke er stor nok, eller føler at du blir altfor liten. Minste motstands vei er å akseptere uten forbehold det som skjer. Å si ja dit livet tar deg, om det nå er til et lite bakrom, eller til stjernestatus på Broadway. Gjennom å bruke drømmeren og spionen, vil vi til slutt kunne fjerne det viktigste hindret for at livet skal utfolde seg i sin fulle helhet, nemlig vår egen selvopptatthet og angst for å bli sett / ikke bli sett. En god tanke å ha i bakhodet under den prosessen er å tenke at alt er kjærlighet, og kjærlighet trives egentlig bare der hvor det ikke er motstand, ikke er frykt for å miste, ikke er behov for å eie. Ja faktisk så er det slik at virkelig kjærlighet ligger tett opptil noe mange av dagens mennesker vil oppleve som likegyldighet. Ikke har man medlidenhet og man aksepterer alt det andre gjør/føler uten forbehold. Betyr det at man ikke bryr seg? Selvfølgelig er det mange som overhodet ikke bryr seg, men det er likegyldighet – kjærlighetens virkelige antitese og den eneste virkelige formen for død som finnes. Men kjærlighet er noe annet. Kjærlighet er det drømmeren bruker til å skape paradiset med og det som helbreder offeret og gjør dommeren arbeidsledig. Kjærlighet er gleden utfoldet i praksis i møtet med verden. Kjærlighet er visdom omsatt i praksis og den grunnsteinen man bruker til å skape skjønnhet. Ja selv luften er kjærlighet. Som avslutning på denne artikkelen vil jeg komme med en av mine yndlingsuttalelser angående luft og kjærlighet. Det var en toltec-nagualkvinne som sa:

”Jeg kan ikke forstå at noe menneske er ulykkelig, siden vi puster 16 ganger i minuttet.”

NOEN SMÅ ORD OM SPISING, DREPING, MAT, OG ÅNDELIGHET

Trykket i Ildsjelen nr.1-2004

Hvem vet at store fete kropper og små tynne anorektikere er et utslag av mangel på åndelighet? Hvem vet at alle problemer på denne lille jord i bunn og grunn kommer fra den samme kilde, at vi har mistet vår forståelse av enhet, tilhørighet og åndens sanne natur.

En morgen våknet jeg og visste med usvikelig sikkerhet at trærne og solen og luften og dyrene og alt som var, elsket meg. At den rene og naturlige tilstand i universet var kjærlighet, ikke som en teoretisk tanke eller en fjern guddommelig mulighet som vi måtte leve opp til. Og forståelsen av dyr som dreper hverandre fikk en ny mening. Mennesket kan drepe av forvrengte og kalde grunner. Vi har derfor en tendens til å projisere våre morderiske lyster og angst for døden inn i dyrenes verden. Men dyr dreper fordi de elsker. De spiser fordi de elsker. De elsker maten som holder de i live, derfor elsker de det byttet de nedlegger. I menneskenes verden blir denne kjærligheten forvrengt til det ugjenkjennelige. Vi "loves" hamburgere, eller vi averterer i avisen etter noen som ønsker å bli spist.

En av våre store problemer på denne kloden, kanskje det aller største, er at vi er i kamp med naturen. Naturen, inkludert rovdyr som ulver og haier og mygg, er noe som truer våre liv, våre avlinger og vår komfort. Vi forstår ikke at de rett og slett elsker oss på en måte som iblant kan være litt plagsom. Vi ser på de som blodsugere, sauedrepere og mordere. Myggen stakkar, bare elsker blodet vårt. Denne angsten for vår egen trygghet og komfort har ledet til at vi ser på enkelte ting i naturen som snille og gode og andre som farlige og slemme. Noe som igjen har ført til forestilingen om at den kraft som ligger bak alt som er, har en snill (gud) og en slem (djevel) side. Siden vi mennesker har trodd det er slik og bevissthet skaper virkelighet, så er vi mennesker BLITT slik. Vi har snille og slemme sider og er i kamp med naturen og oss selv og ikke minst... våre egne og andres kropper. Å spise annet liv er den metoden det guddommelige liv på denne planeten bruker til å ta opp i seg og forene seg med annen guddommelig livskraft, på det fysiske plan. Når vi blir anorektiske, så skyldes det på det aller dypeste plan at vi enten ikke opplever oss selv verdige til å ta inn den guddommelige livskraften, eller finner den guddommelige livskraften i form av ytre substans så avskyelig at vi ikke orker å putte den i oss. I begge tilfeller er det en dyp kløft av avstand mellom vår opplevelse av oss selv og den opplevelse av åndelig mening og tilhørighet som vi trenger for å leve. Når vi spiser oss store og voldsomme, så skyldes det at vi mangler den dype opplevelsen av å ha nok mening, trygghet o.s.v. Det er som om vi prøver å sluke det vi elsker, å sluke den guddommelige substans for dermed å mette vårt umettelige behov for å oppleve enhet og tilhørighet. I dagligspråk kan dette beskrives som å legge på seg emosjonell beskyttelse, å prøve å finne trygghet o.s.v. Men i siste instans er det den dype søken etter åndelig mening og tilhørighet som ligger bak. Noe vi skal huske fra dyreverden er at kannibalisme er en sjelden ting, og kun oppstår i ekstremt stressede og unaturlige situasjoner. Du spiser dermed ikke nødvendigvis de som står deg nærmest og som du elsker mest å være sammen med. Du spiser de/det som du elsker fordi de også er tilstede for å bli elsket av deg på denne måten. Som næring og mat, hvor de gjennom å bli opptatt i ditt system er med på en fysisk vekst og utviklingsprosess. Mange indianerstammer som gikk på jakt på de dyrene som ønsket å bli drept å vise seg for dem, og de takket for gaven.

Denne opplevelsen av å være elsket av alt i hele universet frisatte meg fra en følelse av at denne lille planeten er ganske grusom og fylt med trær og dyr og liv som gikk rundt i angst for å bli drept og spist av noen andre. Det frisatte meg fra å leve på en darwinistisk rovplanet, hvor bare den sterkeste overlever. Den forflyttet meg til en kjærlighetsplanet, hvor kjærligheten ikke forsvinner fordi noen spiser og noen blir spist. Og en av de vakreste tankene som kom til meg var metoden for å få slutt på denne oppfattelsen av på den ene siden jorden som en darwinistisk morderplanet og på den andre siden skyldfølelsen for å spise annet liv for å opprettholde ditt eget. Men før svaret kommer er det en liten betenkning. Spising er et uttrykk for åndelig kjærlighet, ikke en erstatning!!

Svaret var enkelt: spis det du elsker, elsk det du spiser, elsk mens du spiser. Spis av kjærlighet og føl glede og takknemlighet til de dyr/fisk/planter og lignende som har gleden av å bidra til din vekst og slik kunne være medfarere på din reise mot stadig større evne til kjærlighet, glede, visdom og skjønnhet.

TRÆRNES MAGISKE VERDEN

Trykket i *Ildsjele* nr.4-2004

Det var en gang i tiden at vennskap mellom trær og mennesker var vanlig.

Men akk det er så mange typer vennskap som har vanskelige tider i våre dager. Men, jeg kan love deg at trær er fantastiske og pålitelige venner. De kan lære oss noe om essensen av hva vennskap dreier seg om. Vennetrær stikker ikke av, uansett hva for noe dumt og tåpelig jeg har gjort. De står der og jeg kan lene meg på dem og dele min smerte. Men de er smarte vennetrærne, de prøver ikke å trøste meg, eller fortelle at jeg må gjøre ting annerledes. De lytter og aksepterer og den eneste måten de forteller meg hva jeg bør være og gjøre, er gjennom å være seg selv helt og fullt. Sant nok så har de sine svakheter som venner. Det er alltid jeg som må ta kontakt og komme til dem. Men når jeg først er der, så er det ingen grenser for deres lojalitet og aksept. Men hvordan blir man så venn med ett tre? Er det bare å gå ut og klemme et hvilket som helst tre...? Dessverre, så enkelt er det ikke. Det er med trær som med mennesker, de vil være med velge sine venner. Og bare så det er sagt. Det har etter hvert vokst frem en del skepsis til menneskerasen blant trærne, så du må nok vise at du virkelig mener alvor.

Det viktigste for et vennskap mellom et tre og et menneske er at dere gjenkjenner noe av dere selv i det andre. Du må med andre ord se at treet speiler noe i deg. Kanskje det speiler det å stå alene, eller det å være tynget til jorden av voldsomme grener. Eller det står trangt og kjemper med de andre trærne om plassen. Eller du gjenkjenner treet jublende glede over å ta plass og utfolde seg. Det hjelper hvis du husker på at trær ikke bare vokser. Vi mennesker ser jo ofte på trærne som voksende ved og råmateriale til stoler og hus og tannpirkere. Trær tenker ikke at de vokser. Trær opplever seg selv som dansere. De bare danser så langsomt at mennesket som fyker forbi ikke ser bevegelsen. Hvis du kunne sette et kamera foran et tre i førti år, og så spille det av på en halvtime. Så ville du ha et fantastisk opptak av den nydeligste dans du kunne tenke deg. Et annet viktig moment når det gjelder vennskap med trær er å huske på at du må stoppe opp lenge nok til at treet kan merke deg. For treet som står stille er alt det som beveger seg forbi bare flyktig, som en strøm som går forbi. Omtrent som trafikken på gata flyter forbi huset ditt. Du må derfor stoppe opp og vise treet at du har sett det og gjenkjenner det. Du må henvende deg til treet og foreslå et vennskap, og så se hva treet svarer. Det er alltid mennesket, den flyktige forbi passerende, som må stoppe og innlede forholdet når vennskap mellom trær og mennesker skal oppstå.

Det er på mange måter viktig, både for trær og mennesker at kontakten mellom våre to "raser" gjenopprettes. Mennesket trenger å gjenvinne kontakten med planteriket og det vi kaller den levende natur, mens trærne trenger mennesker som kan se de og gjenkjenne dem. En av de tingene mennesket er flinke til er nemlig å ha bevissthet om seg selv. Og gjennom kontakt og vennskap med mennesker kan trærne få hjelp til å bli mer bevisst sitt eget "jeg".

En kort forklaring. Sett fra en vinkel er natur... alt biologisk liv en enhet. Det finnes med andre ord en overordnet planteverden bevissthet som kan kontaktes og blir kontaktet av shamaner og andre som er i stand til å gå inn i dette feltet av bevissthet. Men nok om det, i plantebevisstheten finnes det forskjellige grader av individuell eksistens og bevissthet. Den største av alle skapningene i planteverden er trærne. Ja det er faktisk slik at den aller største levende organismen på planeten er et redwoodtre, som amerikanerne har kalt General Sherman. Jeg besøkte det treet en gang og spurte hvorfor det hadde vokst seg så stort, og svaret det ga var at det simpelthen elsket å vokse og frydet seg så voldsomt over å være til. Etter samtalen døpte jeg om treet til Shermine, da det helt klart ikke var en trekonge, men en tredronning.

Da begynner jeg å nærme meg et viktig poeng med denne artikkelen. Vi mennesker hogger ofte ned skogen og tar gjerne de største og eldste trærne. Dette fungerer på samme måte som når vi skyter de eldste elgene, eller tar livet av de eldste elefantene. Kunnskap og visdom som er opparbeidet i flokken går tapt, og naturen, dyrene står uten de ledere de trenger for å utvikle seg riktig. Det er slik at maksimum av utvikling for et tre er å bli en konge eller dronningtre. Vi kunne si det slik at det er først på et visst stadium i sin utvikling at et tre blir bevisst sin egen individuelle eksistens. Alle trær vet instinktivt at de er trær, men som alt annet i universet søker også trærne utvikling og danser for å strekke seg opp mot en ny type bevissthet. Disse konger og dronningtrærne er det vi kan kalle kronen på verket i planteriket. De har oppnådd en status og utviklet en visdom som faktisk gjør at de er med å forme og

påvirke landskapet og veksten av all vegetasjon rundt seg. Vi kunne kanskje si at når treet har kommet til dette stadium, så våkner treet's ånd, eller det har blitt beboelig for en naturånd med høy bevissthet og ansvar for utvikling av et større eller mindre område.

Hvis du ser deg nøye om når du er ute i skogen, hvor naturen har vokst uten menneskets innblanding, så kan du begynne å gjenkjenne konge og dronningtrærne. Du vil legge merke til at det innefor et område vil være ett, eller to trær som skiller seg ut fra de andre. De kan være gjennom ren størrelse, men også gjennom skjønnhet, eller en slags verdighet. Det finnes enkelte tilfeller hvor det er en enslig konge eller dronning, uten gemal, men det er sjeldenhetene og skyldes at det faktisk ikke har vært noen andre trær i nærheten med det nødvendige potensiale. Er treet først blitt en konge eller dronningtre, så varer det livet ut. Når det ene av de to trærne dør, så vil ett av de andre trærne i området ha utviklet seg nok til å "våkne" og overta tronen. Til det treet vil da også den naturånden flytte som hittil har holdt til i det gamle konge eller dronningtreet. Det er to viktige ting her. Det første er som nevnt at også trær trenger å bli sett for å bli bevisste. De trenger å bli gjenkjent og overta rollen fra det gamle treet. Akkurat som for mennesker er det mye vanskeligere for trær å vokse til full bevissthet hvis de ikke har blitt sett og gjenkjent av andre. De kan derfor ha uendelig mye glede og nytte av at mennesker faktisk gjenkjenner de og ser at de har en egenbevissthet. Gjennom å snakke til trærne kan du med andre ord gjøre de og naturen en enorm tjeneste. Spesielt i våre dager er det uhyre viktig at naturen blir bevisst sin egen eksistens, så den kan hjelpe til med å holde livet på jorden gående. Og det er med trær som med mennesker. Før var det bare veldig få trær som kunne vekkes til bevissthet. Nå er det en mulighet for at menneskeheten kollektivt kan vekkes, og samtidig vil trærne kollektivt kunne ha en "massevekkelse".

En stor utfordring for planteriket og trærne er at menneskene, spesielt i hogstfelt hvor alle trærne innen et visst område meies ned, men også i boligområder, har hogd ned de gamle trærne og dermed er det ingen igjen som holder orden og gir retning til naturen og plantene. For å gjenskape balanse på stedene der menneskene bor, må ofte ansvaret legges på unge skuldre. Det vil si at du i det området du bor kan finne ut hvilke trær som har best potensiale til å bli konge og dronningtre. Deretter kan du på den måten du finner best utpeke de til dette, og fortelle de noe om hva det innebærer. Men også ute i skogen kan du hjelpe naturen i sin vekst gjennom å gjenkjenne de trærne som står på randen til å utvikle en egenbevissthet. For ikke å snakke om hva du kan lære hvis du virkelig blir venner med en av de skikkelig gamle

Visdomstrærne som kan dele sin erfaring fra et langt liv som konge eller dronning med deg.

Og dette er kanskje noe av det aller viktigste for oss som mennesker å huske. At trær og naturen for øvrig er levende og besitter en erfaring, kunnskap og bevissthet som er umåtelig spennende, utviklende og fascinerende.

BEVISSTHET - DET FEMTE ELEMENT

Trykket i Ildsjele nr.4-2004

Vi kan tenke oss at mennesket gjennom å utforske alle retninger og alle steder innenfor den tredimensjonale verden har kommet til ett punkt av bevegelse, energi og forståelse, som gjør at de/vi banker på porten som vil åpne døren til eksistens i en firedimensjonal virkelighet.

Denne artikkelen kan være litt vanskelig tilgjengelig, fordi den prøver å beskrive en opplevelse av virkelighet som enda er helt uvanlig blant mennesker.

Hvis antagelsene i denne artikkelen er riktig, så står mennesket foran et mulig sprang i utvikling som er hinsides det meste vi normalt kan forestille oss... Hadde ikke det vært festlig... å være på vei inn i en tilstand så fantastisk at vi knapt kan forestille oss den...

For tiden lever mennesket for det meste i faste tid og rom koordinater. Vi lever i en verden som beskrives som tredimensjonal. Den kjennetegnes ved at vi har tre dimensjoner. Høyde, bredde og lengde. For å kunne skape en verden med høyde, bredde og lengde, trenger man fire retninger, eller faste punkter. Dette vises bl.a. gjennom pyramiden i Giza, som er et monument over den fysiske dimensjon mennesket for det meste inkarnerer innenfor.

Disse fire faste punktene som kreves for å lage en tredimensjonal verden er opp gjennom tiden blitt beskrevet som de fire verdenshjørner, oppfattet som de fire himmelretninger. Det kan også forbindes med ordtak som firkantet og få ting i boks, noe som knyttes til å få ting helt konkret og fastholdt innenfor verden av tid og rom. På det indre plan er de fire faste punktene forbundet med de fire elementene som er brukt for å bygge vår verden i tid/romplanet, nemlig ild – jord – luft og vann. Vi kan finne de igjen som de fire apostlene den kristne kirke ble bygget på og i utallige andre symbolske former.

Vi står foran det som kalles vannmannens tidsalder. Dette betyr et nytt sprang i bevissthet og utvikling. Vi kan tenke oss at det er et relativt lite sprang, hvor vi fortsetter omtrent som nå, men får litt mer teknologi og lærer å leve litt mer i fred og får litt andre konflikter å bråke om. Vi kan også tenke oss at dette spranget innebærer utviklingen av en helt ny kvalitet, som kalles intuisjon. Det kan beskrives som evnen til å forholde seg til helheten i hvert eneste gitte øyeblikk. Din handling/ikke-handling er dermed basert på en direkte kontakt med helhetens strøm, slik den forholder seg til deg i hvert eneste øyeblikk. Vi kan også tenke oss at det ikke bare dreier seg om å utvikle intuisjon innenfor den dimensjonen vi allerede eksisterer innenfor, men om å åpne oss for en helt ny dimensjon av eksistens. Livet på jorden har tatt tre store steg i utviklingen av bevissthet. Det første er instinkter, det andre emosjoner, det tredje tanker/logikk... det fjerde vil være den intuisjonen vi snakker om. Et slikt sprang kan sidestilles med spranget fra ape til menneske.

Men spranget over til den femte dimensjon vil faktisk være langt mer enn dette. Forestill deg at du levde i en todimensjonal verden. Du eksisterte bare på en dimensjon i høyden, og var derfor helt flat. Hvis noen fortalte deg at det fantes en tredimensjonal verden, så ville du sannsynligvis fnyse av dem og kalle de gale, fordi alle vet jo at den eneste virkelighet som kan bevises er den flate endimensjonale. Vel... når jeg tenker etter så kan det virke som mange av oss rent bevissthetsmessig fortsatt lever i en todimensjonal verden som er ganske så flat og unyansert i forhold til den virkelige tredimensjonale regnbueverden vi egentlig lever i.

Å prøve å forklare et menneske som er helt bundet til den tredimensjonale verden av tid og rom, hvordan man ser og opplever saker og ting i en firedimensjonal verden, vil som nevnt være omtrent like enkelt som å forklare en todimensjonal skapning hvordan det er å se verden fra et tredimensjonalt synspunkt.

Hva er det så som skaper en firedimensjonal verden? Vi trenger ett nytt referansepunkt. Fire referansepunkter skaper en tredimensjonal verden. Fem vil skape en firedimensjonal. Dette nye referansepunktet kan plasseres to steder. Som et sentralt punkt i skjæringspunktet mellom de fire vi allerede har. Med analogi til pyramiden i Giza kunne vi si at det kan plasseres i sentrum av pyramidens struktur. Det femte punktet kan også plasseres rett over pyramidens topp, som et punkt som gjør at

energi kan strømme fra den femte dimensjon ned i de fire andre og dermed opprettholde tid og rom. Eller du kan selvfølgelig plassere det akkurat hvor du vil, men jeg garanterer da ikke for stabiliteten til den firedimensjonale verden du har planer om å skape... (litt humor her, men...)

Det jeg prøver å si er at vi enten kan se bevissthet som en utenforliggende kraft som er årsak til manifestasjonen av vår virkelighet... tid og rom. Eller vi kan se bevissthet som et oppvåkne femte element som kommer til syne for oss som er i tid og rom, og som gir oss en mulighet til å oppleve oss selv og tid og rom helt annerledes. Nemlig fra bevissthetens vinkel. Hva er så bevissthet? De fleste av oss tenker på bevissthet som innsikt og forståelse som vi mennesker gradvis utvikler (forhåpentligvis) innenfor tid og rom. Men vi kan også tenke oss at Bevissthet (denne type bevissthet vil heretter bli skrevet med stor B) er det som ligger bak og skaper tid og rom. Vi kan si at Bevissthet er det femte element som vil åpne nøkkelen til vår opplevelse av en firedimensjonal verden. Det kan være så enkelt som at alt som finnes i tid og rom først har eksistert som en ide... som bevissthet.

Vi kan tenke oss at mennesket gjennom å utforske alle retninger og alle steder innenfor den tredimensjonale verden har kommet til ett punkt av bevegelse, energi og forståelse, som gjør at de/vi banker på porten som vil åpne døren til eksistens i en firedimensjonal virkelighet. Når lekegrinden er utforsket, begynne man å prøve å krabbe over gjerdet. Iboende i mennesket og Bevissthetens natur er trangten til å utforske, oppdage og utvikle.

Mange beskriver tilstanden av Bevissthet som ekstase, bliss, opplysthet eller himmelsk. Det kunne kanskje passe i tidligere tider. I dag kan vi begynne å ane at denne døren kun er den første av mange. De fleste religioner har sett på den fysiske verden som et slags lidelsens sted, og målet har vært å komme seg ut av inkarnasjonssyklusen/til himmelen. Når vi begynner å forstå hva bevissthet egentlig rommer, så vil vi istedenfor oppdage hvilken fest og hvilken gave den fysiske verden kan være (i hvert fall for en stund).

I denne sammenheng går vi bort fra modellen hvor bevissthet/gud befinner seg over pyramiden og er den kraft som ligger bak/skaper og opprettholder all eksistens. Vi kan kanskje kalle tid og rom en lekegrind for utviklingen av bevissthet. Vi har hittil vært mest opptatt av å tilbe den/de som har skapt lekegrinden eller å utforske den. Men gjennom å forstå at vi faktisk selv er med på å skape og opprettholde lekegrinden, gjennom å fokusere på dette sentrale punktet av Bevissthet som befinner seg innenfor tid og rom, vil vi som nevnt kunne åpne lekegrindens dører og gå ut i en helt annen og mye større verden. Den nye verden vil for eksempel inneholde det vi til å begynne med vil oppfatte som et overveldende antall dimensjoner av virkelighet. Her finnes alver og nisser, devaer, engler, aliens og energibevissthet manifestert innefor så uendelig mange tid/rom koordinater... som er så forskjellige fra våre... at vi rett og slett kan miste oversikten og fotfestet. Det som vil holde oss fast når vi åpner disse nye og overveldende dimensjonene... som tilsvarer det en todimensjonal skapning ville oppleve hvis han/hun/det for første gang løftet øynene fra sin flate verden og så opp... er evnen til å holde fokus i det sentrale punkt. Vår bevissthet og vår kontakt med vår kropp og de tid/romkoordinatene den befinner seg i.

Vi vil også oppdage hvordan vi faktisk skaper virkelighet. Vi kan tenke oss at det går en strøm av energi fra dette sentrale punktet, og ut til alle de fire koordinatene/ verdenshjørnene. Når vi er i bevissthetens punkt, vil vi se hvordan vi faktisk skaper og opprettholder tid/rom dimensjonen med vår bevissthet. Ved å forandre strømmen som går ut fra vår bevissthet vil vi kunne forandre selve manifestasjonen og opplevelsen av tid/rom. Vi kan med andre ord være i lekegrinda (tid/rom), men samtidig ikke være hjelpeløst fanget i den. Et lite poeng i denne sammenhengen kan være å forstå begrepet karma (eller synd/arvesynd som det heter på kristensk) på en ny måte. Karma er rett og slett det som oppstår når vi ikke er med i denne strømmen av energi som flytter mellom bevissthet og de fire andre punktene. Det som kjennetegner bevissthet er at den er kontinuerlig i bevegelse og forandring. Tid/rom verden som vi kjenner det er kun en av utallige midlertidige manifestasjoner av denne strøm av bevissthet. Når man prøver å gå i mot strømmen av bevissthet, for eksempel holde fast på noen tid/rom manifestasjoner som ikke lengre finnes i bevissthetens strøm, så skaper man propper i systemet og dermed det som kalles karma. Hvis man prøver å gå tilbake i tid og bevissthet. Det vil si at man prøver å gjenskape noe som har vært før, så svømmer man bokstavelig talt mot strømmen, og vil skape motstrøm og hvirvler... kort sagt det som kalles karma... Og vi trenger ikke lengre å undre oss over hvorfor det er så mye negativt karma på planeten. Mennesket har en tendens til å tviholde på det som er manifestert, og til å lengte tilbake til de gode gamle dager da alt var tryggere/bedre, mer moralsk o.s.v.

Menneskets neste steg synes ikke å være å forbli i sin tredimensjonale og todimensjonale bevissthet. Det synes heller ikke å være å tilbe Bevissthet som en ytre uforståelig kraft som har sagt

Bli lys... og siden ikke har sagt så mye forståelig. Men å dyrke bevissthet som det sentrale punkt i sin egen tid/romdimensjon. Vi kunne si det slik at først må man bygge et slikt kammer/rom av Bevissthet, som ikke er direkte knyttet til tid/rom opplevelsen. Deretter må man begynne å la energien strømme fra Bevissthetspunktet, ut i verden og fra verden og til dette punktet. Og husk at alt er energi. Tanker, følelser, handlinger og bevegelse. For å få til dette må mennesket ha kontakt med det vi kan kalle sjel.

Vi kan si at mennesket består av tre deler. Kropp – Jeg og Sjel. Kroppen er bygd i og knyttet til den tredimensjonale verden av tid og rom. Sjelen er direkte forbundet med Bevissthet. Jeget, eller egoet er mellomledet som gjør det mulig for mennesket å ta steget fra en tredimensjonal til en firedimensjonal virkelighet. Vi kan si at sjelen ER dette punktet av bevissthet som befinner seg i sentrum av din personlige lekegrind/kropp. Samtidig som den opprettholder lekegrinden (når sjelen/Bevisstheten forlater et menneske, så dør kroppen) er sjelen også knyttet til den virkelighet som er utenfor lekegrinden... den firedimensjonale eksistens. Gjennom å bruke jeget til å forbinde kropp og sjel, vil dermed Bevissthet kunne få det nødvendige fokuspunkt for å åpne oss for den nye virkeligheten som vi står på terskelen til å se. Mange av oss vil i tiden som kommer oppleve at vårt univers og vår verden utvider seg i stadig økende tempo. Når dette skjer, så husk å hold fokus i dette punktet av bevissthet, hvor sjel, kropp og jeg er samlet, slik at du ikke forsvinner i strømmen, eller stenger døra til Bevissthet av angst for å forsvinne i strømmen. Å oppdage at man er Bevissthet og at man er både danseren og komponisten til sin egen livets dans kan være ganske så festlig. I det øyeblikk man oppdager det, så får man faktisk muligheten til å være med på å realisere en av menneskehetens eldgamle drømmer... å skape paradiset på jord... Det er faktisk ikke så vanskelig, hvis vi bare husker at bevissthet skaper virkelighet... ganske så øyeblikkelig... og vi er bevisste på hva slags virkelighet vi vil skape...

LINEDANSERE PÅ SIRKUS JORDEN

Trykket i Ildsjelel nr.1-2003

Å bevege seg gjennom det jordiske univers er som å gå på stram balansert line mellom lys og mørke. Mellom det indre og det ytre. I løpet av et år er det nøyaktig like mye lys som mørke, uansett hvor du er på kloden. Det er denne stramme linen som kalles den gyldne middelvei.

Har du tenkt på hvor forunderlig det er ordnet.

Hvor forunderlig det er at Solen og Månen er akkurat like store sett fra jorden.

Tror du det ville vært annerledes å leve på en planet med tre soler og fire måner, i varierte størrelser? En ting er i hvert fall sikkert. Arbeidet som astrolog hadde vært fantastisk spennende og utfordrende.

Men tenk hvor fantastisk, at Solen, som er varmekilde og livgiver til jorden og hennes frukter, sett fra jorden er akkurat like stor som Månen. Månen som styrer tidevannet slik at det som vokste frem i havet beveget seg opp på land. Solen som skaper den ytre rytme gjennom årstider og skifte mellom natt og dag. Månen som skaper den indre rytme med sin påvirkning på våre følelser gjennom vesken og vannet i våre kropp.

Vi lever på en planet, hvor dag og natt, vinter og sommer, lys og mørke er perfekt balansert mot hverandre. Dette viser seg gjennom at Solen og Månen ser like store ut. Her på jorden er de med andre ord like viktige. Og kanskje universet hvisker oss i øret, at vi er her nettopp for å lære å forstå forholdet mellom Solen og Månen, mellom indre og ytre rytme. Å finne riktig balanse og blanding mellom lys og mørke, mellom å gi ut og ta i mot.

La oss kalle den guddommelige og absolutte kraft bak alt for X. Gud er jo på mange måter den ukjente, uberegnelige og ufattelige X-faktor som ligger bak alle tings fremtreden.

I begynnelsen fantes bare X, og X ønsket å oppleve seg selv. Så det X gjorde var å onanere. Ja, det må jo kalles noe slikt, når man er så sprekkfull av seg selv og sin egen kreative energi og lyst... og det ikke er noen man kan dele med akkurat for øyeblikket. Da blir man jo nødt til å tilfredsstille seg selv med plaisire solitaire... som det heter på et mer amorøst språk en det som er hugget med norske steiner. Hvis det kan snakkes om en slags første handling, i et univers som er altomfattende, selvbærende og tidløst, så er det denne handlingen hvor X stimulerer seg selv til bristepunktet, for så å eksplodere i "the big bang." Kanskje det er en ide som kan hjelpe det norske folk til å bli kvitt skyld og samfølelse forbundet med selvstimulering. Å tenke seg at enhver handling av denne karakter er en rituell gjentakelse av det som skjedde når X skapte det fysiske univers...

Å bevege seg gjennom det jordiske univers er som å gå på stram balansert line mellom lys og mørke. Mellom det indre og det ytre. I løpet av et år er det nøyaktig like mye lys som mørke, uansett hvor du er på kloden. Det er denne stramme linen som kalles den gyldne middelvei. Det synlige og det usynlige har like mye tilmålt tid. Den indre og den ytre verden skal være i perfekt balanse. Iblant spør man jo seg selv... hva gjør jeg på akkurat denne planeten? Hvorfor inkarnerer jeg her gang etter gang? Det skal her opplyses at artikkelforfatteren hører med til de som er faste gjengangere på planeten. Han er med andre ord det som kalles en gammel sjel... det sies iblant med høytidelig mine at man er en gammel sjel, og derfor er så klok og smart og har hele sulamitten av åndelige fortjenestemedaljer. Sannheten er jo at gamle sjeler på jorden blir gamle her, fordi at de lærer så tregt. Jeg hører med andre ord til blant sinkene... og faren for at jeg blir her en stund til er overhengende.

Men hva er det som er så spesielt på denne planeten? Bortsett fra den fantastiske vakre naturen... og så dette med tid og rom da selvfølgelig. At X har tatt seg bryet med å bevege seg så usigelig tregt at selv de langsomste av oss kan røre og kjenne og sanse X og kanskje få med oss noe om hva det hele egentlig dreier seg om. Denne planeten synes å være en perfekt tilrettelagt sirkusskole for linedansende klovner. Det med klovner kommer jo av at vi mennesker holder

på med så mye underlige og pussige saker og ting, at vi ville ledd høyt og lenge av vår egen snurrighet, hvis det ikke var for at vi tok oss selv så høytidelig. Så når vi begynner å lære litt om sirkus jordens mange rariteter, så begynner vi jo faktisk å le av oss selv og alt det festlige vi lager så mye styr rundt. Den andre hovedoppgaven er dette med å balansere på linen over sluket mellom lys og mørke, mellom den indre og den ytre verden.

På denne planeten er alt perfekt balansert mot noe annet. Tenk bare på menneskenes kropp. Den venstre siden er et perfekt speilbilde av den høyre. Vi har to øyer, to hender, to ben og to brystvorter. Det er som om vi lever i en speilverden, hvor alt du ser i den ene halvdel er perfekt balansert i den andre. Ooh menneskets evne til å balansere på denne lina er ganske så skrøpelig. Vi har en tendens til å frykte mørke og dyrke lyset. Eller til å dyrke mørket og frykte lyset. Egentlig er det hipp som happ. Det enkel faktum er jo at hvis mange åndelige og fine mennesker har slagside mot lyset og ikke omfavner sitt eget mørke eller tør å ta turen gjennom skyggenes dal, ja så må noen andre ta på seg arbeidet med å være mest i mørket. Noen vil frelse verden gjennom å gjøre den bare lys... oh så strålende opplyst at intet lengre skal være magisk og mystisk og leve i mørkets fantastiske stillhet... og resultatet er jo bare ganske enkelt at balansen forrykkes.

Det viderekomne menneske prøver ikke å bli lys og fjerne mørke. Han/hun prøver heller ikke å unngå den ytre verden og leve i den indre. Han søker balanse... et til tider kjedelig ord... fordi mennesket elsker jo nettopp ubalansen... fra ekstase til dype daler... fra ødemarkens stillhet... til stormende musikk som river opp porter inn til sjelens irrganger.

Balansen på den stramme linen er til alt hell og glede ikke å vandre evig i en kjedelig skyggesone hvor alt er like grått og intet forandrer seg. Balanse er ikke en kjedsommelig eksistens, men å kunne romme lysets og mørkets fulle potensial. Det er ikke å sitte i en evig solnedgang, eller soloppgang. Men som naturen å kunne romme sin egen dag og sin egen natt. Å se hvordan ens egen kropp er et speil av to halvdel. Å kunne være begge halvdel i en rytmisk dans kunne føye de sammen til et hele. Et hele som er hjerte og hjerne. Et hele som elsker den ytre fysiske, sanselige verden, og samtidig elsker den uendelige indre dimensjon.

Og jorden, mine damer og herrer, er universets kanskje ypperste sirkusskole, når det gjelder å lære akkurat denne perfekte balansen, på alle plan. Balansen mellom mann og kvinne, balansen mellom den feminine og den maskuline side, balansen mellom drøm og virkelighet. Å elske livet er å bli som X, to deler som krysser og omfavner hverandre og møtes i midten. Å finne balansen mellom den kollektive uselviske og X ete kjærligheten, og den personlige individuelle og jordiske kjærligheten. Og den som virkelig har lært leksen på denne planeten, vil antagelig kunne reise rundt og rundt på sjelens tivoli i universets uendelige irrganger, og aldri mer splittes opp, eller miste noe av seg selv. For den som er hel kan aldri miste seg selv, hvis det ikke gjøres helt bevisst da, som for eksempel som X gjorde da vårt nåværende univers ble selvstartet. Ellers er det kun den som opererer i halvdel og prosenter som har mulighet til å rote bort deler av seg selv. Men når sannhet skal sies er det aldri borte, kun forlagt. Det er aldri noen andre der ute som har tatt noe fra deg, eller ikke gitt deg det du fortjente, eller gjort noe feil mot deg... det er bare du som har forlagt deg selv og glemt at livet er denne dansen mellom sol og måne... mellom lys og mørke... indre og ytre...

OLD AGE KONTRA NEW AGE

Om et katolsk skriv på 50 sider om new age fra:

Pontifical council for culture og

Pontifical council for interreligious dialogue

Trykket i Ildsjelen nr.2-2003

Er det bare en tilfeldighet at paver har en tendens til å bli valgt i en alder hvor de må karre seg frem med gåstol, eller er det et symbolsk uttrykk for tilstanden i den katolske kirken? Men som det heter, selv om legemet er skrøpelig, synes ånden å være frisk. Og at de små grå hjernecellene til pavens pontificat fortsatt er oppegående viser det 50 sider store skrevet om den katolske kirke og new age.

Vel, de er i hvert fall ganske så oppegående når det gjelder beskrivelsen av new-age. Logisk, analyserende og forklarende går dette skrevet rett til kjernen av mye av det som den alternative kultur og bevissthet omfavner og utfolder. At logikken og hjernen dessverre synes å ta små avstikkere med påfølgende kortslutninger inne i blindgater når de vifter med gamle katolske dogmer og tankebaner får så være.

I denne til tider utmerkede vurderingen av new-age, påpekes det at new age først og fremst er en holistisk bevegelse, og derfor ikke passer inn i den katolske kirkes personlige oppfatning av gud som en fader. Det nevnes også at new age ofte reagerer mot kirkens patriarkalske og hierarkiske syn på det guddommelige, og at man derfor går på ville veier, når man ikke forholder seg til den hellige treenighet, som er faderen, sønnen og den hellige ånd.

New ages røtter og fundament forbindes med gnostiske tankeelementer, det vil si en tidlig retning av kristendommen som først og fremst søkte etter visdom. Den forbindes med gamle paganistiske kulturer, med dyrkelse av jorden og modergudinnen, med strømninger fra gammel keltisk tankegang (europeisk førkristne myter og religiøse forståelse). Det nevnes også at det er sterke strømninger fra østens religioner, som hinduisme og buddhisme, som bl.a. viser til en gjennomgående positiv innstilling til at vi har levd/lever flere liv (reinkarnasjon).

Skrivet er skrevet først og fremst ment som en håndbok til katolikker, hvordan kan de forstå og gå i dialog med de som føler seg tiltrukket av alternativbevegelsen, og bringe de tilbake til hjorden. Det er klart at den katolske kirken ser at det ligger store misjonsmarker blant de alternative og i den mangel på åndelighet og forståelse av det hellige som har skapt et vakum i vår sivilisasjon.

De er opptatt av at de katolikker som går i dialog må jorde seg selv skikkelig i den katolske tro og grunnleggende doktriner, så det vil la seg gjøre å møte alternativbevegelsen, uten å bli fristet av dens løsninger, og slik få mange til å forstå at den eneste veien til frelse er gjennom å overgi seg til Jesus Kristus. De påpeker at mange alternative har ett forhold til Jesus, som en av mange mestere, og at dette er ganske så feil. Det finnes bare en som er Guds sønn, vi andre er syndere og skapninger (creatures) av jordisk karakter, som kun kan frelses gjennom nåden og overgivelsen til Jesus. Hvor Jesus sine ord om at "alt jeg gjør kan også dere gjøre og mer til", passer inn i dette er ikke like lett å forstå.

I begynnelsen av skrevet er det nesten som man hører ett sukk, det er som om de som har skrevet gjerne ville være med på disse nye idealene og troen på en ny og bedre verden som de opplever som drivkraften bak alternativbevegelsen. Det er som om de lengter tilbake til kristendommens begynnelse da den var ny og idealistisk og for over verden som en åndelig vind. Men dessverre så er det eneste riktige å forsvare den katolske kirken, som jo kan virke både lite nyskapende og noe tung i sessen til tider. De gir den alternative bevegelsen anerkjennelse for ekte åndelig lengsel og et stort engasjement når det gjelder miljø og natur, samtidig som de påpeker faren for selvopptatthet og troen på at man kan skape seg selv og sitt liv perfekt, bare man tenker riktig og får nok behandling.

Som langveisfarende i den alternative verden, ville jeg selv antagelig har vært hardere i bedømmelsen av hvilke farer som kan ligge i den til tider kaotiske verden og tankegange som kjennetegner alternativbevegelsen, enn paven pontificat er. Men, sukker de katolske skribenter, dessverre så er det største problemet at de har tatt feil, når det gjelder selve troen på at mennesket i seg selv er en vakker og guddommelig skapning. Når det koker ned til essensen, så synes det som de viktigste forskjellene mellom katolisismen og det alternative er at:

Katolikkene ser mennesket som en syndig skapning. Der den holistiske bevegelsen ser mennesket som hellig og guddommelig i seg selv, og derfor uten behov for å bli frelst og reddet av gud, siden vi allerede er en del av gud, så mener den katolske kirke at:

: As Christians, we believe on the contrary that "man is essentially a creature and remains so for all eternity, so that the absorption of the human I in the divine I will never be possible." – som kristne tror vi tvert i mot at mennesket i sin essens er en skapning/et dyr og vil være slik i alle evighet – slik at en opptagelse av det menneskelige jeg i det guddommelige jeg aldri vil være mulig.

De ser også med bekymring på alternativbevegelsens mangel på opptatthet av den utenforliggende gud. At Gud og Jesus og eventuelt den hellige ånd, er noe som er utenfor mennesket og derfor kan ta det i mot når vi endelig kommer frem til det punkt hvor de måtte befinne seg, som oftest kjent under betegnelsen himmelen. De synes også at det er lite orden på new-ageres bruk og forståelse av engler og englehierarkier. I det hele tatt er de lite begeistret og ganske bekymret for denne selvopptatte undersøkelsen av den indre verden, hvor gud, spesielt av den tyske psykolog C.G.Jung har blitt redusert til en psykologisk størrelse, og hvor den enkelte feilaktig søker det guddommelige i seg selv, utenfor kirken og uten egentlig å forstå at det kun er gjennom overgivelse til Jesus Kristus at man kan finne veien.

Som legmann når det gjelder det katolske, vil jeg si at det er lett å forstå/misforstå Jesus sine uttalelser rundt dette, når han sier at "the kingdom of God is within) - guds rike er inni deg.

Et annet problem er forståelsen av jorden og det fysiske som like hellig og guddommelig som noe annet. Her er det klart at jorden og den fysiske verden, om enn viktig og riktig å ta vare på, er veldig underordnet i verdi og betydning, sett i forhold til verdien av å tro på gud og Jesus og på den måten få del i den evige nåde.

Jeg personlig har tenkt at når gud skapte verden og intet annet fantes, så var det bare ett materiale å skape verden av, nemlig gud. Dermed må jo også den fysiske verden være guds kropp, gud i langsom kino gjennom tid og rom, eller noe sånt.

De kommer litt i klemma når de sier at denne nye og alternative bevissthet både søker å utvikle perfekte mestere og skape en ny åndelig elite, og at den på samme tid underkjenner åndelig autoritet og sier at hvert enkelt individ må finne sin egen indre vei til åndelig innsikt og opplysning, og eventuelt opplevelse av nærhet/enhet forbindelse med gud/det guddommelige. De blir litt forvirret av at den alternative bevegelsen på den ene siden omfavner buddhisme, men at den på den andre siden omfavner den verdslige verden, og har en tendens til å se på det fysiske liv som en spennende gave og eventyrlig opplevelse, heller enn som en straff, eller en lidelse som man helst vil komme seg unna. De forstår verdien av mange av de teknikker den alternative bevegelsen bruker for selvutvikling og for å komme mer i kontakt med det guddommelige/sitt guddommelige selv. Men mener at selv om mennesker kan komme i bedre balanse og ha det bedre med slike teknikker, så gir det ingen mulighet til å nærme seg en reell opplevelse av Gud. Denne positive og optimistiske troen på mennesket og livet er som nevnt kanskje det aller vanskeligste å fordøye. Hvis mennesket ikke er syndig og mindreverdig, men hellig og flott i seg selv, så blir Jesusmyten slik den i dag tolkes av kirken helt meningsløs.

Som pontificatet sier. "The hearth of genuine Christian mysticism is not technique: it is always a gift of God; and the one who benefits from it knows himself to be unworthy" (understrekninger foretatt av meg) – hjertet av ekte kristen mystikk er ikke teknikk, det er alltid en gave fra gud, og den som nyter godt av gaven vet at han (hva med hun) er uverdigg –

Som sagt. Kirkens grunnsyn er at vi må reddes, av å tro på en skikkelse, Jesus Kristus, som har gjort det mulig for oss jordiske skapninger å få del i guds nåde. Uten denne handlingen fra gud gjennom sin sønn Jesus ville mennesket aldri ha fått mulighet til å ta del i denne nåden. De som ble født før Jesus, som ikke har hørt om ham, eller som ikke makter å tro på dette budskapet har gått/går selvfølgelig også glipp av herligheten. Jeg anbefaler ellers katolikker og andre troende

og tvilende på det sterkeste å lese dette. Her får du en klar mulighet til å vurdere hva som er ditt grunnsyn og om det stemmer overens med den kristne katolske kirke, eller om du kanskje hører til ett eller annet sted i den store holistiske bevegelsen som går under navnet alternativ bevissthet og new age. Til slutt bare en liten personlig betraktning rundt guddsbilde, hvor jeg tar i bruk den kristne bildet av gud som den store fader.

Se for deg en far, som sier til sine barn. Jeg har født dere til verden og gir dere fri vilje til å gjøre hva dere vil med livene deres. Men som i neste øyeblikk sier : Men..... hvis dere ikke gjør som jeg sier... og i hvert fall hvis dere ikke tror på min allmakt og glemmer at det er jeg som har skapt dere og er det eneste sanne og rette her i verden.... Så vil jeg straffe dere i resten av evigheten med vandring gjennom skyggens dal (moderne helvetsfri kristendom) eller med evig lidelse av voldsomste slag (gammel god helveteskristendom). En slik far ville i dag øyeblikkelig bli ansett for å være en psykopatisk tyrann, og forhåpentligvis fratatt omsorgen for barna så fort som overhodet mulig.

GROUND ZERO - ÅR NULL

Trykket i *Ildsjele* nr.1-2002

Det er kanskje ikke uten grunn at stedet hvor tårnene en gang sto i dag kalles zone null (ground zero). Det var ett voldsomt smell, som vekket menneskene, og vi våknet til det tredje årtusen.

Jeg var litt skuffet over å gå inn i det tredje årtusen e.kr. Verden var ikke annerledes. Om noe var forandret, så var det at kommunismen var borte og den vestlige verden seilte i enda mer selvforherligende farvann enn den hadde gjort tidligere. Sant nok gjorde mobiltelefonene sin innmarsj i utallige mengder, sammen med reality T.V. og et samfunn som kanskje var enda mer opptatt av materiell velstand, suksess og egen trygghet en noen gang før.

Av og til skifter virkelighetsoppfatningen. Kanskje det andre årtusen egentlig sluttet når Berlinmuren falt, noe som på ett symbolsk plan varslet om gjenforening av øst og vest. Muren mellom høyre og venstre hjertekammer, høyre og venstre hjernehalvdel hadde på det symbolske plan nærmest gått i oppløsning. Men det tredje årtusen lot liksom vente på seg.

Det forandret seg den ellefte september da to fly, kapret av noen fanatikere bevæpnet med tapetkniver fløy inn i World Trade Center og forandret verdenshistorien.

Det er kanskje ikke uten grunn at stedet hvor tårnene en gang sto i dag kalles zone null (ground zero). Det kan virke ganske riktig å kalle dette stedet, hvor grensene mellom Hollywoods filmverden, reality T.V. og virkeligheten syntes å bli oppløst, for sone null. Det var ett voldsomt smell, som vekket menneskene, og vi våknet til det tredje årtusen. Selvfølgelig med en dundrende hodepine, tørr munn, angstfølelser og en kropp og en tanke fremdeles fylt med giftstoffene vi ruset oss på i det annet årtusen. Men vekkerklokken nærmest eksploderte og får oss til å prøve å åpne øynene og våkne fra tornerosesøvnen vi har kost oss med siden i de siste 30 årene....eller var det flere tusen år siden vi var våkne sist...det er så vanskelig å huske når man enda befinner seg i søvntung tåke...

Noe av det viktige når man står ved år null, er å slippe taket i gamle tankemåter, forståelser og følelsemessig slaggstoff. En viktig forståelse er at mennesket skaper virkelighet. Ikke bare med sine ord og handling, men også gjennom hvilke forestillinger vi holder i vår indre verden. En av de viktigste årsakene til at angrepet på World Trade Center kunne skje, var at vår underbevissthet er foret med forskjellige katastrofefilmer, som har gjort en slik hendelse mulig i vår forestillingsverden. Jeg følte meg så absolutt hensatt til filmer som Independence Day første gang jeg så bilder fra ulykken, med den eneste forskjellen var at det var mennesker som hadde rollen som aliens i dette kosmiske dramaet.

Kanskje ikke så rart at ordet alien både står for en som er fremmed og utenifra og en som kommer fra en annen planet. Så lenge vi som bor på jordkloden lever så splittet at vi er fullstendig aliens for hverandre, trenger vi vel egentlig ikke noen fra verdensrommet for å skape angst og paranoia! Det blir viktig å vite at hvilke bilder vi holder i vårt indre, med hensyn til fremtiden og vår videre skjebne, er av uhyre stor betydning. Hvis mange nok ser for seg Armageddon, ett nytt Atlantis og tredje verdenskrig, så vil vi med absolutt sikkerhet skape et slikt drama. Vi er små gnister av guddommelig skaperkraft, som er frie til å spille ut våre små og store dramaer på denne kloden.

En av de viktigste utfordringene i den nye tid er forholdet mellom individets mulighet til å utfolde seg, og det som er til det beste for samfunnet. For å løse denne konflikten, trenger vi en forståelse av hvordan det virker, når det som er bra for individet også er bra for samfunnet. Vi må løse den motsetningen som astrologisk finnes mellom Løvens behov for oppmerksomhet og selvutfoldelse, og Vannmannens behov for idealer og frihet, likhet og søsterskap. Hvis vi ikke forstår denne sammenhengen, så kan vi på den ene siden få mange individer, som kun tenker på seg selv og søker å realisere seg selv, på tvers av det som er bra for andre. På den andre siden kan vi få individer som på vegne av andre, føler de har rett til å gjøre hva som helst for å fremme sitt eget syn. Terrorisme faller i den siste kategorien.

Men tilbake til tvillingtårnene. Vi kan mene at Amerika får som fortjent. De har tross alt utryddet indianere, importert slaver og blandet seg inn i andre lands anliggender med terror og vold. Vi kan også mene at de onde fundamentalistene må få sin straff og at Taliban som undertrykker kvinner på det groveste og sprenger tusenår gamle buddhastatuer i luften med krutt, bør fratras muligheten

til å utøve makt og undertrykkelse på en barbarisk måte. Eller vi kan være imot enhver form for maktutøvelse som går utover skyldige og uskyldige, og tro at hvis vi bare er snille og vennlige, så vil alt bli bra. Åndelig kjærlighet og forståelse av at vi alle er ett, er veldig bra. Og det fungerer fint i et samfunn, hvor tilstrekkelig mange mennesker er høyt nok utviklet, og ingen mennesker er så lavt utviklet at de nyter å bruke vold og terror og makt for å få det som de vil. Vi står som sagt ved år null, og mange av oss vil gjerne forandre verden. Det store spørsmålet er kanskje ikke hva som ideelt sett er det riktige og beste. Men hva er det riktige i en gal verden. Kanskje vi mennesker har et fortrinn overfor ikke-inkarnerte guider og engler og de som ikke har vært på jorden på en stund? Vi trenes jo i å forholde oss til den lett absurde, tragikomiske og så uendelige vakre virkeligheten som befinner seg på jorden. Som sagt, hvordan handle rett i en gal verden? Er ikke dette en av grunnene til at vi inkarnerer på denne planeten. Å forstå hvordan vi kan finne veien gjennom møtet med det som er forvrengt og uhyggelig. Å forstå at det å handle rett er avhengig av omstendigheter.

Vi vet at vold avler vold, men er det ikke slik at noen ganger får vold som ikke møter motstand og maktbruk så alvorlige konsekvenser at ikke-voldelige personer må gripe til vold? De færreste mener at det hadde gått noe særlig bedre, verken sett fra ett åndelig eller fysisk perspektiv, om Hitler kun hadde møtt demonstrerende pasifister på sin marsj gjennom verden.

Spørsmålet er muligens, hvordan kan vi ta neste skritt mot en bedre og mer kjærlighetsfylt verden, ut i fra det ståsted vi befinner oss på i dag. Det gjelder både som individer og som kollektiv. Det vanskelige er at menneskeheten som kollektiv synes å befinne seg på et langt mindre utviklet nivå, enn det fredselskende, alternative, velnærte, trygge og åndelige nordmenn er (denne setningen er en blanding av ironi og påstand).

I sommer var jeg på Glastonbury Tor i England. Der ble det holdt en fredsmeditasjon.

I Glastonbury finnes det steder med en enorm utstråling av skjønnhet og fred. Det er slett ikke tilfelle med the Tor. Der er det kraft og voldsomme, til dels uregjerlige og for noen skremmende krefter i sving. Jeg tenkte at det kanskje ikke var et heldig valg som sted for fredsdemonstrasjon. Men så allikevel.... kanskje det var nettopp det rette stedet....

Under meditasjonen fikk jeg en veldig sterk opplevelse av at fred ikke kunne oppstå så lenge vi var redde for krig. Omtrent som livet alltid vil bli amputert, så lenge vi er redde for døden. Det er jo ganske logisk.. som det sies på engelsk.. "what you resiste persist". Det du motsetter deg forblir. Angst er jo en veldig sterk følelse, og vil på en eller annen måte fremkalle det man har angst for. Vi er som nevnt skapere og det vi skaper i vår indre verden, vil manifesteres i den ytre. Men hva skal en stakkar da gjøre. Å ha angst for krig, vil skape mer krig... mens å bruke vold avler mer vold.....

I Bhagavad Gita prøver Arjuna å unnsnippe den store krigen mellom Pandavas og kauravas. Han er lei av vold og bråk og vil helst ha skjønnhet og fred. Men gudene forklarer ham at det er ingen annen vei å gå. Hvis han melder seg ut av spillet, så vil noen andre bare måtte overta hans rolle... og uten Arjuna så er sjansen for at de gode og hellige krefter vil seire svekket. Kanskje Arjuna er mennesket, som må gripe sine våpen og kjempe så godt han/hun kan for det han/hun mener er viktig og verdifullt. Ja kanskje være villig til å gjøre ting som er både ubehagelige og grusomme, fordi konsekvensen av å la det være er enda verre. I all angsten og moralen og forvirringen, er det veldig godt å huske at vi egentlig er sjeler, som spiller ut et sjelelig teater for hverandre. At sett fra sjelens synspunkt er jorden et sted vi leker og danser og lærer.

Angsten for krig er ikke et egnet redskap for å stoppe krig. Faktisk kan angst for krig føre til så mye paranoia og behov for beskyttelse og forsvarsverker, at det gir stor grobunn for fremveksten av krigshandlinger. Det er tross alt ikke lengre noen land som har angrep, alle har forsvar. Men krig er det like fullt. Verden er på mange måter grepet av en angstnevrose etter 11. September. Folk tør ikke å fly, selv om den faktiske virkelighet er at det med stor sannsynlighet er tryggere å fly nå, enn noen gang før i historien.

4000 mennesker ble drept den 11. September. Sett fra sjelens synspunkt frivillige, som valgte å dø for å bringe verden ett budskap. Er dette en uhyrlig mengde. Det dør årlig uhyggelig mange flere mennesker av narkotika, skytedramaer, sult, aids og utallige andre mer eller mindre absurde døds måter som vi har utviklet på vår lille klode.

Hendelsen som skjedde den 11. September har på mange måter likhetstrekk med det første som skjer ved begynnelsen av en behandling for ett problem eller en sykdom. Man får fokus og blir akutt klar over problemet. Og man begynner en utrenskningsprosess, hvor alt det som er grumsete

og halvvråten begynner å stige til overflaten. Jeg synes å se at en slik prosess har startet, og det fyller meg med håp og optimisme. Alle som har gått gjennom en lignende prosess, vet at det kan være smertefullt og krevende og at man iblant synes å bli både forvirret, deprimeret og fortvilet. Hvis vi tror at en slik rensning av den forgiftningen som har skjedd med menneskehetens evne til kjærlighet og glede kan skje uten alvorlige tilbakefall og dunsten av det halvvråte og ufordøyde stiger til overflaten, så tror jeg vi er usigelig naive og vil få oss noen alvorlige smeller. Hvis vi på den annen side tror at verden ikke kan reddes og at alt går i dass, så kan vi i beste fall få oss en fantastisk overraskelse, i verste fall være med på å sørge for at akkurat det skjer.

Våkenhet og oppmerksomhet er kanskje en av de viktigste forutsetningene for å være medskaper av en bedre verden. Ett hjerte fullt av kjærlighet og visdom kanskje den andre. Så lenge vi fordømmer, så vil vi være med på å skape grobunn for det hat, den angst og den fordømmelse som slike hendelser stiger frem av. Så hvis du ønsker å være med på å bringe fred til verden, så kan du begynne med å tenke at det er år null. Du kan begynne med å tilgi U.S.A. alt det grusomme de har gjort mot verden. I gitte situasjoner og omstendigheter, så kunne du gjort det samme. Alt som er mulig for andre mennesker, ville under visse omstendigheter også vært mulig for deg! Du kan så tilgi de muslimene som kapret flyene og fløy inn i World Trade Center. Under visse omstendigheter kunne du også følt en maktesløs fortvilelse og åndelig lidenskap, som kunne ha fått deg til å gjøre det samme. Du kan slutte å fordømme Taliban for sine handlinger mot kvinner og annerledestenkende. Du kan ta jøder og palestinere og islamer og fundamentalister inni ditt hjerte, og erkjenne at du, hvis du var født på et annet sted, i en annen tid og under andre omstendigheter kunne gjort det som de gjør. For siden vi alle er ett med hverandre, så er INTET menneskelig oss fremmed.

Så, når du har gjort dette, så kan du holde i ditt indre en visjon om en bedre verden. En visjon om en jordklode som er fylt med overflod og fred og kjærlighet, som har realisert det potensiale den har for å være paradys på jord. Og du kan gå ut i verden og velge når du vil bruke makt og når du vil gli unna og vende det andre kinn til når noen slår. Så lenge du ikke er styrt av hevntanker, fordømmelse og angst, så kan du trygt bruke makt. Det er ikke snakk om at den man elsker tukter man, men at man kanskje av og til i ekstreme situasjoner drives til å tukte den man elsker??

Er det ikke noe av denne opplevelsen som ble vekket gjennom angrepet på World Trade Center. At Amerika og amerikanerne som nasjon opplever og forstår mer av den utrygghet og angst som vekkes hos mennesker som blir utsatt for overgrep, er kanskje den eneste muligheten for å vekke en dypere forståelse for andres smerte og lidelse. Og denne opplevelsen av andres smerte, som er lik din egen, er kanskje den eneste virkelige grunnen til å ønske fra dypet av din sjel og hjerte å slutte å påføre andre smerte og lidelse. Samtidig tvinges mange muslimske land til å ta ett oppgjør med fundamentalistene i sitt eget land. Tidligere har dette vært noe de kunne slippe unna, fordi hatet og fanatismen i stor grad var rettet utenfor landets grenser. Jeg synes dette gir flotte muligheter. Det viktigste er kanskje ikke om Osama Bin Laden blir tatt, eller om vi blir kvitt Taliban. Alle diktaturer vil allikevel før eller siden falle i grus under sin egen vekt av urimeligheter og overgrep.

Hvordan kan vi så handle rett i en gal verden? I følge min personlige oppfatning var det ikke mulig for U.S.A. å reagere på terroraksjonen mot Twin Towers uten å bruke makt og ta "hevn". Det var heller ikke mulig for Taliban å gi etter, eller utlever Osama Bin Laden. Og Bin Laden ser neppe å utlever seg selv til den vestlige verden som en farbar vei. Jeg tviler også sterkt på om det er mulig for amerikanerne å forlate Afganistan uten å ha gjort ett forsøk på å etablere ett nytt regime der. Det vi vet er at den visjon og forestilling vi har i vårt indre er med på å skape virkelighet. Det som er mulig, er å se for seg et Afganistan, som kan få litt ro og fred til å slikke sine sår gjennom at det opprettes et tilnærmet demokratisk regime i landet, med økonomisk og menneskelig støtte fra hele verden, både den muslimske, den russiske og den vestlige. Vi kan også se for oss at verden har forstått at noe må gjøres med Palestinernes situasjon, og at U.S.A. går i spissen for opprettelsen av en suveren Palestinsk stat. Hvis vi ser litt dypere, så er det lett å se at det eneste som kan løse konflikten og bygge broer over festningsvollene mellom den islamske og den kristne verden, er en ordening som sikrer en noenlunde etablert og demokratisk stat for palestinerne. Disse to tingene er det politisk og praktisk mulig å skape i den verden vi lever i. Og kanskje det viktigste bidraget vi kan gjøre her oppe i det kalde nord, er å se for oss at nettopp dette kan skje. Å tro det er mulig og bære denne troen i sitt hjerte.

KRIG OG FRED

Trykket i *Ildsjele* nr.1-2002

Hvis vi prøver å unngå konflikter og konfrontasjoner, så blir vi til slutt så fredelige (les passive, sammenklemte og undertrykte) at vi til slutt eksploderer i voldsomt raseri og destruktivitet, eller imploderer i fortvilelse og selvdestruktivitet.

Ordene krig og fred er skapt av mennesker. Så lenge vi befinner oss i denne motsetningen, vil vi leve i en verden hvor krig og fred veksler. Dyrene har ikke denne opplevelsen av virkelighet. De dreper hverandre for å spise, de forsvarer sitt territorium, men de lever kun sine liv, uten å tenke krig og fred. Krig og Fred er begreper skapt av menneskets dualistiske tanke. For å oppnå den tilstand av enhet som vi søker mot, kan vi ikke bare fjerne det ene..krig.. og tro det blir fred. Ordet fred beskriver en tilstand som er motsatsen til krig.

Og så lenge det finnes en motsats vi prøver å unngå og undertrykke, så vil vi uvergelig bringe dette mørke monster som krigen er frem i lyset. Har du tenkt på at ingen land har angrep. Alle har forsvar, og allikevel angriper vi hverandre hele tiden.

Salige Ibsen sa at: "fred er ei det beste, men at man noget vil." Det er det samme med våre egne liv. Hvis vi prøver å unngå konflikter og konfrontasjoner, så blir vi til slutt så fredelige (les passive, sammenklemte og undertrykte) at vi til slutt eksploderer i voldsomt raseri og destruktivitet, eller imploderer i fortvilelse og selvdestruktivitet. For å løse problemet med krig, må vi løse problemet med fred som en unngåelse av konfrontasjoner og konflikter. Så lenge vi ikke er i stand til dette som enkeltindivider, samfunn og rase, vil vi uvergelig skape krig, mens vi bestreber oss på å skape fred. Det første som er nødvendig er å ha en indre balanse. Så lenge vi vippes av pinnen og fanges i våre følelser og vår sort/hvitt tenkning vil vi lett drives til ekstreme handlinger og narre oss selv til å tro at vi gjør noe bra, når vi istedenfor er besatt av vår sårede stolthet, hevnttrang og manglende evne til å tenke klart. Det neste som kreves er villighet til å gjøre det nødvendige. Men villighet til å gjøre det nødvendige, uten at balansen og bevisstheten er klar, må nødvendigvis skape flere konfrontasjoner. Fred skapes, når vi er i stand til å bruke vår kraft og styrke til å stoppe de som vil skape konfrontasjoner med oss. Ikke gjennom å stikke av, eller vise at vi er sterkere enn de. Men gjennom å stå i et møte. Hvor vi gjør det nødvendige for å beskytte oss selv og det vi synes er viktig. Uten å fordømme den som angriper eller konfronter oss. Uten å føle raseri og fortvilelse. Når vi ser klart og kan stoppe det som må stoppes. Når vi har bevissthetens sverd i den ene hånden, og tilgivelsens beger i den andre. Når våre handlinger, også de som er voldelige, er styrt av kjærlighet og gjort i kjærlighetens navn. - n.b. mange sier at de utøver voldshandlinger i kjærlighetens navn, mens det i virkeligheten dreier seg om maktutøvelse og kontroll. Så lenge vi tror at vi er de snille og de andre er slemme, så vil krig oppstå. Så lenge vi tror at en rase, et kjønn, en kultur, eller et liv, er viktigere enn et annet, så vil krig oppstå. Men så lenge vi viker unna for det nødvendige, viker unna for den nødvendige konfrontasjon med de som mener at deres rase, kultur, kjønn eller liv er mer verdifullt enn vårt, så vil krig oppstå.

Noen ganger er fred nødvendig for at vi skal kunne komme til en forståelse av enhet. Noen ganger er krig nødvendig for at vi skal kunne renske ut våre gamle motsetninger. Men i dag er menneskeheten kommet til et nytt stadium. Et stadium hvor motsetningene mellom krig og fred ikke lengre bringer utviklingen videre, men stopper den. Vi trenger å ta et sprang, til en forståelse hvor vi ser at krig og fred er illusjoner. Det er krefter vi danser med, for å få en dypere opplevelse av hvem vi er, og hva vi er. Kanskje vi har det travelt. Kanskje vi er blitt så dyktige til å krige for fred, at vi risikerer å utslette oss selv i fredens navn. Nå er antagelig det tidspunktet hvor menneskeheten trenger å ta et nytt steg. Trenger å bevege seg vekk fra den dualistiske tenkningen, og se at vi er en menneskehet, Deler av et åndelig vesen, som leker med seg selv. Hvis vi kan ta leken litt mindre alvorlig, så trenger vi kanskje ikke å leke med slik voldsom desperasjon, fortvilelse og livs/dødsforakt. Kanskje vi kan se gjennom sløret og være litt mer hensynsfulle når vi danser med de andre guddommelige gnistene, samtidig som vi blir flinkere til å unngå å bli tråkket på tærne, og flinkere til å tilgi de som skumper borti oss og trækker oss på tærne. Uten å bli så fortvilet at vi lar oss dytte helt ut av dansegulvet. Kanskje krig og fred først kan opphøre når vi ser at det er en dans, at vi er en danser, som også er mange, og at dansegulvet er stort nok for alle.

GLOBAL ÅNDELIGHET

Trykket i *Ildsjele* nr.2-2002

En global åndelighet er opptatt av åpenhet, mangfold, individets frihet til å utforske sin egen åndelighet, og behovet for å skape en større og mer omfattende følelse av tilhørighet, ikke med stammen, eller kulturen, men med menneskeheten og kosmos.

Det sies iblant at en tids guder blir den neste tidens djevler. Vår viten om de tidligste menneskenes opplevelse av det guddommelige og åndelige er ofte uklart og skjult av tidens tåke. Det moderne menneske er så vant til at all kunnskap og informasjon overføres via ord og da spesielt det nedskrevne ord, at vi har problemer med å forstå hvordan mennesker som ikke hadde ord tenkte.

Vi vet allikevel at mennesket hadde en forståelse av det åndelige univers og av mennesket som en del av dette åndelige univers, lenge før tanker og regler ble nedfelt i bokform.

Det kan virke som om dagens skille mellom det åndelige og det ikke åndelige var meningsløs for de tidligere mennesker. Kanskje skyldes dette at mennesket den gang var helt og fullt omgitt av natur. I dag er vi omgitt av menneskeskapte ting som biler, plastikk, datamaskiner, byer og vitaminpiller.

Siden de ikke hadde skriftspråk, så er det deres fremstilling av bilder og figurer som gir oss mulighet til å se inn i deres åndelige univers.

Det kan virke som om selve naturen var den viktigste kilde til opplevelse av det åndelige for de tidligste menneskene. Den samme naturen som mennesket selv var en del av. Trær og planter, dyr og elver, alt hadde en guddommelige energi. Alt var magiske krefter, og hvis man skulle leve i harmoni og velstand, så gjaldt det å være på gofot med de guddommelige naturkreftene. Vi kjenner til hvordan jegere kontakten kraften til ett dyr, før de skulle jakte på det, for å få dyret til å vise seg. Vi vet hvordan man dyrket en spesiell kraft, som bjørnens, for å få tilgang på dennes egenskaper. Det kan virke som om det i de tidligste tider var en gud, som var i alt, men at ingen aspekter av denne guden i seg selv var mer viktig enn andre. At noen guder var bedre egnet og mer anvendelige for å oppnå visse mål, eller tilfredsstillte visse behov er noe annet. Skal du vinne en krig, så vil du gjerne ha støtte fra maktfulle og voldsomme guder, skal du få til noe på kjærlighetsfronten, så trengs det støtte fra helt andre makter/ andre sider av den samme makt.

I religionshistorien kalles det gjerne animisme, når alt som finnes er besjelet. Også ikke biologiske fenomener som fjell og sjøer og himmelen ble ansett for å besitte en egen åndelig kraft og bevissthet. Man levde med andre ord inne i en organisme, som i seg selv var levende og magisk.

Dette gjorde selvfølgelig at man hadde mange guder, som representerte forskjellige ting. Enkelte guder var mektige og sterke, og naturlig å dyrke for den som ville ha makt og styrke. Andre var forbundet med fruktbarhet og overflod, og atter andre var skremmende og forbundet med naturkatastrofer og død.

En av de viktigste gudene i tiden før vi utviklet skriftspråket, var den store moder jordgudinnen. Hun ble fremstilt i utallige variasjoner og former. Det kan virke som om det første forsøket på å utvikle en monoteisme (en gud) var den kvinnelige modergudinnen. Som naturen ga liv til mennesket og alt annet, så var det kvinnen som ga mennesket liv (fødte). Denne modergudinnen er som oftest fremstilt som frodig og svulmende. Hun bærer i seg alt det som skal fødes.

Ofte tenker man at ideen om en gud (monoteisme) er mer avansert en ideen om flere guder (polyteisme). Det kan virke som om det har vært flytende overganger mellom disse to måtene å se det åndelige på, og svært ofte har det blitt kombinert. I gresk, norrøn og egyptisk mytologi har man myter og historier som forteller hvordan en kraft blir to krefter (den maskuline og den feminine – den himmelske og den jordiske) for deretter å bli mange. En gud får gudebarn, og slik blir universet befolket av mange guder, samtidig som den ene gudens barn også kan sees på som aspekter av den ene guden. På dette nivået blir det slik at det ikke er noen forskjell på polyteisme og monoteisme. De mange guder, er bare ansikter/sider av den ene gud.

Kristendommen er en av de religionene som slet/sliter med å klargjøre dette skillet. Du har en gud, som er alt, samtidig har du Jesus, som er guds sønn, og samtidig en side av gud og den

hellige ånd, som også er en del av Gud. Dette kalles som kjent den hellige treenighet, hvor tre blir ett. Som vi ser så følger kristendommen det samme mønstre som de eldre religioner. Den har en gud, som føder en sønn, som gjør en eller annen heltegjerning, for å redde menneskene. Den har flere aspekter (treenigheten) av en guddommelig kraft.

Vi kan kanskje se kristendommen som en av flere reaksjoner mot den store modergudinne-kultusen. I kristendommen kan det virke som den feminine og jordiske kraft er utelatt. Kanskje har den hellige ånd noe med denne feminine energien å gjøre! Kanskje er det Djevelen som bærer denne forståelsen av naturen og det feminine og seksuelle som hellig. Djevelen har jo fått sine horn og klover fra Pan, en gammel gresk naturgud som var lystig musiker og viril forfører. Som nevnt, den ene tids guder blir fort den neste tids djevler. Jomfru Maria og Maria Magdalena synes å være de sterkeste innslagene av gudinne i kristendommen. Men de er fratatt sin åndelige status og er i motsetning til Jesus og Gud, kun mennesker som kan frelses gjennom Jesus og den hellige ånd. De katolske lands dyrking av Maria som helgen bærer har for øvrig klare likhetstrekk med dyrkingen av gamle gudinner og den store moder.

Den andre monoteistiske verdensreligionen, Islam, er basert på det gamle og det nye testamente. I tillegg har den sin egen hellige bok, Koranen, og en forestilling om at gud gjennom Koranen og Muhammed har gitt sitt endelige syn på hva som er rett og galt og hvordan menneskene bør forholde seg til det åndelige og det jordiske. I forhold til at ett hvert syn på det guddommelige er preget av sin tid og kultur, så blir dette en tanke som faller på sin egen urimelighet. Som ett tankeeksperiment kunne vi forestille oss at det faktisk finnes en gud av denne typen. Hvilke regler og holdninger denne guden formidlet ville med nødvendighet være avhengig av den som guden formidlet det til. Kort sagt, de samme forbud/påbud, måte å snakke på som er effektive overfor en treåring, fungerer ikke overfor en syttenåring. Siden mennesket og menneskeheten er i vekst og utvikling, så må nødvendigvis vår åndelige forståelse, og den åndelige/ guddommelige måte å forholde seg til oss på være i kontinuerlig forandring.

De første maskuline forsøkene på å innføre en mannlig monoteisme. D.v.s en mannlig gud som var den eneste og samlende skaper av universet, skjedde så vidt vi vet i Egypt og var forbundet med solguden Aton. Mens gudinnen var natur og fruktbarhetsgud, så var guden som oftest en himmelgud. Vi kan nesten si det slik at gudinnen var den indre kraften som formet verden innenifra, så var guden den kraften som påvirket og styrte verden utenifra.

De siste fem tusen årene har for en stor grad vært preget av denne ytre, styrende og herskende forståelsen av det guddommelige.

Det som skjedde var at det på et tidspunkt oppsto en splittelse mellom den åndelige dimensjon og den menneskelige. Guden var ikke lengre den iboende kraft i alle ting, men en ytre kraft som styrte over menneskenes liv.

Kristendommens forestilling om Jesus som guds sønn, og at alle mennesker var guds barn, ga mennesket en mulighet til å krysse den kløften og gjenfinne sin egen guddommelighet.

Det var også slik at siden gudene styrte mennesker, så var det viktig å være venner med den mektigste guden. Den som ga fremgang og vekst. Kristendommen ble delvis spredd gjennom sverd (hellige Olav), men dens sterkeste kraft synes å være de kristnes voldsomme indre tro, og deres villighet til å ofre seg for denne troen (misjonærer – martyren i Colosseum o.s.v.). Siden det var viktig å beskytte seg mot andre stammer og folkeslag, og å vinne størst mulig innflytelse, så var det naturlig å på ymse måter gå til krig og angrep på andre guder enn sine egen – DU SKAL IKKE HA ANDRE GUDER ENN MEG –

I løpet av de siste 500 årene har det skjedd en voldsom utvikling. Vi lever ikke lengre i små stammesamfunn, uten tilgang på informasjon om andre guder og andre deler av verden. Tvert i mot så har jorden blitt til en ganske liten planet, hvor vi kan få informasjon om det som skjer hvor som helst i løpet av sekunder. Vi har også tilgang på informasjon om hva alle mennesker har tenkt og trodd opp gjennom historien, samt hva folk tror og tenker akkurat nå.

Troen på at akkurat din gud var den sterkeste, beste og riktigste, var en ganske naturlig og kanskje nødvendig forestilling før man hadde tilgang til all den informasjon man har i dag. Vi kan muligens si det slik at mennesket har blitt globalisert og er på vei til å virkelig få en ny forståelse av begrepet menneskeheten.

Denne informasjonen gjør at det faktisk blir ganske absurd å hevde at din gud og den måten du tror på gud er den eneste rette. Siden man har mulighet til å se mer objektivt på seg selv

og sin egen kultur, blir det nesten logisk umulig å hevde at du har rett, siden dine forståelse av det guddommelige kun skyldes at du er født i det og det samfunnet. I våre dager kan man gjennom logikk se følgende ting klart:

1.

Det kan kun eksistere en åndelig kraft som ligger bak universet.

2.

Forskjellige kulturer og epoker har oppfattet den åndelige kraft på forskjellige måter.

Din oppfattelse av denne åndelige kraft er preget av den kultur du er født inn i. Jo mer du er fanget av denne bakgrunnen, jo mer vil du ha en tendens til å hevde at din forståelige av det åndelige er den eneste sanne/ det beste.

Det er med andre ord naturlig for en stammekultur å hevde at deres profet, bok, åndelige læresetninger er de eneste rette. Delvis fordi den hjalp til å binde stammen tettere sammen. Delvis fordi det var nødvendig å heie på den beste og sterkeste guden, for å overleve i møtet/kampen med andre stammer/kulturer. De religiøse dogmene ble brukt som grunnlag for å rettfærdiggjøre/opp-retttholde den enkelte kultur/stammes levesett. Dermed fikk man regler om jordisk liv, som skulle vært gitt med guddommelig og absolutt autoritet.

Når disse dogmene blir svært sterke og absolutte, får vi det som kalles funda-mentalisme.

I alle av dagens store verdens-religioner vil vi finne et spenn som strekker seg fra absolutt funda-mentalisme, til noe som ligner på en global åndelighet.

I dag kan man ganske enkelt si at den som hevder at deres måte å se den åndelige sannhet på er den eneste riktige, med nødvendighet må ta feil.

I en global kultur blir det naturlig å se at det finnes mange veier til forståelse av den essensen som ligger bak alt som er. Det er ingen metode som kan brukes til å bevise at en profet, bok, tese eller dogme er riktigere enn noen andre.

En global åndelighet er med andre ord opptatt av åpenhet, mangfold, individets frihet til å utforske sin egen åndelighet, og behovet for å skape en større og mer omfattende følelse av tilhørighet, ikke med stammen, eller kulturen, men med menneskeheten og kosmos.

Den nye tids åndelighet vil derved være preget av et helt annet vidsyn.

En religion er som nevnt forbundet med ett system, hvor man som oftest anser seg selv for å ha de rette svarene og de sterkeste/sanneste/beste gudene/guden/gudinnen.

Åndelighet og religion er ikke det samme. En religion er en ytre ramme av dogmer, profetier, bøker, læresetninger eller tradisjoner, som har bygget et ferdig og som oftest ganske lukket system, som en vei til åndelig frelse/erkjennelse.

Åndelighet er en indre opplevelse av denne kraften som ligger bak alt, men den sier ikke noe om hva som er det ene sanne og riktige. Tvert i mot så bygger åndelighet på det enkelte individs rett og mulighet til å selv gjennom erfaring og utvikling av bevissthet å stadig få en dypere og større erkjennelse av denne kraften som ligger bak alt.

I denne åndelighet er skillet mellom en gud og mange guder opphevet.

Den ene kraften som ligger bak alt og er alt, vil vise seg både som essens og gjennom utallige former.

JEGETS TID ER KOMMET

Trykket i *Ildsajelen* nr.3-2002

I samsvar med en lang åndelig tradisjon her på jorden, er egoet og kroppen blitt sett på som mer eller mindre mindreverdige i forhold til sjelen. Nå kan det jo hende at den kraft som ligger bak alt i universet har en mening med jeget!

Vårt jeg er et midlertidig redskap for opplevelse og utfoldelse.

Før et menneske fødes, har det i ni måneder vokst frem et foster i maven til den som vi kaller mor. Å være mor er i utgangspunktet å være den som bærer frem det nye liv i sitt indre.

Dette fosteret utvikles til det vi kaller menneske-kroppen. Et fysisk legeme som eksisterer i den fysiske verden av tid og rom.

På et eller annet tidspunkt vil sjelen bli forbundet med denne kroppen. Vi kan si at det finner sted et møte mellom kropp og sjel. Kanskje vi kan se på det som et slags samboerskap av arten siamesiske tvillinger. Kroppen har sine behov og ønsker, sine instinkter og fysiske kjennetegn. Sjelen har en intensjon med å bevege seg fra den dimensjon hvor den befinner seg, og inn i den fysiske dimensjon av tid og rom. Kroppen har i mors mave utviklet seg gjennom alle de fysiske stadier som livet på jorden har gjennomgått - fra encellet amøbe - via fiskestadiet til pattedyrstadiet og til slutt blir den født som et fikt ferdig menneske. Sjelen har valgt å forene seg med denne kroppen, fordi den gir spesielle muligheter for utfoldelse og erfaring, som sjelen ønsker. Enten fordi den er på fest og skal more seg, eller fordi den ønsker å lære og utvikles. I dette møtet mellom kropp og sjel, oppstår så det vi kaller jeg. Vi kan også kalle det persona eller identitet. Jeget er på mange måter bindeleddet mellom kropp og sjel, på samme måte som det er bindeleddet mellom den fysiske verden og andre dimensjoner. Jeget kan med andre ord beskrives som en bro, mellom kropp og sjel, men det har også andre oppgaver.

I samsvar med en lang åndelig tradisjon her på jorden, er egoet og kroppen blitt sett på som mer eller mindre mindreverdige i forhold til sjelen. Mange er de asketer som har prøvd å pine og plage sin kropp, for å utslukke dens behov og dermed frisette den rene sjelelige energi. Andre har prøvd å utslukke jeget. Å oppgi sin identitet og følelsen av å ha et jeg, fordi dette jeget synes å stå i veien for sjelens dimensjon og den åndelige ”frelse”.

Nå kan det jo hende at den kraft som ligger bak alt i universet har en mening med jeget! At vi ikke har et jeg sånn bare for å oppdage hvor håpløst det er, for så å bli kvitt det ved første anledning. Ja det kan til og med tenkes at universet har funnet på denne ordningen, fordi jeget kan gi masse glede og moro og er en fantastisk flott ting å ha!!!

Når mennesker fødes, har de ikke et klart jeg. Det tar tid før de oppdager sin egen identitet og begynner å forme meninger og ideer om hvem de er og hva de ønsker.

Kroppen er ikke jeget. Kroppen er instinktivt klar over sin egen eksistens, som kropp. Mens jeget gir den mulighet til bevissthet om seg selv på en annen måte. Jeget er heller ikke sjelen, men i det jordiske liv er det jeget som gir sjelen mulighet til å uttrykke, erfare og formidle seg innenfor den fysiske verden.

I den verdslige tradisjon har man ofte benektet sjelens eksistens, og sett på kroppen som lite annet enn et redskap for å realisere jegets behov og ønsker. Vi kan kanskje si det så sterkt at jeget i sitt utgangspunkt er et redskap for kropp og sjel. Når dette blir glemt, og jeget opplever at det eksisterer for sin egen del, så kan to ting lett skje. Jeget blir en tyrann, hvor livets mening er å tilfredsstille jegets forskjellige behov og ønsker. Jeget vil også oppleve en dyp ensomhet, fordi det ikke lengre er i bevisst kontakt med sin sjellige opprinnelse.

Når barn er små, så er verden til for de. De trenger oppmerksomhet og kjærlighet, for å forme en velfungerende identitet og selvfølelse. Hvis verden ikke er der i tilstrekkelig grad, så formes ikke denne følelsen av identitet og selvverd. I ekstreme tilfeller blir individet funksjonsudyktig, fordi det ikke har et jeg som kan holde kropp og sjel samlet og hjelpe det å navigere i den ytre verden. Det kan oppstå tilstander som vi kaller psykiske sykdommer, som gjør personen ute av stand til å mestre den fysiske verden av tid og rom. Forutsetningen for dette er som vi nettopp har sett et sunt og sterkt jeg.

Et annet utslag av manglende oppmerksomhet, eller overdreven oppmerksomhet er at jeget aldri kommer seg gjennom puberteten. Siden det begynte med at verden var til for jeget, så tror individet at verden fortsatt bør være der for å tilfredsstillende en selv. Verden skal med andre ord være til for jeget. Hos et utviklet og modent jeg vil det virke motsatt. Jeget er til for verden. Eller rettere, på det personlige plan er jeget til for å skape et fruktbart samarbeid mellom kropp og sjel. Siden sjelen vet at vi alle er del av en større helhet, så vil det modne jeg oppleve at jegets høyeste potensiale er å være i harmoni og balanse med denne helheten. Du kan si at et modent jeg, ærer kroppen og stiller pent med den. Ærer sitt jeg og setter pris på seg selv, og ærer sjelens intensjon og søker å leve i balanse med sjelens sanne natur.

Historisk sett står vi i en interessant periode. For fem tusen år siden, var jegopplevelsen langt mindre utviklet enn i dag. Vi kan si at individet hovedsakelig eksisterte som en del av stammen eller familien. I vikingtiden var den strengeste straff å bli lyst varg i veum. Det betyr ulv i utmarka. Da ble man slettet fra familiebevisstheten og opphørte å eksistere som en del av familie/stamme. I ganske mange kulturer finnes fortsatt denne skikken. Den strengeste straffen var ikke å bli fysisk drept. Men å bli utstøtt og sett på som ikke-eksisterende mens man var i live. Når opplevelsen av det individuelle liv som essens og det viktigste råder, vil selvfølgelig det verste være å dø. Fordi man opplever at ens egen eksistens utslukkes sammen med jeget.

Vi kan kanskje si at i de siste to tusen årene har det foregått en utvikling og krystallisering av jeget, slik at svært mange mennesker i dag har en sterk opplevelse av sitt individuelle jeg. Problemet er kanskje at vi har utviklet dette jeget, men ikke kommet gjennom puberteten. Svært mange i dag tror at verden er til for å tilfredsstillende jeget. Ja det kan nesten virke som om det er slik at jo mer oppmerksomhet, velstand og overflod jeget utsettes for, jo grådigere blir det på mer oppmerksomhet og overflod. Noen har hevdet at vi har beveget oss over fra informasjonssamfunnet til oppmerksomhetssamfunnet. Noe som er en naturlig konsekvens av alle de ensomme overutviklede egoene som i praksis opplever at det viktigste i livet er å få oppmerksomhet og tilfredsstillende av jeget behov. Vi kan forstå de den åndelige reaksjonen på dette grådige, selvopptatte, selviske og umodne jeget. Men det er ikke jeget i seg selv det er noe i veien med. Problemet er at vi ofte har mistet forståelsen av jegets egentlige funksjon. Som jo er å være kroppens bevissthet, og sjelens talerør.

Uansett hvor mye psykiatri og medisiner man bruker for å bøte på situasjonen for alle de skakkjorte jegene, så kan man ikke løse problemet, uten å forstå at jeget faktisk er et fokuspunkt for vår sjelelige intensjon. Uten denne forståelsen blir jeget ganske meningsløst, bortsett fra den mening det kan finne i å tilfredsstillende sine egobehov.

Jegets har som sagt oppstått i møtet mellom kropp og sjel. Det er bundet til kroppen og det fysiske, men er også et talerør for den sjelelige intensjon. Vi kan tenke oss jeget som en sirkel. En gammel sang snakket om å "finne seg sjæl". Hvis jeget er en sirkel, så vil man egentlig aldri kunne finne seg selv, fordi jeget ikke bare er noe som oppstår i møtet mellom kropp og sjel, men også fordi jeget hele tiden er i bevegelse og forandring. Det å prøve å finne en fast og ubevegelig kjerne, vil si at man stenger for gjennomstrømning av det som kalles den sjelelige energi. Hvis man fant seg selv, så ville man måtte gi slipp øyeblikkelig, fordi bare det å finne seg selv, ville føre til at man var en annen enn den som lette etter seg selv. Tricky stoff. Det er som sagt lett å tro at hensikten med å utvikle jeget, er å utvikle jeget. Underveis er det kanskje målet, men når jeget er utviklet, så er hensikten at det skal kunne fullbyrde sin opprinnelige funksjon, som bindeledd

mellom kropp og sjel – mellom den fysiske og den åndelige verden. Og dette er en fantastisk spennende, interessant og utfordrende posisjon. Jeget blir da ikke tett. Man prøver ikke å finne jeget og holde det opp mot lyset for å på vitenskapelig maner undersøke hva dette jeget egentlig er. Jeget er blitt et fokuspunkt. Det lar sjelens bevissthet og energi fokuseres ned i den fysiske verden. Man kunne si at det realiserste jeg ikke har funnet seg selv, men gitt slipp på byråkratiske definisjoner av seg selv, og blitt gjennomstrømmelig.

Samtidig har jeget sin egen opplevelse av seg selv. Midlertidig og begrenset til dette livet, men dog en opplevelse av sin egen unike eksistens. Jeget er dermed ikke bare et redskap for sjel og kropp, men har som alt annet som skapes blitt noe i seg selv. Det er derfor viktig å også gi jeget plass og mulighet til å utfolde seg. Av og til tenker jeg at sjelen har utallige muligheter til å lære å utfolde seg, mens jeget kun har denne ene sjansen (livet).

Vi kan si det så sterkt som at det er jeget som sitter med kortene på hånden, når det gjelder vår jordiske glede og lykke. Sjelen vet at vi er evige, og at vi lærer det vi skal uansett hvor mange ganger vi går på trynet i vår egen møkk. Kroppen gjør sitt beste for å være kropp. Den står til rådighet for sjel og ego, men forlanger sin dose av stell og oppmerksomhet. Det er jeget som er nøkkelen til å låse opp de hemmelige rommene inn til gledens og kjærlighetens haver, som sjelen bringer med seg adgangskort til.

Menneskeheten har nå kommet til en periode, hvor jordens mennesketrær bugner av modne og plukkeferdige jeg. Det er som om jordens grener tynnes til marken av denne byrden, og vil knekke hvis ingen blir plukket. Og det er vi som er gartnerne, vi må plukke våre egne jeg. Se hvilken gave og velsmakende frukt dette jeget er. Og dele vår glede over oss selv og andre med andre. Jeget er denne fantastiske kvaliteten, som gjør at vi kan se og sanse vår egen gudommelighet og andres gudommelighet, uten å oppløses i den. Jeget har den egenskapen at det kan stå i åpningen mellom evigheten og tiden. Mellom uendeligheten og nået. Jeget er det som gjør at vi kan observere den fantastiske uendelige åndelighet som strømmer gjennom alt, og samtidig være en del av denne kraften. Og det eneste som hindrer jeget i å gjøre dette, er jegets tro på at det er til for å være større eller mindre, eller dårligere eller bedre enn andre jeg. Jeget er som et eple som har vokst lenge, og begynner å bli klar til å spises. Sier det modne eple unnskyld fordi det en gang var et uspiselig kart ? Sier det modne eple unnskyld fordi det en gang ble spist på av en mark – eller slange? Føler det modne seg uverdigg fordi det en gang var umodent...eller føler det modnende eple seg uverdigg fordi det fortsatt har litt bitter og sur smak?

Som mennesker er det den indre sommer som modner oss. Så slipp løs din indre varme og la den lyse på deg. La den indre sols glede modne ditt jeg. La det indre hjertets kjærlighet få jeget til å vokse. Vi har lenge nok ligget i dvale som frø og halvmodne kart og hutret oss gjennom menneskevinterens iskalde vinder. Gufsene fyker enda over jorden med stikkende isnåler av stål og granatsplinter. Men vit at tiden er kommet, hvor jeget er klar til å modnes og slå ut i full blomst. Og jo mer varme og glede og kjærlighet som tilføres nå, jo fortere går det. Under menneskevinteren var varme noe vi trengte for å holde oss i live. Kulden var regelen. I mange tusen år har egoet vokst og grodd under disse strenge og krevende forholdene, som var nødvendige for jegets fremvekst. Nå er som sagt tiden kommet, til å forstå hvilken juvel krystallnattens kulde og ensomhet har frembrakt i oss.

SJELENS DRØM

Trykket i Ildsjelen nr.3-2002

Mens jeget strever etter å få taket på seg selv og verden, så har sjelen en drøm. Vår største glede er å leve ut denne drømmen, og vår største følelse av meningsløshet, kjedsommelighet og ensomhet fødes av at vi ikke lytter til drømmen.

Jeg har en drøm.

Dette er sjelens ord.

Sjelens intensjon for ett hvert menneske er direkte forbundet med drømmen. Mens jeget strever etter å få taket på seg selv og verden, så har sjelen en drøm. Den kan være luktende av roser, dansende i månelys, eller inneha de vakreste toner. Det som var den klareste virkelighet før du ble født på jorden, har blitt til en drøm. Mens jeget lever og vokser ut mot verden, så lever sjelens drøm i den indre. Alle mennesker er født med en slik spire, en drøm og visjon. En anelse om en fremtid, som en gang kan bli. Denne drømmen bor i den indre verden, og blir fort glemt og begravd under jegets arbeid med å mestre den ytre verden og seg selv.

Denne drømmen kan vokse sammen med jeget, men er ofte knust av den harde virkelighets jernhel og samfunnet og foreldrenes ønsker om at man skal mestre verden, være fornuftig og gjøre det som lønner seg og er nyttig.

Allikevel er det slik at vår største glede er å leve ut denne drømmen, og vår største følelse av meningsløshet, kjedsommelighet og ensomhet fødes av at vi ikke lytter til drømmen. Og drømmen bor i vårt indre, som et mulighetens frø, som en hviskende stemme, som et poetisk dikt, som dufter av det som en gang kan bli.

Det første som skjer når drømmen våkner, er at den ser mot fremtiden. Mot en annen verden, en tid og et sted som enda ikke er. Den drømmer om det som kan bli, om det vi kan bli. Om den nye verden og det nye livet. Fra det indre stiger den frem som duften fra en uferdig middag. Med løfter om et saftig måltid, som kan tilfredsstille vår sjels lengsel og føde gledens metthet i vårt indre.

Noe av det underlige med drømmen er at den ikke helt har form. Den er som et bilde som kan males på mange måter, et musikkstykke som kan ta mange former og toner, men allikevel vil vi vite det når drømmen har blitt virkelighet. Det er som om drømmen bærer med seg smaken og følelsen av det som skal bli, men bare vage anvisninger om veien vi må gå. For drømmen ber om å fødes i verden. Og verden synes så ofte å være full av en virkelighet som ikke rommer drømmen vår. Her er kanskje et av de vanskeligste skrittene sjelen må ta for å leve ut sin drøm. For det første må jeget ville samarbeide. For det andre må drømmen få en slags form. Jeg vil bli danser, healer, maler, opplyst, politiker..o.s.v. Man må se hvilken verden drømmen kan leves ut i! Hvordan kan drømmen gjøres om til virkelighet i denne verden, hvilke visjoner kan den utfolde seg i. Dette er vanskelig.

Drømmen utprøves mot virkelig-heten, slik at den kan smis i den ytre verdens smie. Den må tilpasses og eltes, men ikke mistes. Å så lett det er å forlate drømmen her, fordi det ikke er åpne veier og klare svar. Fordi virkeligheten du vil leve ut drømmen i, ikke er slik den burde være. Men vit at slik er det for alle sjeler. For sjelen er en dansende skaper og drømmen vil alltid skape verden til noe annet og bedre og mer gyllent enn det som allerede er. Hvis du kommer over dette skrittet, blir drømmen en visjon. Et landskap med fjell og flommende elver du kan bevege deg gjennom.

Drømmens første bevegelse skjer alltid gjennom søkerens landskap. Det er søkerens øyne som finner gull der det glitrer i gråstein. Det er søkeren som ser på verden med nye øyne og derfor kan skape den igjen og igjen. Det er søkeren som finner visdommen. Søkeren har begitt seg ut i

visjonens landskap og på sin vandring finner den stadig mer visdom. Det er søkeren som ser på livet som et eventyr. Ingen tilfeldighet, men som et eventyr hvor man leter etter gryta med gull. Verden er så stor og drømmen så stor, men jo lengre vi reiser, jo mindre blir verden og jo nærmere kommer vi visdommen vi trenger for å forstå og fullbyrde drømmen. For sjelen er livet på jorden en eventyrlig reise gjennom fabellandet. Og den som vil leve ut sin drøm, må delta i eventyret og søke etter de magiske nøklene, orakeltreet og visdomskilden.

Men det er ikke bare dans i eventyrskogen. Det er også troll og onde stemødre, rasende furier og ville orker som herjer med din drøm. Du vil møte de som tviler på drømmen, de som stjeler den fra den og gjemmer den i umulighetens hule, eller kaster den utfor stupet for idiotiske fantasier. Du vil møte dagen da tiden sto stille og intet beveget seg. Du vil møte den indre brønns uendelige dyp og dødens vann. Du må balansere over grusomhetens avgrunn og kjenne kløen fra irritasjonsblomsten. Alt dette må du gjøre, så de sterke og klare kreftene fra dypet av din indre kilde kan stige frem, og helbrede deg når du sliten og trett endelig kommer frem til den hellige lunden... hvor du får hvile tre minutter, mens du får gode råd av en alv... før du igjen må bevege deg videre på reisen gjennom de underjordiske insektsgrottene. Her er det sjelen lærer om sitt eget mot, om den dypeste sannhet og om den indre kraft som er den magiske lampen som kan tennes når du trenger den mest.

Når sjelen har vært innom visdommens tjern, og sett dødens ansikt i det svarte vannet, så har den begynt å gjenkjenne seg selv. Den kan se bak jegets angst og bak lysets

forlokkende drømmerier. Den ser gjennom formens masker og har møtt sine indre skogs ånder og danset med de om natten. Da og først da er sjelen klar for møtet. Når den har gjenkjent seg selv, så er den rede til møtet. Møtet hvor sjel møter sjel. Ikke møtet hvor en drøm om et møte... speiler seg i en annen drøm om et møte. Ikke bare to kropper som støter sammen i Titanens ego-kamp. Men en sjel som kan se en annen sjel. En drøm, som kan danse med en annen drøm. Dette er sjelens møte og den første belønning for å ha gått gjennom sukkenes skog. Oh-det møtet kan vare i tre sekunder, eller et liv. Men alle slike møter varer evig. For den som har møtt en annens sjel, har sett inn i evigheten og vet at et slikt møte aldri kan forsvinne. De som har berørt hverandre, vil for alltid være forbundet av berøringen. Og den som virkelig har danset med seg selv lenge nok, vil aldri svikte en annen danser, men man vil heller aldri kreve av en annen at de skal svikte seg selv.

Og så, når sjelen har gjenkjent seg selv og gjenkjent menneskene, når den ser verden slik den virkelig er. Først da kan arbeidet begynne. Det er her eventyrene slutter, med prinsessen og halve kongeriket. Den andre halvdelen må jo også erobres, og alle slottets 3760 vinduer må vaskes. Du trodde kanskje at å komme hjem til kongeriket var å elske med prinsen/prinsessen og ri på din vakre ganger gjennom hellige lunder. Oh, nei. Å komme hjem er å komme hjem til Arbeidet – til din livsgjerning. Ikke lengre som en sjelens drøm, eller som en fjern visjon om fremtid. Å komme hjem er nåtid. Det er visjonens tusen små kroker som skal festes sammen. Det er menneskenes verden og det øde landet som skal gjøres fruktbart. Det er de vanskelige krigene og kunsten å holde den hellige freden. Det er å hogge ved og bære vann. Det er å være din drøms tjener. Å være den som bærer lyset gjennom det golde landskapet. Å være den som danser i sorgens dal og den som rydder i skammens lønnkammer.

Først når villigheten har ledet deg gjennom alle slottets rom og du har danset med den ytre verden og nødvendighetens lover, uten å la deg binde, først da vil du forstå hva frihet er.

Her finnes det rom med uendelig glede. For barnet kommer leken først. Du leker med biler og dukker, fordi det en gang blir virkelighet. For den som følger sin sjels drøm kommer villigheten og arbeidet først. Når du har erobret det, så kommer tiden for lek, og det underlige er at denne friheten ikke er noe som en gang skal tas fra deg og bli alvor. Denne friheten vokser magisk og mystisk, den danser og tar tak i deg med flagrende skjørt, så du til slutt er friheten. Du er dansen og arbeidet er blitt denne dansen.

Og plutselig står du der, og ser huset du har bygd. Du har ditt eget kongerike. Du ser hvordan drømmen har tatt form. Den er annerledes enn du hadde tenkt deg. Den er preget av nødvendighetens og verdens lov. Men i veggene og gulvet og taket, så ligger den uendelige drømmens opprinnelige essens. Du er hjemme og veggene du har rundt deg er synlige og usynlige. Lyset trenger gjennom livet, så du ikke er stengt inne, uansett hvor innestengt du er. For alt som er rundt deg bærer drømmens kraft. Du står ved frukten av ditt arbeid. Du så det ikke før du også var fri. Du kunne ikke danse så lenge du bare var den villige tjener. Men nå, er du virkelig hjemme. Du har ikke bare erobret prinsessen/prinsen og hele kongeriket. Du har formet og båret og gjennomsyret kongeriket med din egen skapende kjærlighetskraft og glede. For kun det som i sannhet er skapt av deg, kan være ditt hjem. Du er skaper og skapt. Du har ro, fordi du vet at drømmen aldri mer kan fly ut av vinduet. Skulle den fly av sted, så ville du følge med..og så ville hele kongeriket.

Og det er nettopp dette som skjer. Du har skapt drømmen. Og nå skal du dele den. Ikke dele arbeidet med å skape den, ikke bare dele landskapet du har skapt med andre. Men du er som en fugl som flyr med såkorn i nebbet. Du deler din erfaring om drømmen, du vekker spiren til drøm i andre. Det underlige er at nettopp som din drøm er fullbyrdet, så må du gå videre. Du må slippe for å dele. Dele for å slippe. Alt du har gjort er en gave du skal dele. Det er ikke lengre tid for taushet og tilbaketrekning. Ikke lengre tid for stillhet og ettertanke, ikke lengre tid for å rydde i dine egne rom. Du er som ordet som danser på vinden. Du er et brev som skal leses for de som vil høre. Dette er kanskje en av de største villigheter. Å gi seg selv som ordet til verden. Å gi slipp på sitt hjemland og sin egen hellige hage, for å bringe kildevannet ut i verden. Og du er blitt dette kildevannet.

Og sjelens dans går dypere. Sjelens dans gjennomsyrer din kropp. Drømmer spiser seg innover og erobrer de fjerneste lag av ditt sinn. Det er snart intet skille mellom deg og drømmen. Insektene snakker til deg. Instinktene er fylt med det samme lys som bærer solen og vinden på sine armer. Din kropp tilhører jorden, men den har ingen avstand til sjelen og sjelens drøm. Din kropp er så gjennom-syret av visjonen at den ikke lengre skjuler seg. Hver celle i kroppen danser den samme dans. Du har ikke verdier. Du er verdier. Du har ikke gaver. Du er en gave.

Og sjelen danser så hurtig at den har innhentet jegets flyktige bevegelser. Sjelenes drøm er din drøm. Din drøm er sjelens drøm. Du er drømmen, du er et punkt som drømmen drømmes igjennom. Spørsmålet om du er et menneske som drømmer at du er sommerfugl, eller en sommerfugl som drømmer at du er menneske har ikke lengre noen mening. Du er sommerfuglen som danser menneskets dans. Og du er mennesket som danser sommerfuglens dans. Ditt jeg er ikke lengre noe annet enn et uttrykk for din sjels drøm. Og din kropp intet annet enn et uttrykk for din sjels drøm. Tre i ett som en magisk eske. Et magisk menneske.

SOLENS BARN OG SFÆRISK MUSIKK - astrologi og essens

Trykket i *Ildsjelen* nr.2-2002

Astrologi var en gang ett uttrykk for våre mest avanserte forsøk på å forstå og formidle sammenhengen mellom mennesket og det univers vi er en del av.

Den innsikt i sammenhenger og hvordan livssyklusene utfolder seg på alle plan, kunne også brukes til å si noe om ytre hendelser og hva som kunne skje. Dette var antagelig en av grunnene til at astrologien i så mange år ble en "glemt" vitenskap. Deler av den forsvant fordi den ikke kunne leve opp til datidens vitenskapelige innsikt og metoder, som var i rivende utvikling. Andre deler forsvant, fordi den hadde mistet kontakten med den åndelige, filosofiske og dype indre sammenhengen, som astrologien kan gi innsikt i. Som et resultat av dette ble astrologien oppfattet delvis som spådomskunst, og delvis som underholdning.

En oppfatning som fortsatt er dominerende mange steder i samfunnet, spesielt blant de som ikke har tatt utfordringen med å finne ut hva astrologien faktisk er, og hva den kan tilby.

Mange steder i verden er den først og fremst brukt som spådomsorakel. Hva kommer til å skje når? Blir jeg rik og lykkelig, eller fattig og ensom?? Vil jeg få suksess i karriere, kjærlighet og verden, eller er jeg dømt til ulykke og brutne drømmer???

På ett plan av bevissthet kan astrologien brukes på denne måten. Men siden samfunnet og mennesket er i så mye forandring og bevegelse, blir det vanskeligere og vanskeligere å si presist hva som kommer til å hende.

På dette nivået er astrologien opptatt av YTRE SKJEBNE:

For de som har gått litt dypere inn i astrologien, så vet de at astrologi kan brukes veldig psykologisk. Astrologien viser hvordan indre mønstre er dannet. Hva slags krefter du må arbeide gjennom for å kunne utfolde deg. På dette nivået arbeider astrologien med menneskets valgmuligheter. Spørsmålet er hva jeg kan gjøre – forandre – utvikle, for å få et best mulig resultat. Det gode resultat kan være suksess i den ytre verden, eller et rikere og mer harmonisk indre liv. Det kan være utvikling i seg selv, eller være rettet mot spesielle mål.

Hovedtemaet på dette nivået er menneskets FRIE VILJE. Muligheten til å skape vårt eget liv.

På mange måter er det mer interessant innfallsvinkel enn den første. Denne forståelsen av astrologi, SOM ET REDSKAP TIL PERSONLIG UTVIKLING, er antagelig den dominerende blant astrologer og de som har åpnet for denne typen forståelse i den vestlige verden. Vi stiller personlige horoskoper, og håper at vi gjennom innsikt i våre egne mønstre og vår fortid, kan skape en best mulig fremtid.

På det tredje nivået er vi opptatt av ESSENS og DYPERE ERKJENNELSE AV VÅR TILHØRIGHET TIL UNIVERSET.

I vår verden har vi lært å tenke at vi er ett produkt av fortid. Den vi er nå, er skapt av det vi har gjort, og dermed så kan vi forstå oss selv, gjennom å forstå fortiden. For meg er dette bare en halv sannhet!!!

VI ER LIKE MYE ET PRODUKT AV DET VI KAN BLI, SOM ET PRODUKT AV DET VI HAR VÆRT.

Det er på dette nivået at astrologien kan gi en forståelse og opplevelse av oss selv og vår plass i verden, som intet annet redskap har mulighet til.

Ikke som spådomskunst.

Ikke som redskap til selvutvikling.

Men som en metode for å oppleve og erkjenne vår kosmiske tilhørighet og essens!

Vi befinner oss som kjent i tid og rom. I en del av universet som er begrenset av vår manglende evne til å ta inn mer enn brokker og biter av den uendelige virkelighet som omgir oss. Vi ser bare en bitte liten del av lysspekteret – hører en bitte liten del av lydspekteret, Smaker, sanser og lukter innenfor en svært begrenset skala. Vi lever med andre ord i et bitte lite utsnitt av virkeligheten. Menneskeheten har i sin dårskap en tendens til å hevde at denne lille innestengte tid og rom biten av virkelighet som vi kan oppleve og utforske er hele virkeligheten!

En større arroganse, eller blindhet skal man antagelig lete lenge etter før man finner i denne eller nærliggende galakser.

Dette er en av grunnene til at vitenskapsmenn kan hevde at astrologien ikke har noe grunnlag. Den sier bare at kun hvis vi kan påvise at mennesket direkte og øyeblikkelig (ikke en gang over tid) blir påvirket av fysiske energier fra andre planeter, så kan vi hevde at astrologien virker. Denne tankegangen forutsetter at mennesket er atskilt fra universet, og må påvirkes enkeltvis. Det er omtrent som å si at du må bevise at solen har en virkning på hvert enkelt tre, som kan påvises som forskjellig fra den påvirkning den har på andre trær. Vi lever jo på mange måter i ett univers, som er så fult av stråler og bølger og energier, som suser overalt, at det antagelig ville ha vært helt uutholdelig for mennesket, med sin nåværende bevissthet å være oppmerksom på og kunne sanse hele denne voldsomme kosmiske symfonien.

Vi vet at selve solsystemet og alt som er i det har en økologisk balanse. Hvis du flytter på en planet, så vil hele solsystemet rokkeres og forutsetningene for det biologiske liv på jorden endres, eller kanskje forsvinne. Vi vet at alt som er på jorden påvirkes av planetens tyngdekraft (tidevann) energiutfoldelse (solstråler) og at det er magnetiske felter som holdes i balanse gjennom himmellegemenes plassering.

At noen er ute av stand til å se denne sammenhengen er nesten ufattelig. Det er selvfølgelig ikke slik at en planet eller annet himmellegeme velger ut meg, for å påvirke meg. Planeten er seg selv! Den har sin egen kraft, utstråling og energifelt. Som alt som finnes gir den fra seg energi, som på en eller annen måte påvirker helheten. Jeg blir påvirket av helheten, kontinuerlig. Men siden jeg har et ego og er et individ, så vil jeg oppleve denne påvirkningen individuelt. Akkurat som hva jeg foretar meg, vil påvirke hver enkelt celle i kroppen. Cellen blir påvirket individuelt, men det den utsettes for er selvfølgelig helt avhengig av hva som skjer med hele min kropp, og min bevissthet.

Når solen ble dannet, ble også planetene dannet, av den samme enhetlige masse. Vi kan på mange måter si at planetene, også jorden, er solens barn. Den kraft, energi og kvalitet som pulserer i solen, pulserer også i planetene, samtidig som hver og en av dem har sin helt spesielle sammensetning og "utstråling". Hvordan de virker er avhengig av deres sammensetning, deres forhold til alle de andre planetene og ikke minst, deres forhold til Solen – er de nærme og sterkt influert av solens voldsomme energi (Merkur) – eller er de langt unna og utsettes for en roligere og mindre intens energi fra solen (Pluto)

Den samme energi som er i solen, er også i jorden, og alt det som er fremkommet på denne planeten, iberegnet menneskenes kropp. Vi er fysisk og med nødvendighet knyttet til solens puls, både som en ytre påvirkning, og som en indre tilstand.

Vi kan se hvor gamle trærne er, gjennom å telle årringene, hvor tykke årringene er sier noe om hvor godt klimaet er det året. Det vil si noe om hvordan akkurat det treet opplevde sitt spesielle miljø det året. Det ikke alle vet er at hvert ellefte år, så utvikler alle trær ekstra tykke årringer. De følger solens elleveårssyklus, hvor solen hvert ellefte år har spesielt høy aktivitet. Alle trærne blir på denne måten påvirket globalt, samtidig og overalt. På samme måte er det med mennesket Vi står ikke rofaste som trærne, men vi påvirkes alle av det globale klimaet. Samtidig som det er særegenheter med akkurat det miljøet vi er en del av – for eksempel Norge – og individuelle særpreg, som gjør at to mennesker påvirkes forskjellig av det samme kosmiske klima.

Den første påvirkning vi utsettes for som selvstendige individer er når vi blir født. Det er dette som nedfelles i det personlige fødselshoroskop. Det viser hvilken sang – påvirkning – energetiske tilstand – universet "ga" oss i det vi ble født. Denne sangen, eller energetiske tilstanden sier noe om hvilke krefter som former egoet vårt, og hvilke omstendigheter vår sjel har valgt å utfolde seg under.

Det er her vi begynner å nærme oss en av det viktigste sidene av astrologien. Å kunne lytte til hva universet synger gjennom oss, og se hvordan vi kan harmonisere denne utfoldelsen, med den stadige pågående kosmiske festsymfonien som omgir oss som ett brusende brøl hele tiden (som nevnt, en symfoni hvor vi med sansene bare kan oppfange en liten brøkdell). Det jo da heller ikke så rart at vi av og til synes universet utfolder seg på en disharmonisk og umusikalsk måte. Hvis du plutselig ikke kunne høre strykerne, eller treblåserne i ett musikkstykke, så ville du antagelig oppleve det som mangelfullt og underlig.

Astrologien gir oss en kikkert, til å forstå mer av denne symfonien. Et redskap hvor vi gjennom bevisstheten kan lære å "høre" så utrolig mye mer av den planetariske symfoni som utspiller seg i vårt solsystem, og for den slags skyld den galaktiske og kosmiske symfoni. Vi kan

bruke astrologien til å forstå og utfolde vår essens, slik at vi tilføyer mer helhet til symfonien. På dette nivået er vi ikke først og fremst opptatt av hva som skal skje, eller hvordan astrologien kan bli et redskap til å leve et suksessrikt og behagelig liv. Men hvordan vi kan forstå og utfolde vår essens. Med en slik forståelse blir ikke astrologien et redskap begrenset til utfoldelse i tid og rom, men et redskap til kontakt med vår egen essens, og dermed med essensen til planeten og solen – som jo alle kommer fra det samme opphav.

På dette nivået blir vi mer opptatt av å finne og utfolde vår skjebne, enn av å bruke vår frie vilje til å påvirke den. Denne essensen er allerede nedlagt i oss. Den er ikke skapt av våre fortidige opplevelser, men er vår egen indre natur som hvisker til oss noe om hvem vi kan være og hva vi kan gjøre, hvis vi lar det indre frøet utfolde seg. Det sies at i frøet til et eiketre, så ligger allerede hele eikas liv og utfoldelse der som et potensiale. Det er dette fremtidige potensiale som får frøet til å utfolde seg. Ikke hvilken jord det er i og hvilket miljø det vokser i. Uten denne indre sammenrullede fremtidsvisjonen, ville det ikke bli noe eiketre! Det samme gjelder mennesket. Det vil si at astrologien her i stor grad er opptatt av å oppdage essensen. Hva slags essens vi er, hvor vi står i vår utfoldelse, og hvordan vi kan utfolde det vi allerede er. Og akkurat som eiketrees skjebne er å være ett eiketre, så er menneskets å være et menneske. Vi kan også si at akkurat som eiketre må synge solsystemets sang på sine spesifikke premisser, så vil ett hvert menneske måtte være med i koret, ut i fra akkurat de egenskaper som ligger i vår essens. Dette er det vi kaller skjebne, vil kan kun bli det vi allerede er. Vi er med andre ord like skjebnebestemt av vår fremtid, som av vår fortid.

Vi kan også gjennom fødselshoroskopet få vite noe om hvordan denne essensen vil utfolde seg. Den sier noe om hva slags tilstand universet var i når vi ble født – og denne tilstanden vil gi oss et avtrykk, som er med på å bestemme hvordan vi opplever vårt miljø og vår arv. For der trærne i aller størst grad formes av det faktiske ytre miljø, så formes mennesket i stor grad av sin indre opplevelse av miljø og forhold. To eiketrær vil oppleve samme oppvekstvilkår som ganske like. Mens to mennesker kan oppleve de samme vilkårene helt forskjellig. Dette kommer av at vi beveger oss gjennom den tredimensjonale ytre verden, mens vi har den fjerde dimensjon, vår indre verden, som referansesentrum.

Vi kan utfolde oss mer eller mindre i harmoni med vår skjebne. En ting som preger vår vestlige situasjon, er at vi tror vi gjennom å gjøre ting hurtigere, kommer hurtigere frem. Det er omtrent som flypassasjeren som begynte å løpe oppover midtgangen med en gang han var kommet på flyet, fordi han hadde det så travelt. I denne sammenheng så kan vi si at valgmuligheten er hvordan vi tar flyturen og hva vi gjør om bord på flyet. Men vår essens har allerede bestemt hvilken flytur vi er på, og vi er avhengig av en masse ting vi ikke har kontroll over, når det gjelder når vi kommer frem og lander. Den eneste mulige måten å unnsnippe oss selv og vår egen essens på er å hoppe ut, uten fallskjerm... med andre ord å ta selvmord.

Astrologien gir oss en mulighet til å få bevissthet om hva universet synger, den gir oss en mulighet til å forstå hvilken melodi vi selv er født på. Og gjennom å erkjenne og se den skjebne og essens som er i oss, får vi mulighet til å harmonisere oss med den globale sang. Og husk, det som er harmoni for en er det ikke for en annen. Noen er tubaister og pauker i livets symfoni, mens andre er tverrfløyter og kontrabassister. Når vi bruker astrologien som et speil for å se vår egen essens og den fremtid, nåtid og fortid, som allerede er der i vår indre dimensjon, som ett frø, en blomstring og ett gammelt tre, så begynner vi å bevege oss ut av den ensomhet og tomhet som er så allestedsnærverende i vårt samfunn. Vi begynner å fylle den tomhet, som er skapt av alle de mennesker som ikke kjenner sin egen melodi, og derfor spiller den ut på de mest underlige og disharmoniske måter. Det er som Veslefrikk med fela, vi må alle danse, når Veslefrikk spiller. Og Veslefrikk er planetene og solsystemet og galaksen. Spørsmålet er ikke om vi vil danse, heller ikke hva slags dans vi danser, ikke hva vi gjør, men hvordan vi gjør det. Vi kunne si at ett av de viktigste spørsmålene å finne ut av ikke er, når kommer jeg til å dø? Heller ikke hva jeg kan gjøre for å bekjempe min frykt for å dø? Men med hvilken holdning ønsker jeg å møte døden?

Eller sett fra livets side.

Ikke: Hva kommer til å skje med meg i livet.

Heller ikke: Hvordan skal jeg mestre livet og få det slik jeg vil.

Men: Hvordan kan jeg utfolde det jeg allerede er.

Hvordan kan jeg synge min sang i harmoni med den kosmiske sang.

Det er ingen tilfeldighet at de gamle grekere snakket om sfærisk musikk, og om planetene som musikere i denne symfonien. Det er ikke bare ett bilde og en metafor. Det er faktisk akkurat det som skjer.

SKAPELSE OG GJENSKAPELSE

Trykket i *Ildsjele* nr.2-2002

Er det bare meg, eller er det virkelig slik at samfunnets bedøvelsesmidler blir sterkere og sterkere? Er det bare meg som savner en annen verden, full av levende mennesker, fylt av myter, magi og det som virkelig betyr noe?

Det er en underlig verden, og underlige tider. Noen ganger faller jeg ned i komatiske tilstander. Bedøvet av den ytre verdensnakkegrep. Noen ganger er det alt den krever og alle regninger som skal betales. Andre ganger føles det som om de følelsesmessige føttene mine synker ned i en sump av kjedsommelig, umagisk og flat virkelighet. Ytre virkelighet.

Er det bare meg, eller er det virkelig slik at samfunnets bedøvelsesmidler blir sterkere og sterkere? Spiser vi mer og mer valium, ser vi mer og mer på meningsløs underholdning. Var aviser og blader og tv en gang noe som gjerne ville informere og oppdra og berike oss?? Mens det i dag nesten utelukkende dreier seg om underholdning?? Er det flere enn meg som blir kvalme av reportere som med gravrøst står og spør hva folk føler, når deres sønn, venn, nabo på syv år akkurat er drept av en flokk hunder. Som om noen undrer seg over hva de kommer til å si. Beregnbare svar på beregnbare spørsmål, så vi seere kan forferdes, føle med-lidenhet, være glad for at det ikke er oss...eller rett og slett kun underholdes ved å føle at vi lever gjennom andre..i smerte.... Eller glede.

Er det slik at tomheten er blitt større, så bedøvelsesmidlet må være sterkere. Og smerten ved å våkne til denne indre tomheten så stor, at det å våkne ofte føles som altfor smertefullt? Er det bare meg som savner en annen verden, full av levende mennesker, fylt av myter, magi og det som virkelig betyr noe. Jeg ser alle de vakre menneskene rundt meg, og elsker de, og føler dyp mening ved deres eksistens og glede over at de finnes i mitt liv. Og samtidig er det denne komatiske tilstanden av bedøvelse. Som om det ikke er krefter til å rive seg løs, og gjøre alt det som kan gjenskape mitt eget liv.

Kanskje er det ett av de aller viktigste tingene å gjøre....å lære å gjenskape seg selv. Men hvordan, i en verden som helst vil lulle oss inn i en selvtilfreds tilstand av apatisk aktivitet. Så mange gjør ting, for å fylle tiden og holde tomrommet i sitt indre borte. Og når tomrommet truer med å sluke en, så finnes det alltid en t.v. en sjokolade, en sigarettpakke, en valium, litt alkohol, eller noe annet å bedøve seg på. Å så lett det er å bedøve seg. Så lett å flyte med inn i den grå sonen, hvor smerten ikke lever så sterkt, den grå sonen av å bli underholdt. Den grå sonen, hvor mytene og bildene og magien brukes til å trekke oss dypere inn i søvnen, vekk fra oss selv og den virkelige magien. På engelsk heter det creation og re-creation. På norsk er det oversatt til skapelse og ferie. Vi er skapt, universet er skapt, men vi er også skapere, som ubønnhørlig gjenskaper vårt eget univers. Som dårlige kopimaskiner har vi en tendens til å gjenskape den samme virkeligheten, helt til selve livsboken blir uklar, utflytende og uleselig. Det er dette de fysiske cellene gjør! Vi eldes fordi cellene hele tiden kopierer seg selv, og jo flere ganger det skjer, jo mindre kraftfulle og livfulle blir cellene. Dette kalles alderdom. Men vår sjel er ikke en fysisk celle. Vår sjel er en del av den evige skapende ånd. Det er underlig at re-creation på norsk kalles ferie. Å gjenskape seg selv er med andre ord å ta fri. Er det bare meg som har denne lengselen etter å reise et annet sted? Å oppleve en annen verden, hvor jeg kan gjenskapes og oppdage meg selv på nytt. Ett annet land, eller ett møte med alvenes verden, eller utenomjordiske skapninger.

Bare gi meg noe med myter og magi og eventyr, og jeg skal leve og puste og danse og gjenskape meg selv og verden. Bare gi meg noe annet enn denne kjedelige materialistiske fysiske fikserte, pengegriske, suksesshungrige verden fylt med gale maktmennesker som gjør sitt beste for å ta i fra oss evnen til å skape en annen virkelighet enn den som de utøver sine meningsløse aktiviteter i. Det er underlig at de fleste mennesker, i hvert fall i Norge, har stort behov for å være nyttige, og føler seg usle og elendige hvis de er unyttige. Så de jobber og tjener penger og holder samfunnsmaskineriet i gang, mens de betaler for seg på trikken og smiler tappert på vei til sitt arbeid. Jeg vil så gjerne! Vil så forferdelig gjerne være glad og levende og kjærlighetsfull og kreativ og leve et rikt og spennende og meningsfylt liv. Men noen ganger er det så vanskelig å dra seg selv opp etter hårene. Det er som om verden er konstruert som en felle. Komme da

kubåna ropes det fra alle gatehjørner. Komme så skal du få bedøvelse og underholdning og hvis du er riktig flink så skal vi beundre deg og få deg til å føle deg viktig. Ikke bare nyttig, men også viktig? Hurra. Hvis du er flink og dyktig så vil du også få ditt eget t.v. show en gang (sitat fra Dorte Skappels livsmotto). Er det bare meg som føler at de som mener og uttaler seg og tenker og tror ute i det offentlige rom, er de som kan underholde, men ikke har noe dypere forståelse eller innsikt. Er det slik at den eneste formen for filosofisk tankegang som har innhold og brodd, er ironien og evnen til å gjøre narr av det som faktisk er ganske idiotisk. Vi blir det vi spiser, også av informasjon og bilder. Og de fleste av oss spiser bilder og tanker og drømmer gjennom t.v. ruta. Vår tids kanskje sterkeste og farligste narkotika. Vanedannende og bedøvende som intet annet tidligere i historien. Og uha..så farlig. Fordi det gir oss ferdige fantasier. Så alt vi trenger å gjøre er å arbeide og spise og sove. Det farligste er antagelig ikke at samfunnet tenker for deg. Det aller farligste er når du lar samfunnet og de som styrer drømme for deg??? For når noen har tatt drømmene og fantasien og forestillingsevnen fra deg, så har de låst din sjel inne i et lite trangt bur og kastet nøkkelen.

Men jeg strever, det skal jeg ha. Jeg leste en gang en bok som het "life was never ment to be a struggle". Det klang som søt musikk i mine ører. Men for å ta en omvei. Livet er kanskje nettopp ment å være en utfordring. En søken etter å bestige indre tinder og dykke ned på ukjente dyp, fulle av store tolvarmede blekksprutmonstre! Vi er her antagelig for å lære det vi ikke mestrer fra før, og det må jo kreve noe. Og det jeg kjemper med er å klare å gjenskape meg selv, og slik gjenskape verden. Jeg faller som sagt ofte ned i koma, men iblant så reiser jeg meg, og skriver en artikkel som denne her, eller gjør noe helt annet. Jeg vrir meg løs fra alle tilbudene om bedøvelse og kjemper for å finne en flyt av skapende kraft å strømme på. Og i noen timer, dager, eller uker er jeg der. Levende og sterk. Men så faller jeg ned i fristelsen. Er det dette som menes med at djevelen frister? At jeg lar meg lede av min egen svakhet, ja faktisk ønsker å synke ned i underholdningens bedøvende verden. At jeg er så sliten av å prøve å være i live, at jeg ønsker å få hvile i kravløs underholdning og sjelelig bedøvelse for en stund? Av og til forstår jeg det hele så klart. Å ikke kjempe betyr ikke å "ikke kjempe". Det betyr å være komfortabel med å kjempe. Det betyr å bare være og la det du gjør strømme ut av din væren. Da er det selvfølgelig ingen kamp, selv når du kjemper. Men jeg glemmer, i bedøvelsens tåkerus, som strekker sine fangarmer mot meg fra gatehjørnene.

Så jeg prøver å gjenskape meg selv. Å gjenskape verden, slik at den hele tiden kan være ny og uoppdaget. Å oppdage eventyret gang på gang på gang, istedenfor å stå fast i den forstenede skogen på 10 året. JEG BLIR SÅ SLITEN AV ALL MOTSTAND. Av alle ting som nesten blir noe av. Er det slik å ville gjenskape, å prøve og prøve å få til noe og sjelden lykkes. Fordi det er så mye vanskeligere å skape noe nytt, enn å repetere det gamle! Eller er jeg bare negativ og ser ikke verdens herligheter fra riktig synsvinkel. Hvordan er det med dere, kjære medreisere. Er dere slitne? Eller sprudler dere av overskudd? Eller veksler det, som hos meg mellom følelsen av tyngde, tomhet og inspirasjon. Men jeg prøver, det er den velsignelse jeg gir meg selv. Jeg feiler og kommer til kort og prøver sikkert ikke så hardt som jeg kan. Men jeg prøver. Av og til tenker jeg på de som virkelig har det vanskelig, hvordan de orker å holde ut og gå videre og prøve. Når jeg, som egentlig er forskånet fra så mye, kan føle det så tungt. Da tenker jeg på alle de som prøver og prøver å våkne og være levende og tilstede i denne underlig underholdningsbedøvete verden. Og jeg blir glad. Jeg fylles med glede og beundring med tanken på alle dere som prøver. Som har mot og styrke og kraft til å være der ute i verden og prøve. Som har mot til å se på deres egen tomhet, og ikke faller sammen av tyngden i den. Da fylles jeg med en jublende følelse av glede over menneskets styrke. Kraften i dets sjel og håpet stiger opp i meg og det danser ett sted i mitt indre. For når jeg ser dere og føler dere og kjenner dere i meg selv, så vet jeg at alt er mulig. Martin Luther King sa en gang...jeg har en drøm... Og det at han sa det, og at dere på samme måte har drømmer og vilje og mot til å prøve de ut mot den harde rammen av ytre virkelighet som omgir oss, får meg til å kjenne dypere på min drøm.

Med ett blir jeg mindre ensom, og tomheten rykker fire plasser tilbake..og står over ett terningkast. Og jeg vet at vi drømmer sammen. Drømmer om å skape ...og gjenskape oss selv og verden... og da vet jeg at jeg lever.

JEG, MIN KROPP OG MIN SJEL

Trykket i *Ildsajelen* nr.4-2002

Hva er det jeget, kroppen og sjelen virkelig vil? Det spennende var at de alle ville noe med kjærlighet.

Her om dagen satt jeg og funderte på hva sjelen min egentlig ville når den inkarnerte. At jeget skulle lære en masse og jeg vil være med på å lage en bedre verden og den slags var åpenbart, men jeg var liksom på utkikk etter noe mer spesifikt.

Samtidig undret jeg meg litt over hva det var jeget mitt aller helst ville ha her i verden. Det er jo ikke alltid så lett å holde sjelens intensjon og jegets intensjon atskilt. Noen ganger forkler som kjent jeget seg i sjelens ham, og noen ganger bruker sjelen jeget for å uttrykke det den ønsker. Hva med meg da, kom det plutselig fra kroppen min... er det ingen som bryr seg om hva jeg virkelig vil ha. Jeg kjente at kroppen ikke alltid følte seg like verdsatt som de andre to... og jeg opplever at det så ofte synes å være forskjellige ønsker fra alle tre, som ikke lar seg samordne.

Men tilbake til den første tanken... hvis jeg fant ut hva sjelen og kroppen og jeget virkelig ville ha, så kanskje jeg kunne finne en metode slik at alle fikk sitt og ingen gikk sultne fra livets middagsbord.

Min sjel hvisket så til meg med sin egen tålmodige røst, at den ønsket å inkarnere, for å lære å elske uten begrensninger og uten betingelser, mens den var i det fysiske. På denne måten ville den erobre, forstå og "eie" kjærligheten på en annen måte enn den kunne erobre og være kjærlighet i verden utenfor tid og rom. Hvis den klarte å trenge gjennom tiden og rommets grenser og barrierer og fortsatt elske uten betingelser og begrensninger, så ville den uansett hvilke kloder den skulle finne på å ferdes på, ikke miste kjærligheten igjen. Det var en fantastisk gave og mulighet for sjelen til å være i den fysiske verden for å erobre kjærlighet på denne måten.

Jeget mitt var litt annerledes. Det første ordet som dukket opp var suksess. Jeget mitt ville stråle og danse og føle at det var vellykket og flommet over av rikdom, glede og overflod. Når jeg så litt dypere inn så var det jeget mitt egentlig ønsket å bli elsket. Å ikke være redd for å ta i mot kjærlighet. Og å være et menneske som andre kunne elske.

Kroppen min sine krav kunne virke enklere. Det jeg virkelig vil ha ut av livet, er å føle meg i live... hvisket den inn i øret mitt. Det var vel enkelt... eller kanskje ikke. Når jeg gikk litt dypere inn, så betydde det at den rent fysisk ville uttrykke sin kjærlighet og følelse av liv, gjennom det fysiske. Den ville berøre og bli berørt av det den elsket (og sjelen ville jo elske alt). Ville leve ut alle sine sanser, uten å hindres av alt det tullet som jeget og sjelen synes å legge i veien for den, med alt sitt prat om moral og uselvisk kjærlighet o.s.v. Kroppen ville bare oppleve det hele, og syntes at jeget og sjelen maste mye om kjærlighet og enhet, men ikke alltid var så flinke til å omsette tanker og ord i handling... fysisk handling vel å merke.

Det spennende var at de alle ville noe med kjærlighet. Sjelen ville elske uten betingelser og bestemmelser. Jeget ville bli elsket med samme betingelsesløshet og kroppen ville rett og slett oppleve og uttrykke denne kjærligheten gjennom livet.

Så hvis jeg bare lytter til alle tre. Og kommer over min frykt så vil det kanskje gå bedre. Og hva er så fryktene som kan hindre meg i å fullbyrde sjelen, jeget og kroppens grunn til å være her på denne planeten. Sjelen kan først og fremst stanses gjennom en angst for at andre ikke vil ha min kjærlighet, eller at jeg ikke gir den på rette måte. Jeget kan stanses gjennom angst for at jeg ikke er verdt å elske, eller kravet om at andre skal elske meg på mine premisser. Eller følelsen av at andre blir såret hvis jeg ikke elsker de på korrekt måte, eller elsker andre på måter som de som føler at de har rett på min elskov finner sårende og upassende.. Og kroppen... den kan jo stanses av frykt for at det vil såre noen, eller er skammelig, feil, skyldig, blir misoppfattet og er generelt upassende, når den uttrykker sin kjærlighet. Det er fortsatt langt å gå, men denne lille øvelsen gjorde det litt klarere for meg hvor jeg er på vei... og underlig nok så forsto jeg at verken sjelen, jeget eller kroppen bryr seg noe særlig om det hvis jeg skulle vise meg å være litt umoden, feilbarlig eller usunn. Ingen av de hadde som mål at livet skulle være feilfritt, langt og moralsk ufordervet.

Kanskje du kan få noe ut av å gjøre det samme lille eksperimentet for deg selv.

INTERVJU MED JESUS

Trykket i *Ildsjeten* nr.4-2005

I dag føler jeg meg riktig usikker på hvordan dette skal gå. Jeg må innrømme at jeg ikke stiller på helt nøytral grunn under dette intervjuet. Allerede i ung alder meldte jeg meg ut av denne underlige ordningen vi har som kalles statskirke.

Jeg syntes det var blodig urettferdig at jeg skulle være født skyldig, idiotisk at noen skulle dø på et kors for min skyld, og ganske makabert at vi tilba en oppspikret skikkelse med tornekrone og blødende sår. I den grad jeg skulle være skyldig, så ville jeg helst selv ta konsekvensen av eventuelle feiltrinn. Men hele skyldsbegrepet ga meg vond smak i munnen og derfor spyttet jeg det ut som man ville spytte ut forgiftet melk. Jeg tenkte i mitt stille sinn at jeg faktisk heller ville tilbringe evigheten med de som kom til det andre stedet, enn å skulle tilbringe uendelig my tid sammen med selvgode dobbeltmoraliske og intolerante tilbedere av denne strenge guden og hans sønn. En Gud som hadde skapt mennesket og gitt det fri vilje, men siden ordnet det slik at de som brukte denne frie viljen til noe annet enn det guden ville, skulle lide i evig tid. Ja det hang liksom ikke på greip for meg at selv snille og gode mennesker ville bli denne evige pinen til del, hvis de ikke var i stand til å tro på budskapet til Jesus Kristus og forestillingen om at han var guds eneste sønn og vår eneste vei til frelse fra helvetes kvaler.

At kristendommen i tillegg opp gjennom historien hadde drevet med ting som heksebrenning, inkvisisjon og brukt sverd, vold og trusler til å omvende utallige folkeslag til sin tro gjorde ikke saken bedre.

Med årene har jeg blitt noe mildere stemt overfor selve personen Jesus, selv om mitt forhold til den religiøse makt som utøves gjennom kirken ikke kan sies å ha forbedret seg noe særlig. Det er derfor med en underlig blanding av ydmykhet overfor den innsikt og kjærlighetsevne Jesus synes å besitte og en motstand mot ganske mye av det som siden er blitt gjort og sagt i denne mannens navn at jeg nærmer meg dagens intervjuobjekt.

Mitt første spørsmål er hva han selv synes om denne kirken og de menneskene som har gjort alt dette i hans navn. Han ser på meg med ett smil og samtidig kan jeg ane smerte i øynene hans. Kanskje ikke så rart tenker jeg, siden religionen jo er tett knyttet opp til smerte, lidelse og forsakelse som veier til den guddommelige erfaring.

”Du må huske” begynner han. ”At det var andre tider og andre mennesker i Galilea for så lenge siden. Ord betyr ikke alltid det samme når de tolkes og vrenses og sies i en annen tid.

Mitt viktigste budskap var faktisk ikke dette med at mennesket er syndig og urent. Mitt viktigste budskap var om kjærlighet. Gudene på den tiden var ofte sett på som strenge og nådeløse. Det var også mange guder som var i krig med hverandre. Det jeg ønsket var å vise menneskene til en Gud og en verden hvor kjærlighetens kraft var sterkest.

De to viktigste sakene i mitt budskap var dette: At det kun finnes en sannhet og en kraft som ligger bak alt som er. Og at mennesket er et vesen som i sin innerste natur er fylt med samme kraft og kjærlighetsevne som den kraft som ligger bak alt. At jeg kalte meg guds sønn betydde for eksempel ikke at jeg var guds sønn mer enn andre mennesker. Det var min hensikt å vise at vi alle er sønner og døtre av den ene kraft som ligger bak alt, og som sådan faktisk er en del av det guddommelige. Min oppgave var å så et frø i menneskets hjerter, som kunne vise dem veien til sin egen sanne guddommelige essens. Å vise at alle har det guddommelige i oss og derfor er en del av det guddommelige. Hvorfor tror du jeg tilga syndere og tollere og alle som kom i min vei? For å vise at de var like mye guddommelige som meg selv og alt annet, og at Gud i sin natur alltid ville akseptere og tilgi. Det var ikke et spørsmål om noen var syndige eller ikke, men om hvordan de så på seg selv. Hver og en som søkte tilgivelse i sitt hjerte ville finne det. Ikke fordi Gud tilga, men fordi de da kunne tilgi seg selv og dermed tro at Gud tilga dem. Tilgivelse er fremmed for det jeg kaller Gud, fordi det er intet å tilgi. Eller sagt på en annen måte, siden alt er en del av Gud, så er alle øyeblikkelig tilgitt alt, til alle tider. At menneskene på sin side trenger å tilgi seg selv og hverandre er som sagt noe helt annet. Min tanke den gang var først og fremst å lede det jødiske

folk på rett vei. Lite ante jeg at mitt arbeid med å vise at intet menneske eller folkeslag var fremmed for den guddommelige kraft som lå bak alt skulle føre til at så mange andre folkeslag enn jødene ble trukket til det budskap jeg kom med. Du må huske at jeg snakket om at den som selv er ren kan kaste den første stein, og at man lett ser splinten i sin brors øye og ikke bjelken i sitt eget. At mange av de som siden har snakket i mitt navn har vært flinke til å se splinten i andres øyne og gjerne har kastet den første stein, er ikke forskjellig fra det fariseerne gjorde i navnet til den ene og hellige kraft som er vår alles opphav.

Det jødiske ordet jeg brukte om Gud er for øvrig åpent og kan tolkes som å tilhøre begge kjønn, eller for å si det på en annen måte... å romme begge kjønn, men være noe mer enn det som er delt i mann eller kvinne.

Jeg kjenner din smerte og ser dine anklager mot alle de grusomheter og all den elendighet mennesket har stelt til i mitt navn. Og mitt forsvar er ikke at dette ikke har skjedd, men at det ville skjedd uansett. Det som bor i menneskers hjerte vil stige til overflaten uansett hvordan det pakkes inn. Mitt bidrag var ikke å skape en religion med fasttømrede regler og gammeldagse tolkninger av mine egne ord. Mitt bidrag var først og fremst å vise en vei for de som ønsket og var i stand til å se den. Å vise mennesket at det var en skapning som hadde rett til å ta del i åndens og sjelens guddommelige og opplyste verden. Min vei var i å vise menneskene at de selv var hellige og at det aller høyeste og aller beste var en mulighet som lå i deres hjerter og hender.

Det er nesten ironisk at jeg, som kastet kremmerne ut av templet, som forsvarte syndere, horer og tollere, som jo ble sett så voldsomt ned på fordi de løp romerrikets ærend og tok penger fra sitt eget folkeslag og ga til romerne, er blitt brukt av de som tenker på lite annet enn sin egen makt og som holder en firkantet og gammeldags sannhet så tett at de ikke ser den virkelige verden slik den er nå.

At jeg, som elsket Maria Magdalena og delte mitt liv med henne, mer enn med noe annet menneske, har blitt tatt til inntekt for de som kjemper mot enhver form for nytelse, frihet og glede. At jeg som gjorde vann til vin har blitt gjort til sannhetsvitne for de dobbeltmoraliske fanatikere. Ja, det at noen kan finne på å mene at jeg skal være i mot bruk av kondomer og seksualitet mellom mennesker som elsker hverandre, er nesten morsomt. Hva mente vel jeg om kondomer og den slags som ikke fantes på den tid jeg vandret her på jorden? Jeg ser din smerte og kjenner min egen over alt det som har blitt gjort i mitt navn. Jeg ser hvordan angsten for synden og det mørke ukjente i menneskets dyp har fått mange til å handle ut i fra sin egen angst og selv trodd at det var kjærlighet. Når jeg snakket om at guds rike var inni oss selv og at veien til dette riket gikk gjennom hjertet. Vit da, at selvfølgelig sa jeg også at djevelens rike var inni oss selv og at det var der vi måtte møte og bekjempe denne kraften og det lave i oss selv. Den gang hadde vi ikke psykologi. Ingen ville forstått hvis jeg hadde begynt å snakke om djevelen som vår dype instinkter, som vår indre angst eller som skyggen i vår psyke. Den gang snakket man i bilder og brukte ordene på en helt annen måte enn i dag. Dagens mennesker har århundrer med industri, vitenskap og forskning bak seg når de skal snakke og forstå ord og uttrykke sine meninger. Jeg vandret i en verden av sagn, historier. Verden hadde aldri vært en maskin i mine dager. Verden var et levende og pustende symbol, fylt med magisk kraft og ufattelige gåter.

Når jeg i dag ser tilbake på alt som har skjedd og fortsatt skjer i mitt navn kan jeg ikke på noen måte ønske noe ugjort. Det var en vei og kanskje denne veien var av de bedre. Mennesket var et åndelig barn som trengte noen til å lede seg på veien, derfor ble jeg kalt hyrden. Mennesket trengte noen å se opp til, en Gud de kunne gjenkjenne i seg selv. De gudene menneskene hittil hadde dyrket var for det meste ufattelige og gigantiske størrelser som var fjerne og kalde. Noe av mitt arbeid var å vise denne guddommelige kraften til de som var tilstede sammen med meg. Å vise den til de på en måte så de kunne gjenkjenne det guddommelige i seg selv, og slik bli vekket til forståelsen av at Gud ikke var noe utenfor og fjernt, men en kraft som bodde i alt, også i deres sinn og hjerter. Når jeg sa at dere kan gjøre alt jeg gjør og mer til, så var det til denne guddommelige og rene essens som finnes i alt og alle jeg snakket til. Gjennom meg kom denne essens nærmere menneskene. Den kraft som ligger bak strakte ut en hånd for å berøre menneskene som er en del av det selv. På samme måte som en hver person som er fylt av hellig ånd vil være det guddommelige som strekker ut en hånd og trekker bort noe av det forhenget som de fleste mennesker har foran sine indre øyne. I dag ville jeg snakket annerledes. I dag er ikke menneskene små barn som må rettleides og leies over gaten. I dag kan menneskeheten mer sammenlignes med en

vilter yngling som prøver ut sin trang til frihet. Som nettopp trenger å få lov til å gjøre opprør, til å eksperimentere og til å prøve ut hvor langt de kan nå ved hjelp av sin egen kraft, innsikt og vilje. Å bruke de reglene som var ment for en seksåring på en syttenåring vil naturligvis føre til ubehageligheter og opplevelse av dyp urettferdighet. I dag ville jeg brukt andre ord og andre bilder. Jeg ville oppmuntret mennesket til å finne sin egen vei og sin egen frihet. Jeg ville oppmuntre hver og en til å utforske sin egen ytterste grense til å elske, til å finne glede, til å utforske visdom og sannhet. Den gang jeg gikk på jorden var mennesket som et barn som ikke kan lese. Det første man gjør er ikke å slenge til dette barnet forvirrende og dype klassiske bokverk. Man sørger for skolegang og hjelper barnet til å lese. Nå sitter dere midt i selve biblioteket og selv om jeg ville anbefale noe lesestoff fremfor annet, så er deres oppgave å selv finne og forstå lesestoffet.”

Jesus blir stille og ser på meg med glimt i øyet. Jeg puster dypt og tenker at mannen jaggu ikke har mistet talegavene sine i løpet av de siste to tusen årene. Mange av spørsmålene mine har forsvunnet, det er som om han ante hva jeg ville spørre om og har svart på det meste uten at jeg trengte å spørre. Det eneste som faller ned i hodet mitt er dette med korsfestelse og sølvpenger og svik og elendighet. Var det nødvendig å lage et slikt show av det hele. Kunne han ikke bare ha levd lykkelig i alle sine dager og vist menneskene at det var den sanne vei til den guddommelige essens. Han ler litt før han svarer.

”Igjen må du huske at den gang så menneskene annerledes på verden. De hadde ikke reist og gått på månen. De tenkte mye mer i bilder, historier og myter enn i det dere i dag ville kalle logiske begreper og rasjonell tankegang. Når det gjaldt deres egen verden var de kanskje mer rasjonelle og praktiske enn dagens mennesker, men for de fleste var denne verden mindre og mer begrenset enn den er for dere i dag. Dette ”horrorshowet” som du kaller det var en måte å billedliggjøre noe av det jeg ville si. For de var det ordet jeg var, bildet, myten og historien jeg levde, viktigere enn abstrakte ord om kjærlighet, fred og tilgivelse. Historien med Judas og sølvpengene kan sies å vise hva som skjer med den som lar seg forføre av sine mål i den ytre verden. Judas ønsket å fri jødene fra romerne og opprette et ytre kongedømme. Jeg var ikke nødvendigvis uenig med Judas, men han viste at den som lar seg forføre av det ytre og behovet for makt og frihet i det ytre, lett forråder sitt eget indre. Judas, på samme måte som så mange av mine såkalte etterfølgere, mente at hensikten kunne hellige midlet. Det myten om Judas viser er at selve det man vil forfekte og søker, blir ødelagt når man bryter i mot sin egen indre dype overbevisning for å nå målet. At jeg ble korsfestet var ikke det viktigste, selv om det også var mange symbolske bilder som ble fortalt gjennom den hendelsen. Det viktigste var at jeg var villig til å ofre mitt jordiske liv og min ytre eksistens, for å være sann mot mitt indre liv og min egen sanne natur.” Han tar en liten pause og smiler til seg selv før han fortsetter. ”Det var jo også nødvendig at jeg døde på en eller annen måte for å gjenoppstå. Igjen husk det er en historie. Om det var jomfrufødsel eller om jeg virkelig sto opp fra de døde er ikke viktig. Det er symbolet som viser at selv om kroppen og det fysiske blir ødelagt, så er sjelen og den guddommelige essens i oss alle udødelig. Uansett hvor mye vi dør fysisk, eller hvor voldsomt vi tar livet av vår godhet og får knust eller knuser vår tro på kjærlighet, så vil den gjenoppstå og vi vil gjenvinne vår forbindelse og tilhørighet til den essens som er en del av alt. Til slutt vil jeg si at din tanke om at tiden er kommet til å spise frukten av livets tre er en godt bilde. Å spise av livets tre er nettopp å komme i kontakt med den evige levende og udødelige essens i dere selv, som er det samme som å erkjenne deres guddommelighet. Eller som de fleste ville sagt på vår tid: Å spise av livets tre er å gjeninnta deres plass blant sfæren av åndelige bevisstheter og således sitte ved den guddommelige trone og se utover hele skaperverkets uendelige skjønnet.”

Vi vet begge at tiden vi skulle tilbringe sammen er over for denne gangen. Jeg reiser meg, gir Jesus en klem og ser på at han begir seg videre på sin ferd. Etter å ha sittet en stund og kjent litt på det som har skjedd, reiser også jeg meg fra stedet jeg har sittet og gjort intervjuet og drar videre på min ferd gjennom livet.

ET FANDENS INTERVJU

Trykket i Ildsjelen nr.2-2004

Hei, hvorfor er du egentlig villig til å la deg intervjuet for et blad som Ildsjelen?

Vel, det sies at all P.R. er god P.R. dessuten har du vel hørt at i nødens stund spiser selv fanden fluer, gjerne små new-age ildfluer.

Det høres litt skummelt ut.

Du vet, jeg har et rykte å leve opp til. Belseebub var jo fluenes herre. Akk, ja det har vært mange roller å fylle, Satan og Djevel er kanskje ikke det mest populære, men det er jo ofte morsommere å spille skurken enn helten. Dere mennesker har en lei tendens til å gjøre heltene deres utrolig endimensjonale og kjedelige.

Spille roller sier du, men er du ikke virkelig den store skurken. Den store Satan som får oss alle til å skjelve i buksene i skrekk for evig fordømmelse?

Vel, det med evig fordømmelse er egentlig ganske fornøylig. Morsomt at dere tok den spøken så alvorlig. Når sant skal sies måtte vi jo fordele rollene mellom oss. Du vet, uten en Judas så hadde du jo aldri fått en Jesus. Og hvem som gjorde den største jobben kan jo diskuteres. Det er kanskje mer risky og en større utfordring å være villig til å fordømmes til all tid, enn å ta helterollen. Det var ikke alle som rakte opp hånden når den rollen skulle besettes.

Mener du at det hele bare er et skuespill?

Hva annet kan det være, et eventyr og et drama, Har du noen sinne lest en spennende bok hvor alle bare var snille og feilfrie? Men det som forbauser meg mest er at ikke flere har tenkt over hva jeg egentlig ble kalt. Lucifer, lysbæreren.

Lysbæreren, var ikke det før du falt ned i mørket og ble slem og arrogant og hovmodig og sjalu på den absolutte kraft som også hadde skapt deg?

Vel, du forstår at denne akten snart er over, og dere vil få se mitt sanne ansikt. Lucifer betyr lysbærer og det er hvem jeg alltid har vært. Men det er jo ikke så mye behov for mer lys der det alltid er lys. Lyset blir jo først synlig i mørket... ikke sant. Og den modige er kanskje den som tør å bære lyset gjennom mørket.

Men er ikke du selve mørket da?

Det var kanskje uunngåelig at dere skulle tro det. Fordi jeg valgte å danse med dere i mulm og mørke trodde dere at skyggene jeg kastet var mørket. Men mørket var i dere selv, mørket var aldri meg, det var dit lyset mitt ikke rakk.

Unnskyld meg, men det høres nesten ut som om du fortsatt er like hovmodig og tror du er gud!

Selvfølger jeg gud. Når universet ble skapt hadde det ikke noe annet å skape av enn seg selv, så alt som er kan beskrives som det dere kaller gud. Vel, her er historien. En gang hadde jeg en lengre diskusjon med meg selv. Da ble den store planen klekket. Alle skapninger fikk et valg. De kunne velge å forbli i lyset, eller å utvikle det som kalles fri vilje og selvstendig bevissthet. For å gjøre dette mulig måtte de som valgte denne veien glemme at de egentlig var ett med lyset, og drikke glemselens nektar. Det var valget jeg tok.

Hva mener du, var det ikke vi som tok det valget?

Ahh. Jeg husker og dere begynner å huske. Gåten om hvem jeg er står foran sin løsning.

Lucifer er deres navn så vel som mitt. Dere er den som valgte å gå gjennom mørket for å se lyset. Dere er den som valgte glemselens slør. Dere er mange, men dere er også en... og et av navnene til denne ene, er Lucifer.

Dermed forsvant Lucifer ut døren, med en liten bemerkning...

Husker dere samtalen jeg hadde med Goethe... da snakket vi om sjakkspillet og at det faktisk er den samme som spiller med de sorte som med de hvite brikkene, og at to er nødvendig for å spille sjakk. Nå vet dere at det er dere som sitter på begge sidene av bordet. På den ene sitter dere som Lucifer, summen av det dere er til sammen, på den andre siden sitter dere i en noe mindre tilsmusset kjortel, som summen av alt som er. Kjære venner, ja for dere er mine venner. Dere er ikke lengre tilskuerne som ser på. Dere er ikke kun brikkene som flyttes, men også hendene, tankene og kraften som får brikkene til å flytte. Dere er like mye den som skaper som den som er skapt... vi sees ved neste korsvei... Forresten så har det vært jævlig trangt å sitte fast inni den nøtta...

PÅ BESØK I VALHALL

Trykket i *Ildsjele* nr.3-2005

Det er ikke uten en viss nervøsitet jeg trer inn i Valhall for å snakke med Odin. Vikingene var jo kjent for sin noe framfusede atferd, og Valhall er jo selve stedet hvor krigerne kommer etter sin død. Jeg har forventet høyrøstet latter og klangen av sverd som klirrer mot sverd. Ja, jeg har til og med pusset litt på gammalnorsken fra skolen for å være forberedt.

Men det er underlig stille i hallen. Sant nok ligger det et par skjeggete karer og sover ut mjødrusen i ett hjørne. Selv Særimne, grisen som slaktes hver kveld for å gi skikkelig kost til berserker og andre fuseraster er underlig liten og sitter litt sturen i bingen sin. Langbordene står tomme, men i enden av hallen sitter Odin sjøl på en stor steintrone. På skuldrene hans sitter Hugin og Munin. De virker litt dorse og sjefen selv sitter tilsynelatende nedsunken i tanker. Ved siden av står en skvett vin i ett staup, det er jo som kjent Odins eneste føde, så han kan i hvert fall ikke være matlei.

Når jeg nærmer meg tronen ser han opp og vinker meg nærmere. Jeg er altså så heldig å ha fått anledning til å intervjuer Odin. Guden som skapte hele universet med kroppen til Jotnen Ymir. Han som formet de to første menneskene ut av to asketrær, og således ble stamfar til menneskeheten. Han slår ut med hendene og sier at hallen og velkomsten ikke er slik som den en gang var. Du vet, sier han; At når ingen tror på Odin så blir det stille i heimen. Jeg blir litt forundret. Er guder avhengig av at mennesker tror på dem for å ha det litt moro? Hugin bakser med vingene og skriker ut i salen, så kråkemålet gir gjenlyd mellom veggene. Hva var det vi sa, hva var det vi sa. Menneskene har mistet det de en gang hadde. Kvite krist var et elende, kvite krist har stjålet sjelene og gjort krigernes beinmarg til vassen grøt... menneskene kjenner ikke lengre blodet synge.

Odin lener seg frem; Det er ikke så ofte vi får besøk, og jeg undrer meg på denne kvite – krist sine veier. Er det som ravnene sier at menneskene i dag mangler ære? At de virkelig tror at de kan finne lykken og det evige livs uendelige skjønnhet bare gjennom å tro på at denne kvite krist døde for dem på et kors? Jeg nikker og mumler at jo da, det er mange som fortsatt tror verden er slik laget. Odin ser trist ut. Det kan ikke være fra den slekten jeg skapte. De som kommer fra Ask og Embla hadde kraft og mot. De tenkte at de skulle skape sin egen skjebne. De tenkte at de skulle leve uten skam og dø uten frykt, men i dag synes det som om menneskene er blitt en gjeng med sauer som dalter etter bjellesauen. Det er ikke rart det sjelden kommer nye krigere til Odins haller. Du vet, sier han og smiler underfundig. Jeg hang også på treet. Ikke spikret opp av æreløse svin. Er det ikke mer verdt å frivillig ofre seg selv til seg selv? Å henge seg på det treet ingen vet hvor røttene på strekker seg? Er det ikke en bedre vei å gi seg selv til seg selv for å få kunnskap? I sannhet må hver og en finne sin egen vei. Jeg har ventet på at menneskene skulle forstå dette, og ikke vente at en gud skal frelse de fra seg selv, men ville være med i gudenes kamp for å opprettholde verden.

Jeg sier noe om at kvite – krist sitt budskap var kjærlighet, og at det ikke akkurat synes som om De gamle norrøne gudene tenkte for mye på den slags. Odin ler rått før han sier at kjærlighet er så mangt. De som ville ha den jordiske og fysiske kjærligheten kunne jo bare kontakte Frøy og Frøya. Men, sier han, det er ikke folksomt på Frøyas Folkvang heller, så det må jo være så som så med kjærligheten. For hva er vel kjærlighet uten villighet til å kjempe, uten mot og kraft og sannhet i hjertet. Den kjærlighet kvite-krists følgere snakker om synes å være meg vasstrukken suppe som smaker mest av angst og skyld og frykt. Munin ser på meg med et gjennomtrengende ravneøye og skriker. Kjærlighet og uærlighet. Den som ikke elsker seg selv kan ikke elske andre... den som ikke elsker seg selv kan ikke elske andre. Vi har fløyet og vi har sett, men har vi sett kjærlighet, har vi sett ærlighet? Vi har sett synd og besværslighet, vi har sett grådighet og gjerrighet som Odins følgere aldri eide. Vi har sett mordere og hyklere som aldri fantes i Odins flokk. Vi har sett og sett. Vi har gasset oss i likene fra de som snakket om kjærlighet, men mette ble vi aldri. Det var bitter bismak av angst og frykt i alt kjøttet kvite – krist serverte oss. Det var fullt av hat og gjerninger som ingen av Odins krigere ville utføre.

Jeg undrer på dette med at gudene trenger menneskene. Odin lener seg frem før han svarer. Guder og mennesker er vevd sammen i det indre og det ytre. Dere skapes av oss og vi av dere. Den gud som ikke lengre finnes i menneskenes verden, blekner også i gudenes verden. Dere er vår tanke og vår kropp, vi er av deres tanke og av deres ånd. Som dere er speil av gudene og selv guder, så er vi speil av menneskene og selv menneskelige. At dere enda ikke har forstått det, som har levd med tanken på at kvite krist var guds sønn i så mange år?

Jeg må innrømme at de fleste av de som følger kvite-krist slett ikke ser på seg selv som guddommelige av den grunn. Selv om mannen jo visstnok skal ha sagt at andre kunne gjøre det samme som han og mer til. Men jeg er mer opptatt av hva de som fulgte Odin egentlig trodde på. Guden smiler og rister på hodet. Du vil ha svar og lette veier. Dagens mennesker søker etter sannheten og ser ikke at det er i det skjulte og usagte at sannheten finnes. At den vei som fører frem er den som ingen har gått før deg. Men, sier han; De som fulgte Odin trodde på den visdom fuglene bar med seg. De trodde på vinden og bølgene og den kraft som var ett med alt i universet. De visste at æsene kom fra jotnenes slekt og at alt var vevd sammen i det treet hvis opphavs ingen kjenner. De kjente til runenes makt og visste kraften som var i ordet. Både det som var risset inn og det som var sagt. De trodde på mot og styrke og kraft til å leve med naturen og sin egen natur. Selv fosterbror min Loke trodde de på. Han, som var av jotne og åsaslekt. Han som selv var gud, men tvilte på gudene og spottet de så han måtte bindes under gnipahelleren. De trodde på han som fikk den blinde Hod til å skyte Balder med mistelteinen. De ante hvem han var og de som husker vet at Loke fortsatt går rundt på jorden. Det er en gåte du kan stille de andre. Hvem er det som er bundet under gnipahelleren og samtidig vandrer rundt i verden, nå mer enn noensinne? Svaret er Loke. Han som er Lauvøys sønn. Han som kommer fra den grønne øya, med de store blå havene. Men her er en annen gåte til deg. Hva er det andre navnet til Loke, og hvordan kan han være en i mange og stadig bli flere? Hvem er det som er et speil av seg selv, så høyre side og venstre side alltid er ett, men også alltid atskilt? Når du vet svaret på det kan du komme tilbake. Nå hører jeg Heimdall blåse i Gjallarhorn og samle krigerne til kamp. Vi skal være klare. For ragnarokk kommer stadig nærmere, og når den nye guden, som ikke vil dele verden med noen, bukker under for tiden og sannheten, så skal vi stå der mannsterke og være med på å skape verden på nytt.

EN SAMTALE MED BUDDHA

Trykket i Ildsjelen nr.1-2006

Det er et vakkert og velproporsjonert lysvesen som sitter under fikentreet og ser utover det skjønneste himmelske landskap som kan oppdrives for en intervjuer fra Ildsjelen.

En av de tingene jeg alltid har lurt på når det gjelder Buddha er størrelsen.

Det sies jo at Gautama Siddharta ble så feit før han gikk ut av inkarnasjonssyklusen.

Han har avtalt å møte meg under et fikentre, noe som jeg synes er en passende ramme rundt et slikt intervju. Myten forteller at Buddha ble født, opplyst og forlot denne verden under et fikentre. Det har jeg alltid vært litt stolt over. Ikke på grunn av fikentreet, men fordi det skjedde ved fullmåne i mai. Buddha var jo tyr som meg, og det er kanskje derfor han var så opptatt av at vi ikke skulle binde oss til ting eller eie noe. Vi tyrer er jo kjent for vår glede over den jordiske skjønnhet, og har en viss trang til å ville eie og bevare saker og ting.

Hvis Buddha var feit når han levde, så har de effektive slankekurer i den åndelige dimensjonen, for det er et vakkert og velproporsjonert lysvesen som sitter under fikentreet og ser utover det skjønneste himmelske landskap som kan oppdrives for en intervjuer fra Ildsjelen. Jeg begynner med å spørre ham om det er sant at han har sagt at man ikke skal eie mer enn syv ting, fordi da eier tingene deg. Plutselig skjer noe underlig, Buddha begynner å le, det er en fantastisk rungende latter, og det er som hele skikkelsen blåses opp til dobbel størrelse og blir den blide tykke Buddhaen som fremstilles på så mange statuer. Når han er ferdig (og det tar ganske lang tid) sier jeg at jeg har tenkt litt over dette med å eie ting og har kommet frem til at hvis du ikke kan eie flere enn syv ting uten å bli eid av tingene, så eier tingene deg allikevel. Den som ikke kan ha noe av angst for å bli eid av det han/hun har, er jo like eid av ting som den som har og er besatt av sin eiendom.

Buddha smiler og sier at alt dette egentlig er små triks som spilles av hjernen. Det som er sant i et øyeblikk er kanskje feil i det neste. Ord sier han... ord binder oss til forestillinger og forestillingene binder oss til verden, slik at vi ikke kan se gjennom vår egen forestilling om verden. Tricky business det der med å være åndelig leder og religionsstifter.

Du vet, sier han og blunker ertende. ”Menneskene har en tendens til å ta ord ut av sammenhenger. Ut av den tid og det sted de er sagt og binde de fast til ufravikelige sannheter og regler. De er som vandrere gjennom ukjent terreng som vil ha noe å holde seg til, så de kan slippe å møte sin egen usikkerhet.”

Mitt første skikkelige spørsmål er hva han er mest lei seg for når det gjelder den religionen han skapte? Igjen ler Buddha og ser på meg med samme type kjærlighet som jeg kan se på en hund som nettopp har gjort noe veldig dumt, men veldig søtt.

”Du må vite at jeg aldri var Buddhists, jeg var Buddha. Her hvor jeg er, finnes ikke den tilstanden av å være lei og angre som lever så sterkt i menneskenes verden. De som følger veien prøver å skape kart og anvisninger som fører til dit jeg er og var. Den som følger er alltid et annet sted enn den som har gått foran.”

Buddhismen skiller seg jo fra andre religioner ved at den ikke har noen Gud. Isteden har den Buddha som eksempel på det opplyste menneske og ideen om Nirvana, som sies å være både væren og ikke-væren på en gang. Jeg spør om han kan forklare dette med Nirvana litt nærmere, og kanskje si noe om hvorfor han har utelatt ideen om Gud. Buddha begynner med å fortelle en historie.

”En dag kom det en mann bort til meg, som var helt sikker på at Gud ikke eksisterte. Han sa; ” Buddha – er det sant at du sier at Gud ikke finnes, hvis du virkelig mener det så skal jeg følge deg.” Jeg sa selvfølgelig som sant var til denne mannen at det eneste jeg med sikkerhet visste, det var at Gud fantes. Like etterpå kom en annen mann bort og sa; ”Stemmer det at du nettopp fortalte denne mannen at Gud finnes. Hvis det er sant skal jeg følge deg, fordi jeg alltid har ment at Gud finnes”. Også til denne mannen sa jeg selvfølgelig sannheten. At det eneste jeg visste med sikkerhet var at Gud ikke fantes.

Du vet, denne forestilingen om Gud er noe menneskene har bygd i sitt hode og sine

hjerter. Det som var sikkert var at den ene mannens forestilling om ikke-Gud var feil, og at den andre mannens forestilling om Gud var feil. Den viktigste grunnen til at jeg ikke lagde en religion med en Gud, er at menneskenes forestilling om Gud ikke kan romme det som den kraft som ligger bak væren og ikke væren egentlig er. Derfor trengte vi et ord som var større enn det menneskets tanke kunne romme. Jeg er egentlig ganske så fornøyd med akkurat det påfunnet. Ikke væren og væren i ett og same begrep. På den måten kunne menneskene se at det de kalt Gud var noe langt mer enn det de kunne forestille seg at denne Gud var.

Audiensen begynte å nærme seg slutten. Selv buddhaer med uendelig av tid tilgjengelig har sitt å foreta seg. Fullmånen lyste på himmelen og plutselig hørte jeg en lyd jeg aldri hadde hørt før. Buddha så spørsmålet som formet seg i hjernen før det hadde rukket frem til tankene og smilte. Det min venn, er lyden av en hånd som klapper. Mitt siste spørsmål var dette med at verden er lidelse og at vi er bundet til lidelsens hjul av gjenfødelse helt til vi blir opplyst og kan komme ut av denne smertefulle tilværelsen.

Igjen ser jeg Buddha smile. ”Det med lidelse er en spennende sak. Du må huske på at jeg som prins først opplevde uendelig luksus og skjønnhet, uten å ane noe om verdens elendighet. Å se hvordan mange mennesker levde, for ikke å snakke om døde, var et sjokk for meg. At slik smerte og elendighet skulle finnes, hvis det samtidig fantes noen guder var ufattelig. Som du sikkert vet prøvde jeg først askesens vei, men innså etter hvert at nettopp de som prøvde å fjerne seg fra kroppens behov og lyster, egentlig var besatt av kroppens eksistens og behov. Deretter prøvde jeg den motsatt vei, å kaste meg ut i livets intense lidenskap og sanselige nytelser. Etter hvert ble det ganske kjedelig og meningløst. Til slutt var jeg fornøyd. Det var intet igjen å gjøre og jeg satte meg til under fikentreet. Gjennom å ha gjort slutt på alle mine lengsler etter noe mer, fant jeg det ene som man ikke kan finne gjennom lengsel, fordi det er større enn noe man kan forestille seg. Dette var min vei, og jeg mener at lidelsen er der, så vi kan finne en vei ut av lidelsen. Smerte er der så vi kan finne en vei ut av smerten. Denne veien kan være lang eller kort. Jeg mente ikke at man kunne forlate livet uten å ha levd det. Men i selve den reisen som kalles livet vil det alltid være et element av smerte, fordi man er atskilt fra det absolutte. Denne smerten kan brukes som drivstoff til å oppleve, erkjenne og fjerne selve årsaken til smerten, og når man til slutt er ferdig med å se og gjøre og oppleve og sanse og drømme om fremtid eller mimre om fortid, så står bare ett tilbake. Etter å ha gått til ytterpunktene uten å finne svar, var min tanke å fortelle om den gyldne middelvei. Den som førte en gjennom livets eventyr, uten unødig smerte og lidelse. Ikke å ta vekk selve gleden over å være. Det var å finne veien som gjorde at livet ble større og større. Den veien som gjorde en til en skinnende diamant som ikke bare reflekterer en liten del av livet på en uslepen overflate. Men den diamanten som reflekterte og fanget livet og livets uendelige og evige kraft i et uendelig fargespill. Og som samtidig ikke er fargespillet og regnbuene, men den udødelige diamanten som reflekterer.”

Jeg takker for intervjuet og i det jeg skal gå ser jeg at den kjære Gautama Siddharta har kledd seg i menneskelig fason, bare for at jeg skulle gjenkjenne ham. Der han satt er det nå bare et lysende energikjerne, omtrent som en diamant, som reflekterer og danser med lyset i universet. Og i dette lyset ser jeg også stillheten der det er ikke-lys.

INTERVJU MED GAIA

Trykket i Ildsjelen nr.2-2006

”Og jeg vet hvor dypt hun har lengtet... hvor tålmodig hun har latt mennesket oppdage seg selv... hvor tålmodig hun har stilt sitt legeme til rådighet og latt mennesket plyndre, voldta og utnytte det...”

Jeg har ankommet den store hallen. Stedet kalles kjernerommet og er en stor grotte. Siden intet lys fra utsiden slipper inn skulle man tro det er mørkt, men taket og veggene er helt dekket av store citrinklynger. De omformer varmen som kommer fra alle retninger til et gyllent nærende lys.

Denne grotten eksisterer på en underlig måte i tid og rom, men har også en uendelig utbredelse og størrelse. Alt som finnes på og i Gaia synes først å komme til dette stedet. På en måte eksisterer allerede alt som kommer inn i Gaias sfære av tid og rom i en annen dimensjon, på en annen måte fødes det til liv i denne grotten. En tanke som flyr gjennom hodet er at dette er selve livmoren. Dette er Gaias dypeste og mest sårbare essens... stedet hvor selve livet i den ytre verden fødes fra den indre. Og jeg ser to bilder av Gaia... som ligger oppå hverandre og samles til ett. Det ene er Gaias legemløse vesen... nesten bare som et omriss av noe som egentlig bare finnes i det evige. Det andre er fylt med liv, en kropp laget av alt det som finnes på jorden, og samtidig en egen kropp med et eget ansikt. Ut i fra denne skikkelsen strømmer en kjærlighet og en livskraft som ruller gjennom mitt vesen som bølge etter bølge. Jeg opplever den enorme gleden over å gi liv og være liv. En uendelig kjærlighet over å kunne føde og bære frem det som skal utfoldes og oppleves av alle de skapninger som er henne, og som samtidig er seg selv. For jeg kjenner i mitt innerste at jeg er av jord... at jeg er en del av Gaia. Ikke bare født av henne, men ett med henne. Og samtidig er jeg meg selv... et helt vesen i min egen natur og essens... Og med ett forstår jeg dypt inne i cellene noe av min natur... at denne skapningen som er meg både er noe eget og unikt og samtidig ett med jorden... og ett med den kraft som også Gaia er en del av. Gjennom henne, og kun gjennom henne, kan jeg forstå hva jeg selv er. Å søke å finne den ånd vi alle er en del av, uten å forstå den jord vi alle er en del av, blir uten mening og mulighet.

På en måte er det bare meg og Gaia i hulen. Mennesket og moderen, men samtidig er alt som finnes på jorden her. Alle trær og dyr og steiner, ja endog luften som danser er en del av Gaia, skapt og hentet inn fra hennes evige fødsel av seg selv i den ytre form som er planeten. Jeg kjenner trærne, for som Gaia er meg og jeg er Gaia er også trærne meg og jeg i dem. Jeg kjenner trærne som henter inn energi fra solen og det store universet. Som bringer denne kraften til Gaia i en evig kjærlighetsakt og nærer henne med kraften fra lyset som flyter gjennom dem og ned til jordens kjerne. Jeg kjenner hvordan hvert eneste tre er seg selv, og samtidig en del av meg og henne. Hvordan de nærer seg selv av Gaias jord og nærer seg selv av solens lys... og hvordan de samtidig nærer henne, og jeg forstår at å nære seg selv er det samme som å nære henne.

Her jeg står er jeg ikke bare meg selv, ikke kun dette ene mennesket. Jeg er Menneskeheten, og som et uttrykk for Mennesket går jeg mot Gaia med åpne armer og faller inn i hennes favn. I hver enkelt av mine celler vet jeg at vi er elskere. At hun er min moder, hun er den Mennesket fødes ut av. Hun er rundheten, eggcellen som tar i mot den kosmiske livsgnist og føder det kosmiske barn... Mennesket som ikke lengre er uendelig mange atskilte individer, men en Gud... Mennesket, som er hennes elsker. Og som denne guden faller jeg inn i Gaias armer og kjenner at vi til sammen skaper det hele. Jeg ler fordi jeg ser min kropp, menneskekroppen som en erigert penis... oppreist og med et hode på toppen... og hun er den runde kloden... og nå møtes vi i hennes skjød og omfavner hverandre. Lenge står vi slik og jeg ser hennes lengsel speilet i min. Og jeg vet hvor dypt hun har lengtet... hvor tålmodig hun har latt mennesket oppdage seg selv... hvor tålmodig hun har stilt sitt legeme til rådighet og latt mennesket plyndre, voldta og utnytte det... i mitt indre ser jeg at det ikke bare er mennesket som har misbrukt jorden... men jeg opplever hver en mann som har misbrukt og utnyttet kvinner... og hver en kvinne og mann som har misbrukt og utnyttet moder jord

i seg selv. Jeg ser at alt er det samme... lag på lag på lag med det samme... i smått og stort. Jeg kjenner en så dyp takknemlighet og kjærlighet til henne... som er min moder og med uendelig tålmodighet har ventet på at jeg skal bli hennes elsker. Som har ventet på at jeg skal kjærtegne hennes legeme, istedenfor å rive innmaten ut av det. Som har ventet på at jeg skulle elske istedenfor å utnytte. Som har ventet på at jeg skulle se hennes overflod og la mitt hjerte fylles med glede og kjærlighet over hennes gaver, istedenfor å finne mangler og feil og leve i angst for å ikke få nok. Hun stryker meg ømt over håret og sier at slik måtte det være... og at enda er det ikke slutt... for selv om jeg er i hulen... så kjenner Menneskeguden enda ikke sin egen sanne natur. Og jeg ser at hun er den indre bevissthet, mens Mennesket er den ytre bevissthet... og at kun gjennom at Mennesket våkner og ser sin egen guddommelighet, vil hun kunne våkne helt av dvalen og gjenkjenne sin egen guddommelighet fullt og helt. Fordi vi er henne og hun oss. Men, hvisker hun og stryker meg ømt over testiklene... for Gaia finner mine testikler underbart vakre... for hver og en som våkner blir det lettere... og igjen smelter jeg inn i hennes dype favntak og kjenner hvordan min glede og takknemlighet smelter med hennes kjærlighet og hengivelse... og tiden opphører å være og alle rommene i sinnet til moder jord åpnes og jeg ser igjen at hun ikke kun bor i denne dimensjonen... jeg ser at hun er moder til uendelige dimensjoner og skapninger... som lever sammen og allikevel atskilt... og jeg vet at tiden er kommet for å våkne helt... for å møte og elske Gaia i all hennes herlighet og utallige former. Men langsomt... uendelig langsomt slipper vi hverandre... vi vet begge at i tiden er ikke tiden akkurat nå... at det vil være mer tid før Mennesket fullt og helt våkner. Vi vet at det vil være mer tid, mer voldtekt og smerte og angst og opplevelse av ensomhet, mangel og hat... før det hele guddommelige mennesket har erkjent sin egen sanne natur. Jeg kan nesten ikke leve med denne smerten og vissheten, men hun stryker meg ømt over håret med vinden og bladene fra trærne... hun smyger sine trerøtter inn i hendene mine og lar meg hvile på hennes fjell. Hun bærer meg og hvisker at alt er som det skal være... og hun hvisker at denne lidelsen er som en liten svart oljedråpe i det uendelige kjærlighetshavet, som når den faller i hennes favn vil oppløse seg og bli til intet, samtidig som den vil tilføre havet ny næring.

Hun hvisker at smerten fanget i tid blir uendelig liten, uansett hvor lang tid den varer, sett i forhold til tidløshetens velsignelse... og vi vet at prisen vi betaler vil være uendelig liten i forhold til det den vil gi. Hun løfter meg opp av hulen og igjen står jeg på jordens overflate... Jeg fylles med uendelig takknemlighet og glede over Gaias skjønnhet. Hver plante og hvert gresstrå minner meg om hennes kjærtegn... og er hennes kjærtegn... og min kjærlighet til hennes ytre form kjenner ingen grenser... min glede over hennes væren kjenner ingen grenser... og jeg vet at sammen... sammen skal vi føde oss selv og bli det guddommelige Mennesket som fullt og helt kan dele favntak med henne og åpne dørene til fremtidens store festsal.

ALLE VÅRE ØNSKER og.....

SYNDENS UBOTELIGE ULOGISKHET

Trykket i Ildsjele nr.1-2002

Alt noen noensinne har ønsket seg er riktig!
Alt som er skapt, kommer fra den ene kilde som er opphav til alt.
Med andre ord, alt som finnes er gud i form.
Mennesker finnes, derfor er vi det guddommelige i form.
Vår essens og kjerne er gud, derfor er det umulig for mennesker å ønske
noe annet enn det gud ønsker seg.
I menneskelig form hender det av vi mister kontakten med vår opprinnelse.
Fordi gud ønsket å glemme å være gud, for å se hva gud fant på da.
Dette er dansen.
Alle våre ønsker er guddommelige.
Metoden vi bruker for å oppnå de er iblant ganske håpløse.
Det skyldes at når gud har glemt gud, så må det prøves og feiles litt.
Gud ønsket å se hva gud finner på, når gud på jorden har glemt
sin egen uendelige guddommelighet.
Alle våre ønsker er guddommelige.
Uansett hva vi gjør, så fullbyrder vi det guddommelige ønske.
Eventyret, når gud leker gjemsel med seg selv...
Eventyret når gud går seg vill på blindveier.
Eventyret når gud finner gud igjen.
Det eneste spørsmålet er jo....
Hva ønsker vi egentlig....?????
For våre ønsker kan ikke være annet en rent guddommelige...
Og.....
Hvordan får vi det vi ønsker.....???
Flere spørsmål trenger vi ikke...
Ønsker vi kjærlighet..... hvordan skaper vi mer kjærlighet.
Ønsker vi glede..... hvordan skaper vi mer glede.
Ønsker vi skjønnhet..... hvordan skaper vi mer skjønnhet.
Ønsker vi bevissthet..... hvordan skaper vi mer bevissthet.

Svarene er så enkle at utallige hellige menn har hvisket de lavt og høyt...
Mumlet de i skjegget og ropt de for døve ører.....
Kanskje fordi vi ikke ønsket å komme frem.
Kanskje fordi vi liker å leke blindebukk.
Men alle våre ønsker er guddommelige.